

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

NR
364

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΖΗΛΕΙΑ

Το συμπαιγνικό γεροντάκι καθισμένο στο παγκάκι του πάρκου παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον ένα ζευγάρι έρωτευμένων που τσακωνόταν. Η αιτία ήταν η ζήλεια. Εκείνος επέμενε ότι την έδε με κάποιο νεαρό προχτές. Εκείνη ορκιζόταν ότι δεν είχε συμβεί τίποτα τέτοιο. Ο άντρας όμως φώναζε πως τα μάτια του δεν τον είχαν γελώσει κι' η κοπέλλα άρχισε να χρησιμοποιεί τα μεγάλα μέσα: "Εγώλε το μαγνητάκι της και τώφερο σ'α μάτια της. Εκείνος άρχισε να νευριάζει. Η άτιμοφαρμα άρχισε να ηλεκτρίζεται κι' ο συμπαιγνικός γεροντάκος σηκώθηκε απ' τη θέση του και πλησίασε το ζευγάρι των έρωτευμένων.

—Με συγχωρείτε, παιδιά, θέλω να σας πω κάτι, ψιθύρισε με τη συμπαιγνική φωνή του.

Οι δυο νέοι τον κύταξαν περίεργοι. Ο γεροντάκος κάθισε στο παγκάκι άναμεσα τους.

—Σας παρακολουθώ που τσακωνέστε, συνεχισε, και θέλω να σας πω κάτι. "Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τη ζήλεια, παιδιά μου. Θα σας διηγηθώ μια ιστορία. Άκουστε.

Ο γεροντάκος άναστήθηκε και άρχισε την ιστορία του:

—Κάποτε, πριν από πολλά χρόνια, ζούσε ένα νεαρό άντρονιο άγαμημένο. Μια μέρα ή σύζυγος άρρώστησε βαρεια κι' ο γιατρός χάσανε κάθε έλπίδα θεραπείας. Λογαριάζανε μάλιστα τις μέρες της μετεμένης κι' ο άντρας της άπελπισμένος. Ήμεροεραυδάσαν στο προσκέφαλο της άγαμημένης του.

Ήταν ένα φθινόπωρινό πρωινό, γεμισμένο μελαγχολία κι' η νέα στο κρεβάτι της άκαυσε στον πυρετό. Ο άγαμημένος της γονατίστος κοντά της κυτάζε το ώχρο πρόσωπό της. Για μια στιγμή ή έτοιμοθάνατη άνοιξε τα μάτια της και τράβηξε με την άδύναμη φωνή της:

—Ζάν...

—Έδω είμαι, άγάπη μου, άπάντησε εκείνος.

—Ζάν. Μέσα σ' εκείνο το συρτάρι εκεί, κάτω απ' τις κορδέλες είνε ένα δέμα με τα γράμματα που σουστειλα οταν άκούη ήμαστε άραβωνισμένοι. Ζάν! Θέλω να πάρης αυτά τα γράμματα και να τα κούλης, άγάπη μου, γιατί θα πεθάνω.

—Θα γίνης καλά...

—Θα πεθάνω το ξέρω... θέλω να κούλης αυτά τα γράμματα... Είσαι νέος, Ζάν... Μετά το θάνατό μου κάποια άλλη γυναίκα θα πάρη τη θέση μου στην καρδιά σου, καλέ μου. Δεν θέλω να υπάρχουν τα γράμματα αυτά Ζάν.

—Θα ζήσης 'τουλάκι...

—Ξέρω, Ζάν... μην προσπαθής να με πείσεις για κάτι που δεν το πιστεύεις καθόλου. Κάψε τα γράμματα στο τζάκι, Ζάν.

Ο άντρας σηκώθηκε άργά, πλησίασε το μπουφέ, άνοιξε το συρτάρι και βρήκε τα γράμματα. Ήταν διπλωμένα σ' ένα ροζ μεταξωτό χαρτί και δεμένα με μια κορδέλλισσα. Τα πήρε και τα πέταξε μέσα στο τζάκι στη δυνατή φλόγα.

—Σ' εύχριστώ, άγάπη μου... ψιθύρισε ή άρρωστη. "Εκείνη τη στιγμή όμως μια φοβερή άμφιβολία φούττωσε

στην ψυχή του νέου. Μήπως τα γράμματα εκείνα δεν ήταν της άγαπημένης του, αλλά κανενός άλλου σ' αυτήν;

—Ω! Είνε αδύνατον να σας περιγράψω το μαρτύριο εκείνου του ανθρώπου, τον πόνο και την άπελπισία του. Κράτησε όμως βαθμην μέσα του την άμφιβολία για να μην πικράνη την έτοιμοθάνατη στις τελευταίες της στιγμές. Άλλά συνέβη έκσφαινα ένα περίεργο πράγμα. Από εκεί που ή άρρωστη ήταν έτοιμη να πεθάνη, άρχισε ξαφνικά να δείχνη σημεια καλύτερεύσεως κι' ο γιατρός άρχισαν να δίνουν έλπίδες στον άντρα της.

Αυτός εξακολουθούσε τις περιποιήσεις του και λίγο καιρό άργότερα ή άρρωστη ήταν σέ θέσι ώστε να την μεταφέρουν σ' ένα έξοχικό πύργο, όπου ο καθάρος άέρας και ή διαίτα άρχισαν σιγά-σιγά να κάνουν το θαύμα τους.

Την άνοιξη ήταν έντελως καλά.

—Ενα άπριλιτιάκο πρωινό ένα έκαναν τον περιπάτο τους στο πάρκο του πύργου εκείνος ρώτησε την άγαμημένη του για κείνα τα γράμματα.

—Μά ήταν τα δικά μου, άγάπη μου, του άπάντησε.

—Λες ψέμματα!...

—Ζάν!

—Τα μάτια της γυναίκας γέμισαν δάκρυα. Κι' ο νέος δεν έκαναμηνε πια ποτέ γι' αυτή την ιστορία.

Πέρασαν χρόνια, το άντρονιο ζούσε μαζί, αλλά ο νέος είχε χάσει όλη του την τρυφερότητα για τη γυναίκα του. Κι' ή γυναίκα του άπελπισμένη δεν ήξερε ποιά να άποδόση την άλλαγη του άνδρός της. Η ζωή και των δυο δεν είχε πια νόημα.

Πέρασαν κι' άλλα πολλά χρόνια. Το άντρονιο γέραςε και μια μέρα, πριν από 6 μήνες, ή γυναίκα άρρώστησε και πέθανε. Στα τελευταία της, ο άντρας της, ένα γεροντάκι όπως είμαι τώρα εγώ, έσκυψε στο προσκέφαλό της και τη ρώτησε πάλι για κείνα τα γράμματα. Κι' ή γρηά έτοιμοθάνατη τού είπε κι' αυτή τη φορά ότι ήταν δικά της.

Ο νέος είχε πιστέψει. Μια γρηά έτοιμοθάνατη ποτέ δε λέει ψέμματα. Μα από τότε δεν βρήκε πια ήσυχία σε τίποτα. Από τη ζήλεια του είχε καταστρέψει τη ζωή του και τη ζωή της γυναίκας του. Πέρασαν τα καλύτερα χρόνια της ζωής του, μέσα σε μια τρελή και σιωπηλή ζήλεια, μαρμαμένη, χωρίς τη φλόγα της άγάπης και το χαδι της τρυφερότητας.

Ο γεροντάκος σκούπισε δυο δάκρυα που κύλησαν στα μάγουλά του και γυρίζοντας στο έρωτευμένο ζευγάρι, που παρακολουθούσε όλη την ιστορία με ζωηρή συγκίνηση, είπε:

—Η ζήλεια είνε το χειρότερο δηλητήριο της ζωής, παιδιά μου. Προσπαθήστε να μη ζηλεύετε ποτέ... Ξεχάστε τη διαφορά που είχατε οταν σας διέκοφα.

Οι δυο νέοι σηκώθηκαν απ' το παγκάκι, χαιρέτησαν το γέρο και άγκαλιάζοντο προχωρήσανε κάτω απ' τις δεντροστοιχίες.

ΑΝΤΡΕ ΜΙΡΑΜΠΩ

Ο άνδρας και ή γυναίκα

Οταν ένας άνδρας δοκιμάση ένα καινούργιο ζευγάρι παπούτσια και τούρχονται καλά, τα πληρώνει και τα παίρνει. Οταν μια γυναίκα δοκιμάση ένα έπιση καινούργιο ζευγάρι παπούτσια και της έρχονται καλά τα άφνει και ρωτάει αν υπάρχουν στενώτερα (κομψότερα)!

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΤΩΝ ΒΙΤΑΜΙΝΩΝ

Το «αίμα» των φρούτων και των λαχανικών

Κάθε μέρα στις 3 μετά το μεσημέρι, δυο τόννοι φρέσκα φρούτα και λαχανικά φθάνουν στο έργοστήριο του χημικού Α. Μπάλπουρ. Άγγλου αλλά έγκατεστημένου στην Άμερική, στην πόλη Ήνγκλενουντ της Νέας Υερσέης. Είνε καρτό απ' το Όκλαιο, πεπόνια απ' την Καλιφόρνια, κάρδουμα απ' την Άλμπάμα, σέλινο απ' το Κολοράδο και τη Γιούτα, σπανάκι απ' την Πενσυλβανία. Έκτός απ' τα τακτικά αυτά είδη, φτάνουν συχνά κι' άλλα άπροόπτα, σπόροι, χορτάρια, κλπ. Γιατί ο Μπάλπουρ έχει έξετάσει και ταξινομήσει τα διάφορα είδη φυτών κι' έχει άνακαλύψει ωφέλιμες κι' ύγιεινες ιδιότητες σε πολλά απ' αυτά.

Το πρώτο πείραμά του στα ζήτηματα της διατροφής ήταν ή παρασκευή ενός ειδικού φυμιού από φυτικές ουσίες για διαβητικούς. Το φυμί αυτό περιείχε πολλά κυτταρίνη κι' ελάχιστο άμυλο. Στην αρχή ο Μπάλπουρ πετούσε το ζουμί από το βράσιμο των χορταρίκων. Μια μέρα όμως, ήπιε κατά λάθος ένα ποτήρι ζουμί καρτόων, νομίζοντας το για νερό καθαρό. Διαπίστωσε τότε μ' έκπληξη του ότι είχε ώραία γεύση. Το άνέλυσε κατόπιν και βρήκε ότι περιείχε μεγάλη ποσότητα βιταμινών και θρεπτικών αλάτων.

Σιγά-σιγά, επέζετεινε τις έρευνές του σε πολλά λαχανικά κι' έφηρμωσε διάφορες πρακτικές μεθόδους για το πλύσιμο, το ξεφλούδισμα, το κομμάτισμα, το στύψιμό τους και το μπιτιλιάρισμα των χυμών. Τώρα έχει φθάσει στο σημείο να παρασκευάζη 250 βασιλικούς συνδυασμούς χυμών και χιλιάδες άλλους ειδικούς, σύμφωνα με τις υποδείξεις γιατρών ή οδοντογιατρών.

Ο Μπάλπουρ βεβαιώνει ότι είνε ίκανός να μπιτιλιάρη μέσα σε 48 ώρες, το ζουμί οποιουδήποτε είδους φυτού. Έχει 1.800 αντιπροσώπους σε διάφορα μέρη των Ήνωμ. Πολιτειών και του Καναδά, για να του στέλνουν ό,τι του χρειάζεται.

Η τελευταία ίατρική έπιτυχία του είνε ο συνδυασμός χυμών με σουλφαμίδες για να εξουδετερωθούνται οι τοξικές αντιδράσεις που προκαλούν συχνά αυτά τα φάρμακα στον οργανισμό.

Έχει επίσης προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες στην πολεμική προσπάθεια της χώρας του. Έφωδισε δηλαδή τις άριότητες κρατικές υπηρεσίες με είκνες και περιγραφές των πιο συνηθισμένων φυτών των έξθοκρατουμένων χωρών, μαζί με οδηγίες για τις ωφέλιμες ιδιότητές τους. Οι Άμερικανοί σιμάλωτοι ενός στρατοπέδου συνκέντρωσεως του Χόνγκ-Κόνγκ υπέφεραν κι' άρρωσταίναν από έλλειψη βιταμινών ως ότου ο Μπάλπουρ τους υπέδειξε, μέσω του Έρυνθου Σταυρού, ένα τρόπο για ν' αντιμετώπισουν αυτή την έλλειψη: να βράσουν βελόνες πεύκων και να πίνουν το ζουμί τους.

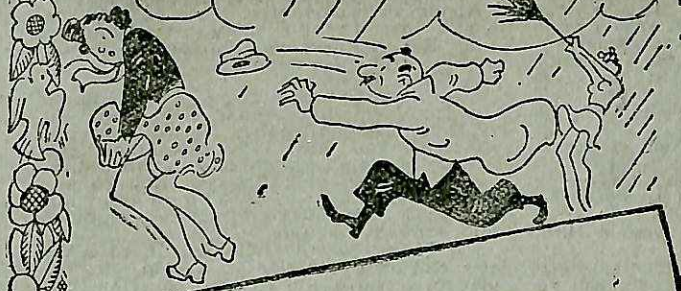
Μέσα στην οικονέμεια του Μπάλπουρ, ή κόρη του Λέα άποτελεί ζωντανή απόδειξη της αξίας των θεωριών του πατέρα της. Είνε 4 έτων, γερή και δυνατή. Αφ' ότου γεννήθηκε, πίνει τακτικά ζουμί φυτών. Τώρα ζέρει τα διάφορα ζουμιά με το χαρακτηριστικό άριθμό τους. Προτιμά δέ απ' όλα τόν συνδυασμό 244, που άποτελείται από ντομάτα, σπανάκι, καρτό και πεπροσέλινο.

Κατά τα μεταπολεμικά χρόνια ή Μπάλπουρ προβλέπει ότι οι χυμοί των φρούτων και λαχανικών θα διαδόθουν ευρύτατα σ' όλη τή άμερικανική ήπια. Κι' όλοι οι Άμερικανοί θα συμπληρώνουν τη διατροφή τους με καινούργια και εύγεστα παρασκευάσματα βιταμινών.

Φειδία - μεζές

Η νήσος Οκινάουα, που κατελήφθη με τόσο οκληρούς άγώνες απ' τους Άμερικανούς, είνε γεμάτη από δηλητηριώδη φειδία, προ πάντων του είδους «χάμπου», που είνε πιο επικίνδυνα απ' τόν κροταλία. Τα φειδία όμως αυτά, κομμένα σε φέτες και ψημένα, άποτελούν μια πρώτης τάξεως λιχουδιά, όχι μόνο για τους ίδανείς αλλά και για ένα ξένο με δύσκολα γούστα.

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Σε χειμώνες περασμένους, την καλή την εποχή, δεν μάς ένοιωθε δέκαρα, όταν έπιανε βροχή. Κι' αν συνέβαινε, πολλάκις, ακατάπαυστα να βρέχει, άπαντούσαμε ψυχραίως: «Δεν βαρυνόσαι... κατι τρέχει».

Φέτος, όμως, τι θα γίνη; Χρήζει σκέψης το πράμα, γιατί θάνα από τους άλλους, περισσότερο δριμύς και... βαρύτατος συνάμα, ενώ θάμαστε, καθ' όλα, ...έλα φρόδατοι έμεις

Το ζήτοσε ή ψυχή μας, σ' άλλα χρόνια, περασμένα. Στο ζεστό μας το σπιτάκι να κλεινόμαστε τάρις, γιατί κάποιο μαγγαλάκι, λίγα κάρδουμα άναμμένα, θα μάς χάριζαν, συνηθως, λίγες ώρες θαλπωρής.

Φέτος, όμως, κάθε σπιτάκι τού φριχτά του χάλια έχει και πλημμύρες άπειλούνται με τις πρώτες συννεφίες. Κι' όταν κνή, καμμία νύχτα, ραγδαίοντα πως βρέχει, θά μάς χάριζαν, συνηθως, λίγες ώρες θαλπωρής.

Είχε χάρες ο χειμώνας, ο παλός μας, άρκετές και μεγάλες άρετές. Στο φτωχό σου το σπιτάκι προσκαλούσε την παρέα και τα βράδυα του σπινάκι περνούσε τόσο ώραία! Τώρα φεύ! που να τολμήσης την παρέα σου να φέρης, να περάσετε το βράδυ, που ούτε... κάθισμα δεν έχεις, δυστυχώς, της προσεφής, γιατί όλες τις καρέκλες τις έπούλησες, γιά... δαβί!

Τζιτζιφιές!

Λίγο τσάι τώχες πάντα... και κονιάκ σ' ένα ραφάκι, λίγο τσιπουρο, προχείρως, ή τυρνάου καραφάκι... Τό κρασάκι, τέλος πάντων, θά βρισκότανε στο σπιτί, θά τ' αούζατε, στο κρύο και άς... έ τ σ ο υ ζ ε στήν ψιλή ή παρέα, όταν ένοιωθε να πληττή, τώρα σκέπτεσαι ν' άνοιξης συζητήσεις στην παρέα, όπως άνοιγες, συνηθως, στις παρέες τις παλές, γιατί σίγουρα θά φτάσης στο π ο λ ι τ ι κ ά, μοιραία και θά παίξετε, γιά απόκα, ... γ ρ ο ν θ ο - κ λ ω τ σ ο, όταν έμεναν οι έξνοι μακρύς, καμμία φορά, κουτούλιές! δεν τους άφηνες να φύγουν, με τα κρύα, με τα χιόνια, τους έβόλενες στο σπιτί, το δικό σου, μια χαρά και καρφι δεν σου καίγονταν για κουβέρτες και σεντόνια.

Τώρα που να διαθέσης τις κουβέρτες σου άδέρτα, που τις έδωσες χαράμι, για δυο πιάτα φαγητό; Κι' αν άκόμα σούχη μείνει μια μισοτρίτη κουβέρτα, αν δεν έγινε, θά γίνη, της γυναίκας σου... π α λ τ ό !

Τό κρυολογημάκι τ' άψηφοδες, στα παλιά, κι' όταν έπαιρνες συνάχι, δεν νοιάζουνα σταλιά, καί τό καταπολεμούσες.

Τώρα και τό συναχάκι δεν μπορείς να τό κυτάξεις, κι' είνε πρόβλημα μεγάλο, στα προβλήματα τα χιλιά, γιατί θέλεις, πρώτα-πρώτα, τρεις και τέσσερις... «συντάξεις», γιά να πας στα καρροτσάκια, ν' αγοράσεις δυο... μ α ν τ ή λ ι α !

Είχε χάρες ο χειμώνας, ο παλός, άναμφιδολως, κι' άς έρχόταν αφηνιδίως και πολύ... κεραυνόβολος. Είχες ρούχα και παπούτσια και «πουλόδερα» κι' όλα τ' άλλα, τα έφόδια, που λένε, του χειμώνος, τα μεγάλα.

Τόν περνούσες άναδύνως σ' άλλα χρόνια ξεχασμένα κι' είχες πάντα από συνηθεια, λίγα κάστανά ψημένα... Και με λίγα... π α ρ α μ υ θ ι α έπερνούσες, δίχως ένοιω, μια ζωή... π α ρ α μ υ θ έ ν ι α !

Τώρα, όμως, πάνε όλα, γιά να πούμε την άλήθεια και στα χρόνια μας άνηκουν, όλ' αυτά, στα... π α ρ α μ υ θ ι α !

Ήρθε πλέον ο χειμώνας, — μέσ' στις μπότες κι' άλλη μπόρα κι' όλο σκέπτεσαι, μοιραίως, τι θά κάνης... Τι θά γίνης; και διέμευσε τόν κόσμο, που περίμενε την ώρα, γιά να πνεύση στην Έλλάδα, ένας... «Ανεμος Ειρήνης»!

Γιώργος Θιόβιος!

Μας έχτύπησε την πόρτα ο χειμώνας προ πολλού και δεν μοιάζει με χειμώνες του καιρού μας του καλού. Ήρθε, πλέον, ο χειμώνας, δεν χωρεί άμφιβολία... και μάς βρίσκει σε μια κρίσι φοβερή και τρισαθλία.

Άσυνήθιστος χειμώνας κι' άδυσώπητος μάς γνέφει, κι' από σκέψεις πλημμυρίζει ο άνθρωπος ο νους, γι' ατί φτάνουν του χειμώνος τα κατάμαυρα τά... ν έ φ η, σ' εποχή... συννεφιασμένης άτμοσφαιρας διεθνούς.

Ο χειμώνας έπεσκέφθη τα χωριά μας και τό "Άστυ κι' ή κατάσταση μας είνε, όπως λέει ο κόσμος: «Βράσ'τη»! Και τό λές αυτό τό... «βράσ'τη», με παρόνομο μεγάλο, γιατί, σήμερα, δεν βρίσκεις γιά να... βράσης τίποτ' άλλο.

Φοβερή κακοκαιρία, προφητεύουν φέτος όλοι και σου λένε, με πικρία, συμπολίτες μερικοί: —«Ο χειμώνας έχει φτάσει, από μέρες, μέσ' στην πόλι και τα ρούχα μας, άκόμα, είνε στην... Άμερική»!

Τζιτζιφιές!

Λίγο τσάι τώχες πάντα... και κονιάκ σ' ένα ραφάκι, λίγο τσιπουρο, προχείρως, ή τυρνάου καραφάκι... Τό κρασάκι, τέλος πάντων, θά βρισκότανε στο σπιτί, θά τ' αούζατε, στο κρύο και άς... έ τ σ ο υ ζ ε στήν ψιλή ή παρέα, όταν ένοιωθε να πληττή, τώρα σκέπτεσαι ν' άνοιξης συζητήσεις στην παρέα, όπως άνοιγες, συνηθως, στις παρέες τις παλές, γιατί σίγουρα θά φτάσης στο π ο λ ι τ ι κ ά, μοιραία και θά παίξετε, γιά απόκα, ... γ ρ ο ν θ ο - κ λ ω τ σ ο, όταν έμεναν οι έξνοι μακρύς, καμμία φορά, κουτούλιές! δεν τους άφηνες να φύγουν, με τα κρύα, με τα χιόνια, τους έβόλενες στο σπιτί, το δικό σου, μια χαρά και καρφι δεν σου καίγονταν για κουβέρτες και σεντόνια.

Τώρα που να διαθέσης τις κουβέρτες σου άδέρτα, που τις έδωσες χαράμι, για δυο πιάτα φαγητό; Κι' αν άκόμα σούχη μείνει μια μισοτρίτη κουβέρτα, αν δεν έγινε, θά γίνη, της γυναίκας σου... π α λ τ ό !

Τό κρυολογημάκι τ' άψηφοδες, στα παλιά, κι' όταν έπαιρνες συνάχι, δεν νοιάζουνα σταλιά, καί τό καταπολεμούσες.

Τώρα και τό συναχάκι δεν μπορείς να τό κυτάξεις, κι' είνε πρόβλημα μεγάλο, στα προβλήματα τα χιλιά, γιατί θέλεις, πρώτα-πρώτα, τρεις και τέσσερις... «συντάξεις», γιά να πας στα καρροτσάκια, ν' αγοράσεις δυο... μ α ν τ ή λ ι α !

Είχε χάρες ο χειμώνας, ο παλός, άναμφιδολως, κι' άς έρχόταν αφηνιδίως και πολύ... κεραυνόβολος. Είχες ρούχα και παπούτσια και «πουλόδερα» κι' όλα τ' άλλα, τα έφόδια, που λένε, του χειμώνος, τα μεγάλα.

Τόν περνούσες άναδύνως σ' άλλα χρόνια ξεχασμένα κι' είχες πάντα από συνηθεια, λίγα κάστανά ψημένα... Και με λίγα... π α ρ α μ υ θ ι α έπερνούσες, δίχως ένοιω, μια ζωή... π α ρ α μ υ θ έ ν ι α !

Τώρα, όμως, πάνε όλα, γιά να πούμε την άλήθεια και στα χρόνια μας άνηκουν, όλ' αυτά, στα... π α ρ α μ υ θ ι α !

Ήρθε πλέον ο χειμώνας, — μέσ' στις μπότες κι' άλλη μπόρα κι' όλο σκέπτεσαι, μοιραίως, τι θά κάνης... Τι θά γίνης; και διέμευσε τόν κόσμο, που περίμενε την ώρα, γιά να πνεύση στην Έλλάδα, ένας... «Ανεμος Ειρήνης»!

Γιώργος Θιόβιος!

Είχε χάρες ο χειμώνας, ο παλός, άναμφιδολως, κι' άς έρχόταν αφηνιδίως και πολύ... κεραυνόβολος. Είχες ρούχα και παπούτσια και «πουλόδερα» κι' όλα τ' άλλα, τα έφόδια, που λένε, του χειμώνος, τα μεγάλα.

Τόν περνούσες άναδύνως σ' άλλα χρόνια ξεχασμένα κι' είχες πάντα από συνηθεια, λίγα κάστανά ψημένα... Και με λίγα... π α ρ α μ υ θ ι α έπερνούσες, δίχως ένοιω, μια ζωή... π α ρ α μ υ θ έ ν ι α !

Τώρα, όμως, πάνε όλα, γιά να πούμε την άλήθεια και στα χρόνια μας άνηκουν, όλ' αυτά, στα... π α ρ α μ υ θ ι α !

Ήρθε πλέον ο χειμώνας, — μέσ' στις μπότες κι' άλλη μπόρα κι' όλο σκέπτεσαι, μοιραίως, τι θά κάνης... Τι θά γίνης; και διέμευσε τόν κόσμο, που περίμενε την ώρα, γιά να πνεύση στην Έλλάδα, ένας... «Ανεμος Ειρήνης»!

Γιώργος Θιόβιος!

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Λίγον καιρό έπειτα από το γάμο τους, γάμο από έρωτα, ο σύζυγος της Μάρθας Πρινα, ο λατρευτός της Άλξης, φεύγει για το Άλ-θαϊκό μέτωπο και εξαφανίζεται. Μάταια ζητάει παντού πληροφορίες ή Μάρθα. Και του έχει όρμηξη πόσο να τον μείνει πιστή, να τον περιμένει. Κι' εξαφάνιται στη ζωή της ο πλούσιος χρηματιστής Πάνος Πανόπουλος. Την άγαπη. Θέλει να την κάνει γυναίκα του ίδιου... Η Μάρθα διαλέγει, έλπιζει πως ο κάλος της θα γυρίσει. Μα έπειτα πάλι πλεόν η μητέρα της. Την παρακαλεί να δώσει έλ-πίδες στον Πανόπουλο. Φοβερή δυστυχία τους δένει, η μικρότερη αδελφή της, η Σό-φια, είναι άρρωστη, κι' όμως αφήνει τις σπου-δές της κι' έγινε παλινέρη. Ένα κατάστη-μα. Η Μάρθα νοιάζει τη σκληρή αλήθεια και αφήνει τη μητέρα της να ενεργήσει όπως καταλαβαίνει. Έκείνη καλεί τον Πανόπουλο σ' σπίτι. Εκείνος φέρνει γεμάτος έλπίδες. Μα η Μάρθα καταφεύγει σ' ένα τέχνασμα. Του προτείνει να παντρευτεί την αδελφούλα της. Ο Πανόπουλος αρχίζει να γελά και της λέει: «Ορθά κορτά ότι αυτή άναπα κι' ότι δεν πρέπει να έλπιζεις πια στο γυρισμό του άν-δρός της. Η Μάρθα του λέει ότι θα του δώσει όρμηξη απάντησι αφού σκεφτεί. Η μητέρα κι' η αδελφή της όμως την πιέζουν, βλέπει τη δυστυχία γύρω της κι' αναγκά-ζεται να πη το ναί. Ζήτησε μόνον δυο μηνών προθεσμία για το γάμο. Στο μεταξύ αυτό, υπαίνει η «εύτυχια» στο σπίτι, ο πλούσιος, χάρις στον Πάνο. Μα η Μάρθα υποφέρει. Θυ-μάται τον καλό της, του οποίου ο Πάνος μι-σεί ακόμα και την άναμνισι.

4ον «Έζησε πάλι τις ίδιες άγωνίες μπροστά στα άδιόφρα πρόσωπα των υπάλληλων, έκανε ούρα, και τα δόντια της χτυπούσαν με ρίγος και άς ήταν τόσο καλοκαίρι.

Άκουσε πάλι τις ίδιες παγερές λέξεις, είπωμένες με συμπόνια:

—Τίποτε άπολύτως, πάντα άγνωσμένος. Και νύχιζε σπiti της μαρομένη.

Μία μέρα, πούστηκε πάλι στην ούρα έξω από τον Έρυσρό Σταυρό, πέρασε τυχαίο ο Πάνος από καί.

Είχε βνή απημελητή από το σπιτι της, κι' η ζεστή του Ίουλιου την είχε άποκα-μει. Όταν τον είδε κοκκίνισε άν ένοχη.

Έτρεξε κοντά της αυτός, με το ζω-ρό του ύφους, με το νήνορο βήμα του.

—Μάρθα! Πώς εδω; Τι δουλειά έχεις και στέκεσαι στην ούρα μέσα στον ήλιο;

Θά μπορούσε να του πη ένα ψέμμα. Θά μπορούσε, άν είχε την έτοιμότητα, κι' άν δεν ήταν τόσο ταραγμένη. Μα, το μυα-λό της θόλωσε.

—Ηρόα, μουμύρισε με ύφος ένοχο...

—Ηρόα κάτι να ρωτάς... να πάρω κάποιο πληροφορία...

—Για ποιά πράγμα;

—Για κάποιον... για κάποιον γνωστό μου... Κάποιον που εξαφανίστηκε.

—Για τον Άλξη! είπε ο Πάνος, και την κύτταξε με μάτια σκληρά.

—Ναι, για τον Άλξη, μουμύρισε δει-λά.

—Έλα, πάμε σπιτι της είπε κορτά.

Κόντευε η σειρά της Μάρθας. Είχε φθά-σει πια σκεδόν στην πόρτα. Γι' αυτό θέ-λησε μία στιγμή ν' αντίστροφ, να του έ-ναντιωθή. Μα το ύφος του δεν επιδεχόταν αντίρρησης, και τον έκολούθησε.

Σ' όλο το δρόμο βάδιζαν σιωπηλοί, ο ένας κοντά στον άλλο. Η Μάρθα ένοιωθε μέσα στην ψυχή της χίλια δυο συναισθη-ματα να παλεύουν. Η λύπη της που είχε χάσει τη σειρά της, νίκισε στην άρχη όλα.

τ' άλλα. «Έπειτα ένοιωσε μέσα της κάποιο θυμό, που για μία στιγμή της φάνηκε πως ήταν μίος. Τόν κύτταξε με μάτια άγριε-μένα. Κι' αυτός σπλήωσε τα δικά του μά-τια στα δικά της, άδυσώπητα, σκληρά. Κατέβασε η γυναίκα τη ματιά της μα αισθάνθηκε μέσα της μία άγανία, ένα φόβο. Και τα παράπονα που ήταν έτοιμο ν' άνέθουν στα χείλη της, λούφρασαν.

Μόλις έφθασαν στο σπιτι της, ο Πάνος σταύρωσε τα χέρια στο στήθος του και της είπε:

—Λοιπόν; Τι έχεις να μου πής; Πώς θα μου δικαιολογηθής;

—Να δικαιολογηθώ; τραύισε η γυναί-κα. Για ποιά πράγμα;

—Νομίζεις πως μπορέσει να μου κάνης την κουτή; Δεν αισθάνεσαι ντροπή για το φέροσμο σου;

—Ντροπή; επανέλαβε μηχανικά η Μάρ-θα, και κοκκίνισε ως τ' αυτιά.

—Ντροπή, βέβαια. Είκοσι μέρες μάς χω-ρίζουν από τόν γάμο μας, Μάρθα. Και το βρίσκεσαι εσύ ουσωτό να εξακολουθής να τρέχεις και να ρωτάς για τόν πεθαμένο;

Κι' άν φαντασθούμε πως σου λένε κάτι, πως νομίζουν ότι ανακάλυψαν κανένα ι-κνός, τι θα κάνεις;

Τα μάτια της Μάρθας σφουγγίσαν.

—Δεν έχω πια καμιά έλπίδα, είπε ά-τονα.

—Τότε, γιατί πηγαίνεις; Προς θεού, μπορέεις να μου εξηγήσης τη ναιστροπία σου, αφού πιστεύεις πως δεν ζή πια;

—Πάνο, είπε η Μάρθα μαλακά, δεν πρέ-πει να το πάρης στραβά... Επειδή ακρι-βώς μάς χωρίζουν μόνον είκοσι μέρες ά-πό το γάμο μας, σκεφθήκα πως θα μπο-ρούσα να ρωτήσω άλλη μία φορά... για να μη βρεθούμε καμιά φορά μπρος σε καμιά τραγωδία.

—Αυτός ακριβώς ο διαταγμός σου με τρελλάινει. Αυτή η σκέψη σου. Είσαι ή δεν είσαι άποφασισμένη να νίηης γυναίκα μου;

—Είμαι.

—Άν είσαι, τότε, τελείωσε πιά, δεν πρέπει ποτέ να ξαναγίνης αυτό. Τ' άκούς Μάρθα;

—Δεν θα ξαναγίνης, άποκρίθηκε άχνά έκείνη.

—Μου δίνεις το λόγο σου; Σκέψου, Μάρ-θα πρίν μου άπαντήσεις. Μου δίνεις το λόγο σου πως δεν θα σε άπασχολήν πια αυτή η σκέψη; Πως δεν θα κάνης πια κα-νένα διάδημα για να μάθης για τόν πρώ-το σου σύζυγο;

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

—Ότάνει πιά. Τ' άκούς, Μάρθα; Δεν ά-νέχομαι καμιά ένέργεια εκ μέρους σου πιά. Άν ξαναμάθω πως έτρεξες, πως κο-

—Είςε σκληρή αυτή σου η άπαίτησι, Πά-νο.

—Σκληρή; Γιατί; Δεν το βρίσκω. Είςε σκληρή η δική σου η άείωσι να άνεχώμαι να ζή μέσα σου η πρώτη σου άναπη.

—Δεν ζή... Μα πρίν παντρευτούμε θέ-λω να βρεθώμε άντελώς.

πίσαςε γι' αυτό το ζήτημα, θα καταλάβω ότι το μυαλό σου τρέχει σ' εκείνον κι' όχι σ' έμένα.

—Εσύ Πάνο, είσαι ζωντανός, σέ βλέπω... Δεν έχεις ανάγκη να φοβάσαι ένα νεκρό.

—Μάρθα, φώναζε άνυπόμονα ο Πάνος. Άφισε τις φιλοσοφίες. Έγώ θέλω η γυ-ναίκα μου να είςε πραγματικά γυναίκα μου. Και γι' αυτό σου άπαγορεύω πιά να τρέξεις για πληροφορίες.

—Καλά, Πάνο.

Την κύτταξε έρωτηματικά, λές κι' ήθελε να ψυχολογήσιν άν τούλεγε αλήθεια. Κι' άξαφνα, άλλαξε τρόπο. Με το άπότομο, έρμητικό του ύφους, την άγκάλιασε, της λύγισε το κορμι και τη φίλησε στο στόμα.

—Σ' άγαπή, είπε βραχνά. Δεν το κα-ταλαβαίνεις πως όλα αυτά τα κάνω επειδή σ' άγαπώ; Δεν άνέχομαι κανένα συμβιθα-σμό στην άναπη μου.

Τη χάλιωσε με τα χάδια και με τα φιλιά του. Και όταν την είδε να λυγίζει, να κλο-νίζεται κι' αυτή, και να ζητά τα χείλη του, της ψιθύρισε:

—Μ' άγαπάς;

—Ναι, άποκρίθηκε έκείνη βραχνά.

—Θέλω να μου τ' άποδείξεις.

—Ποιά άπόδειξι θέλεις; τόν ρώτησε με φόβο.

—Να κάψης τώρα, εδω μπροστά μου, μέσα στη φωτιά, τα γράμματα που σου στείλε έκείνος από το μέτωπο.

—Αυτό, όχι! Άδύνατον!

Τό φώναξε αυτό με σπαραγμό, άλλα σταθερά η Μάρθα.

Ο Πάνος τραβήχθηκε από κοντά της και την κύτταξε παράξενα.

—Πολύ καλά! Τώρα καταλαβα πόσο μ' άπάτησες. Πόσο μουπαίξες κωμωδία.

—Πάνο, ίκέτευσε η Μάρθα. Σ' άγαπώ, στο όρμηξομαι. Τώρα που με φιλούσες έ-νοιωθα κάτι παράξενο, που πρώτη φορά στη ζωή μου το νιώθω.

—Έλα να κάψουμε μαζί τα γράμματά του για να σέ πείσω.

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Έκλαψε η Μάρθα. Ικέτευσε. Τίποτε δε μπορούσε να λυγίση την καρδιά του Πά-νου. Στεκόταν μπροστά της άλύγιστος, ά-δυσώπητος.

Έπεσε η Μάρθα σε μία πολυρόνια, κι' έκλαψε πολύ. Πάλι έπαίξε αυτή τη στιγμή όλο της το μέλλον όλη της την εύτυχία, κι' ίσως τη ζωή των δικών της.

Περίμενε να τόν ίδρ να λυγίση, νάρθη κοντά της, να την άγκάλιαση.

Μα ο Πάνος στεκόταν μακριά, έχθρι-κός και μονάχα την πρόσταζε με το βλέμ-μα. Το μυαλό της άρχισε να δουλεύει, μα όχι έάστερα. Θολωμένο, γεμάτο φό-βος για το παρόν, για το μέλλον...

Αν τού άρνιόταν, αυτός σίγουρα θα σπκννόταν να φύγη. Ίσως όχι για πάντα, ίσως μονάχα για να την τρομοκρατήσει.

Άλλα η μητέρα της θα ξαναρωρούταν από το κακό της κι' η αδερφούλα της θα κλαίει.

Πάλειψε μέσα της κόμπος όρα. «Έπει-τα, άργά, σπκώθηκε και προχώρησε προς το συρτάρι όπου είχε φυλαγμένα τα γράμ-ματα του Άλξη. Τα είχε δεμένα όλα μα-ζί με μία ροζ κορδέλλα. Άν δεν τα είχε έτσι δεμένα θα μπορούσε να τόν βλάση, να κρατήσει κανένα, να το κρύψη. Μα την κύτταξε καλά, την παρακολουθούσε. Πή-ρε όλοκληρο το πακέτο και το τούδωσε.

—Οχι, εσύ να το κάψης, της είςε νε-λαστός. Έσύ, μόνον σου, με τη θέληση σου. Πάμε στην κουζίνα, πούχετε φωτιά.

Σάν υπνωτισμένη προχώρησε η Μάρθα προς την κουζίνα. Το τζάκι έκαιγα και το φαντί μσοκοβόλους. Το πλούσιο φαντί-τό, που τους είχε στείλει ο Πάνος. Έδινε σ' όλη την άτμόσφαιρα του σπιτιού τη ζεστασιά της καλοπέρασης, του πλούτου.

—Εμπρός, της είςε νελαστός. Πάρε την άπόφασι. Άποχαίρετσε την παλιά σου ζωή.

Η Μάρθα στεκόταν με το πακέτο τα γράμματα στο χέρι, και κύτταζε τη φω-τιά έντρομη.

—Δεν είςε και τόσο δύσκολο, Μάρθα. Μία κίνηση, και τελειώνει ο έφιάλης. Θα ίδρς, έπειτα θα είσαι πιο χαρούμενη, τ' ε θα καταλάβης πως έλευθερώθηκες από τ' α βραχνά. Έλα, άρραξ!

Στάθηκε ακόμα λίγα δευτερόλεπτα η Μάρθα. Έπειτα, ένα ό λυγισμό την έπνι-γαν, πέταξε το πακέτο μέσα στη φωτιά.

Η φλόγα άνέθηκε άπάνω, έθριψε. Τύ-λιζε το άσπρο χαρτί, τη ροζ κορδέλλα, το λεπτό, ευγενικό γράμμα. Φοκίσαν ό-λα τα γράμματα, κουλουριάστηκαν σά να πουλούσαν. Κι' ένοιωσε κι' η Μάρθα την καρδιά της να φλογίζεται κι' αυτή, να τρέμει και να βογγάει σάν το χαρτί.

Λίγα δευτερόλεπτα βάσταξε αυτό. «Ε-πειτα, η φλόγα έπεσε. Έτρίξαν ακόμα τ' άποκαΐδια λίγη ύδα, σπκμάτισαν κοκκι-νόμαυρους κύκλους, φανταστικά σκμήτα, που έτρεχαν και ψυχοκλούσαν. Έπειτα όλα έσθυσαν κι' έμεινε η φωτιά καθαρή, έάστερη, σάν να μην είχε σμειβι τίποτε. Κι' η κατσορόλα από πάνω έλεγε το σπι-

τίσιο τραγουδι της, κι' η εύωδιά του φα-ντοπού πλημμύριζε τόν άέρα.

—Αυτό ήταν όλο, είςε ο Πάνος. Έλα, τώρα, μη κλαίς.

Την τράβηξε στην τραπεζαρία. Η Μάρ-θα έτρεμε συγκορμη. Έσφιξε αυτός τα χέρια του γύρω στη μέση της, τη φίλησε παράφορα.

—Τώρα είσαι άληθινά δική μου, της ψι-θύρισε στο αυτί, κι' η άνάσα του κοντή, την έκανε ν' ανατριχιάσει.

Μα δεν μπορούσε να καταλάβη ούτε η ίδια πιά άν ήταν ήδονικό ανατριχιασμά, ή άν ήταν φοβική, άποστροφή και κάποιος φόβος.

Ο Πάνος παραληρούσε από χαρά.

—Μπορεί να πόνεσες λιγάκι σήμερα, μα ήταν μία έγχειρσι άναπόφευκτη. Ποτέ δε θάβρισκες ήσυχία, όσο θα είκεις αυτά τα γράμματα στο συρτάρι σου. Πάντα θα έμπαίνες στον πειρασμό να τ' άνοίξης να τα ξαναδιαβάς, κι' αυτό θα σου δηλητη-ρίαζε τη ζωή σου.

—Ηταν σκληρό αυτό που μου ζήτησες, ψιθύρισε η Μάρθα.

—Τό ζέρω. Άλλα πιο σκληρό ήταν να βασανίζωμστε κι' οι δυο μας έπί άπειρο. Τώρα πάλι. Γέλασε μου, Μάρθα. Πές μου πως μ' άγαπάς. Πές μου πως θα προσπα-θήσης τώρα να μ' άγαπήσης πιο πολύ ά-κόμα.

Δεν της έδωσε καιρό ν' άπαντήσει. Πήρε το κεφάλι της στα δυο του χέρια, τη νέ-μιε φιλά.

Τα δάκρυα της έτρεχαν ακόμα άραιά, της τα στέγνωσε με τα φιλιά του. Κι' όταν έφυγε ο Πάνος, η Μάρθα δεν έκλαι-γε πιά. Τα μάτια της ήταν στεγνά. Μα μέσα στην ψυχή της κάτι έκαιγε, κάτι έ-κοιγε και πουνούσε άθάσταχτα.

Όλη τη νύχτα την πέρασε με εφιάλτες. Οι φλόγες που είχαν άναψει τα γράμματα του άναμμένου της την έζωναν, την τύ-λιγαν, την έκαιγαν. Κι' η φωνή του όλο-ζωντανή, όλο της παραπονιόταν:

—Γιατί με άπαρνήθηκες, Μάρθα; Γιατί; Γιατί δεν περιμενες ακόμα;

Και μέσα στον ύπνο της ένωγε τα χέρια της ίκετευτικά η γυναίκα κι' έλεγε στον Άλξη:

—Άν ζής, φανερώσου, τώρα, πρίν γίνης πολύ άργά.

Μα όταν έζυγνησε το δωμάτιο ήταν ά-δειο. Κι' η αψη που χάραξε μόλις, δεν άφινε κανένα κομμάτι όνειρου πίσω της, κανένα σμιάδι από τόν κόσμο που την είχε τριγυρίσει όλη τη νύχτα.

Ο ΓΑΜΟΣ

Ημέρα του Σεπτεμβρίου, σκεδόν φθι-νοπυρινή. Είςε βρέξει πρίν λίγη ώρα, κι' η άτμόσφαιρα μύριζε νερό και χώμα. Τα σύννεφα κυνηγιόνταν στον ούρανό γκριζα και λευκά, κι' η όροσι θυμίζει κιόλας το κρύο.

Στόν κήπο τα φύλλα ήταν ακόμα βαρεία από το νερό, λές κι' είχαν κλάψει. Έτσι βαρεία ήταν και τα μάτια της Μάρθας ά-πό το νυχτερινό κλάμμα. Πόσο είχε κλά-ψει αυτή τη νύχτα!

Από την ημέρα που είχε κάψει τα γράμ-ματα του Άλξη, είχε έπιβληθ στην έ-αυτή της να μη σκέπτεται πια τα παλιά. Ούτε είχε πεί πια να ρωτήσει σε κανένα γραφείο για τόν χαμένο, ούτε είχε παρα-κάσει όποιον γνωστό της φανταζόταν πως μπορεί να ζέρη κάτι, για να λάβη πληροφορίες.

Είςε σταματήσει δελμηματικά το μυαλό της, την καρδιά της, όλο. Κι' είχε προσπα-θήσει μ' όλη της τη θέληση να βρη τη δύ-νομι ν' άναμνη τον Πάνο.

Άς χέος το βράδυ νόμιζε πως το είχε καταφέρει. Μα η χθεσινή νύχτα την είχε κάνει να πονέσει πολύ. Είςε κλάψει τόσο, κι' είχε καταλάβει πως ο άγώνας για να μπη στην καινούργια της ζωή δεν ήταν και τόσο άπλος όσο φαινόταν.

Τώρα στεκόταν νύφη δίπλα του, κι' ά-κουγε τα λόγια του μυστηρίου.

Δε φορούσε νυφικό. Ένα άπλο φουτα-νάκι. Λίγα λουλούδια, λίγοι συγγενείς στενοί.

Η μητέρα της φαινόταν χαρούμενη. Μα η Μάρθα που την ήξερε καλά, καταλά-βαινε πως η χαρά της μάνας δεν ήταν άδολη, έάστερη. Θυμόταν τόν πρώτο της γάμο. Τότε η Χαρίκλεια πέτσισε. Πετού-σε πραγματικά, καθώς νύχιζε σ' όλο το σπιτι πολυσύσχολη, νέα κι' αυτή ακόμα.

Τώρα, το χαμωγέλο της ήταν μαρομένο. Ίσως να πουνούσε κι' αυτή μέσα της για τόν Άλξη. Η ίσως η δική της η χαρά να μαροαίνονταν καθώς έθελπε τόν πόνο της κόρης της.

Μονάχα η Σόφη ήταν άληθινά χαρούμε-νη. Στο άπλο, παιδιάτικο μυαλό της, η ή-μερα αυτή ήταν χαρούμενη μέρα. Τέλειω-νε πιά το πένθος, κι' άρχισε μία χαρού-μενη ζωή. «Οχι πως δεν σμειπαίονσε κι' αυτή τον πρώτο γαμπρό της, τόν Άλξη.

«Οχι πως δεν είχε πονέσει άληθινά για το χαμό του. Άλλα νόμιζε πως ά γάμος αυτός ήταν άληθινή τύχη για την αδελφή της, κι' άγαπούσε τήν Μάρθα περισσότερο από κάθε άλλο τι στον κόσμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνέχεια.

Η ΨΑΡΙΑ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑ

Ένα είδύλλιο του ναυάρχου Νέλσωνος

Η Έμμα Λυδία έπαίξε, όπως και πολλές άλλες γυναίκες του λαού, σπουδαίο ρόλο κατά τόν δέκατο όδοο αιώνα. Δεν έγινε βασίλισ-σα, μα έγινε μιλιού. Δεν ευεργέτησε την άν-θρωπότητα. Άπ' έναντίας το όνομά της έινε συνδεδεμένο με μία αιματηρή σελίδα της Ι-ταλικής ιστορίας και έξ αιτίας της είκοσι χι-λιάδες άνθρωποι άνέθηκαν στη λαίμητομο ή πέθαναν στις φυλακές.

Την εποχή έκείνη η Ίταλία είχε Γάλλο βα-σιλέα, το Φερδινάνδο, και για πρωτεύουσα τη Νεάπολι. Η Γαλλική όμως επανάστασι είςε έξελείσει τούς φιλελεύθερους λαούς έναντιον τών βασιλέων. Έτσι και οι πατριώτες της Νε-απόλεως έδιωξαν άπ' το θρόνο το Φερδινάνδο, ο όποιος κατέφυγε στη Σικελία. Ο Φερδινάν-δος όμως κατάρθωσε ν' άποκτήση την προ-στασία τών Άγγλων και έαναμνη το θρόνο του. Το ζήτημα όμως δεν είχε λυθί όπως αυτός ήθελε. Γιατί και μεν οι δημοκρατικοί που τού είχαν διώξει, τού παρέδωσαν τα φρούρια που είχαν καταλάβει, άλλα κατόρθωσαν συγχρό-τως να μην επέτρεψον στο βασιλιά να τιμω-ρίσει τούς επαναστάτες ούτε να τους κατα-δίξει, ούτε να θίξη την περιουσία τους όπως ανέφερε ρητάς η συνθήκη που υπεγράφη με-ταξύ τών επαναστατών και τού Νέλσωνος.

Γι' αυτό ο Φερδινάνδος και η γυναίκα

Όταν δέν υπήρχε ή άτομική βόμβα

Εξωφρενισμοί, παιδαριωδίες,
παραφροσύνες!...

Έχει παρατηρηθεί ότι σ' όλες τις τραγωδίες της ζωής συνυπάρχει πάντα και λίγη κωμωδία. Το ίδιο λοιπόν ισχύει και για τη μεγαλύτερη τραγωδία του κόσμου: τον πόλεμο.

Η σύραξες που αιματοκύλησε την ανθρωπότητα απ' το 1939 ως το 1945, έδωσε αφορμή να υποβληθούν κάθε είδους αλλόκοτα ή φαιδρώα σχέδια «νέων όπλων», που θα γίνουν ασφαλώς άργότερα γνωστά για να μας διασκεδάσουν. Προσωρινώς, ως σταχυολογήσουμε μερικές τέτοιες προτάσεις, που έγιναν το 1916 και που βρίσκονται στο Γραφείο Έφευρέσεων του γαλλικού Υπουργείου Στρατιωτικών. Κάθε σχέδιο εξετάζονταν τότε λεπτομερώς, με την έλπιδα να βρεθεί ένα καλό και λογικό ανάμεσα στα γυλίσια.

Το Μάρτιο του 1916, πρότεινε κάποιος Γάλλος ένα κανονόγιο αμυντικό μέσον κατά των επιθέσεων του γερμανικού πεζικού: Τάξεις αλεξιμάνες... με μαύρο σπομπίνο, τις οποίες θα έσηκωναν δυο στρατιώτες και θα τις άκουμποσαν εμπρός απ' τα χαρακώματα τους την ώρα της εχθρικής επιθέσεως! Οι Γερμανοί θα πατούσαν άναγκαστικώς ά-πάνω, θα γλιστρούσαν και θα βυθιζόνταν άνασκέλα!... Μπορούσε επίσης να χρησιμοποιηθεί, αντί σπομπίου, μία δυνατή κόλλα, για να πιάσει τους εχθρούς σαν τις μυγες!... Οι άρμόδιοι του Γραφείου Έφευρέσεων έχουν ασχοληθεί και μ' αυτή την πρόταση, όπως με όλες κι' έχουν σημειώσει στο περιθώριο: «Απορρίπτεται. Ίδέα παιδίστικη».

Διάφοροι άλλοι «εφευρέται» υπέβαλαν σχέδια τουφεκίων, υδραυλικών όπλων και κανονιών με κυρτή κάννη. Νά τί γράφει σχετικά στο υπόμνημά του κάποιος... δημόσιος εισηγέκτης:

«Η κατασκευή ενός κανονιού με κομπύλη κάννη θα επέτρεπε τη βολή μέσα σε πτυχές του εδάφους, όπου μπορεί να κρυφθεί ο εχθρός χωρίς να φοβάται τα συνθιγμένα κανόνια. Δεν θα ήταν άσχημο εξ' άλλου να εφευρεθεί στην άκρη της κάννης ένα σύστημα οδοντωτών τροχών, για να δίνει γρηγορότερη περιστροφική κίνηση στο βλήμα κατά την έξοδο του. Θεωρώ σκόπιμο να σας στείλω ένα ζύλινο υπόδειγμα της εφευρέσεώς μου...».

Νά και μία άλλη εξωφρενική πρόταση: Νά άποθηκευθ' ένα είδος λίμνης, πάνω σ' ένα ύψωμα, το περιεχόμενο... βόθρων και χυτών, και να διασκορπισθεί με σωλήνες μέσα στα εχθρικά χαρακώματα! Τί θάκαναν τότε οι Γερμανοί; Θα έβριζαν να παραδοθούν, για να μπορούσαν να πάρουν ένα μπάνιο! Κι' όταν θα τελείωνε ο πόλεμος, θα ήταν ευφρόντατο το καλολίπασμένο έκτεινο εδάφος...!

Δέν θ' άρκοσαν σελίδες δλόκληρες, για να περιλάβουν όλες τις πρωτότυπες προτάσεις, που έγιναν τον καιρό εκείνο. Θα σας προσφέρουμε με συνοψία τους τίτλους μερικών απ' τις πιο άλλόκοτες:

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΛΕΞΙΚΟ

★ Αθωότης: Έπικίνδυνος άρρώστια για τους βλάκες.
★ Γάμοσ: Το φάρμακο με το οποίο θεραπεύεται ο έρωσ.
★ Θέστρον: Το μανωλείον των πδών.
★ Μυθιστόρημα: Το Εύανγέλιο της νέας και του νέου.

Τής μαλλιάρης

★ Οίσοφάγος: Καταπιώνας.
★ Βουλή: Στρούγκα.
★ Τάσκεφάλας κλινάτε: Κατεβάστε τις κούτρες σας.
★ Χάιρε νύμφη άνύμφε: Γεία σου νύφη άπάντρεπτη.
★ Ομιλος έκδρομέων: Πορεία δρομάρηδων.
★ Φύλαρος: Παλαδόστομος.
★ Ινεογεννήτη: Νισόκαστο.

Ε'Ομβρόλια: Άλεξιπτώτων με κούφια λαθή που περιέχει πεπιεσμένον άέρα ή έλαφρό άέριον». Με τον τρόπο αυτό, το άλεξιπτώτο θα ήταν συγχρόνως κι' ένα είδος μικρού αεροστάτου.

«Τρόπος με τον οποίον οι σφαίρες του εχθρού θα γυρίζουν πίσω και θα χτυπούν αυτόν τον ίδιον».

«Λεπίδα - γιανταγάνι, εφευρεμένη επάνω στα αεροπλάνα, για να κατακόβουν το περίβλημα των ζήπτελιν».

«Ένα κανόνι - φάντασμα».

«Υπόγεια μηχανή για τ' άνοιγμα μιας σήραγγας κάτω από το έδαφος, από όπου θα μεταφερθούν στρατεύματα για τη διακοπή της τροφοδοσίας των Γερμανών, των τηλεφωνικών συγκοινωνιών και των σιδηροδρομικών γραμμών». Κατά τον έφευρέτη, όλες αυτές οι διακοπές θα μπορούσαν να γίνουν μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας, θα άπελευθερώνονταν το Βέλγιο, η Άλσατία, η Λωρραήν και η Σερέβια, κι' ο Γάλλος πολεμιστής θα έβριθαν... στη Ρωσία μέσω Βερολίνου!

«Γάντια εφωδισμένα με χαλύβδινα νύχια, σαν των θηρίων, για να σκαλίζουν εύκολότερα οι πολεμιστές στις άνωμαλίες του εδάφους».

«Απόθησις και άπομάκρυνσις των άσφυσιζόντων αερίων με κύματα άλλων αερίων, άκόμη πιο άσφυσιζόντων».

«Ένας χαλύβδινος φράκτης, που θα προχωρή εμπρός από το πεζικό».

«Μία δέβια που θα περιέχρη ζωτανές μέλισσες».

«Μυδραλλιοδόλον με κομπύλην κάννην, συνεπώς με κυκλικόν βεληνεκές και με μεγαλύτερη δράση».

«Συσκευή ύποχρεώνουσα των εχθρών να... βομβαρδισθ' μόνοι τους».

«Μυδραλλιοδόλον που έκσφενδονίζει ροδέλλες».

«Ελατηριωτός μηχανισμός, για να διδώ μεγαλύτερη δύναμη στις σφαίρες των όπλων».

«Παπούτσια στρατιωτικά με θωρακισμένες σόλες».

«Αλότσια που θερμαίνονται έσωτερικά».

«Χρησιμοποίησις άνομιμων ποντικών έναντιον των εχθρικών θέσεων».

«Αντιμετώπισις των άσφυσιζόντων αερίων με την έγκάστασι ενός έλαφρού άνεμιστήρος πάνω στο κεφάλι κάθε στρατιώτου». Έδώ ο έφευρέτης προσθέτει ότι μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τον ίδιο σκοπό... γυφτικά φουερά, στερωμένα κάτω από τις μαχαλάς των στρατιωτών! Ο άνεμιστήρας ή τα φουερά θα έδωχαν τα άσφυσιζόντα και θα τα έστελναν πίσω στον εχθρό!...

Φαίνονται, βέβαια, κωμικές οι περισσότερες απ' αυτές τις ιδέες. «Ας μη ξεχνάμε όμως ότι εκείνοι που τις υπέβαλαν, διεικνόντο από άγνο πατριωτισμό και επιθυμούσαν δλότυχια να συντελέσουν στη νίκη της πατρίδος των. Άέλιχον λοιπόν το σεδασμό και τη συμπείδα μας οι εξωφρενικές αυτές έμπνεύσεις των.

ΠΙΕΡ ΛΟΡΜΥ

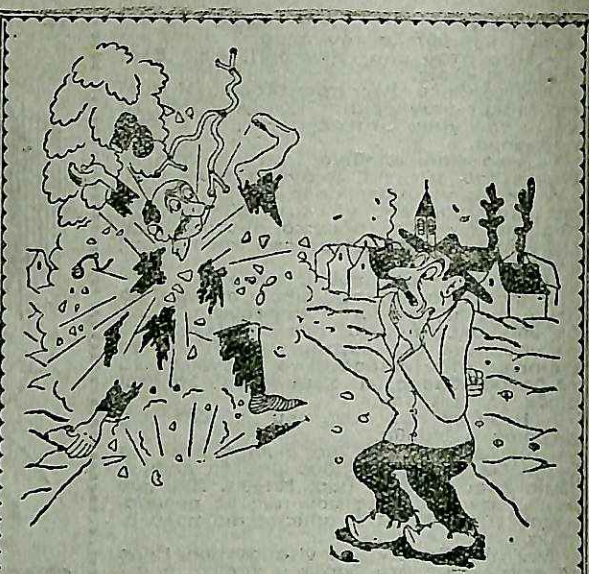
Μόνο μία σύζυγο κάθε χρόνο

Μία άπόφασις του φορολογικού δικαστηρίου της Ουάσιγκτον, που εξέδωθε τελευταία, προκαλεί τη θυμψία και τα ειρωνικά σχόλια των Άμερικανών. «Ένας μηχανικός, όνόματι Βάλτερ Έβανς, είχε χάσει τη γυναίκα του κατά το 1944 και μέσα στον ίδιο χρόνο είχε παντρευθεί μία δεύτερη. Άλλα στη δήλωσή του, για την καταβολή του πολεμικού φόρου, άφαιρεσά από τα έσοδα του το ποσό της συντηρήσεως των δυο συζύγων του. Το φορολογικό δικαστήριο ύπόστο άνεγνωρίσει μόνο τα έσοδα της μιας και στην άπόφασή του άναφέρει ότι κάθε Άμερικανός πολίτης δικαιούται μόνο σ' μία σύζυγο κάθε χρόνο! Έννοείται, βέβαια, από φορολογικής άπόψεως...».

Σε άλλες πάλι περιπτώσεις, το ίδιο δικαστήριο δέν άνεγνώρισε τις ύποχρεώσεις από... πολλές άμαρτίες, (διατροφή παιδιών που άπεκτησαν πρό του γάμου κλπ.) καθώς και τα προγυμνασία έξοδα, όπως είναι τα δώρα στη μνηστή και τα παρόμοια.

Ο Κ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Οι άναγνώστες μας θα στερηθούν διά μίαν ή δυο έξδομάδας ίσως άκόμη της έκλεκτής συνηθείας του άγαπητού συνεργάτου μας Κ. Παυλίου Παλαιολόγου, ο οποίος άσθενεί από ήμεράν σοβαρώς.

Ο ΑΠΡΟΣΕΚΤΟΣ

— Μωρέ, μία νάρκη όλη κι' όλη είχαμε στο χωριό μας, κι' ήρθες εσύ να μας τη σκάσης!...

Και πάλιν το χαρτί

Διά να γνωσθ' ή άλήθεια

Είμεθα άναγκασμένοι να προδώμεν εις ώριόμενας έξηγήσεις σχετικώς με τον σκανδαλώδη τρόπον καθ' όν διενεργείται μέχρι σήμερον ή διανομή του χαρτού, έξαρτώμενη από τας συμπάθειαις ή αντίπαθείαις του έκάστου ύπουργού Τύπου.

Η έλθιδρα αυτή κατάστασις δέν δύναται βέβαια να συνεχισθ' και είμεθα βέβαιοι ότι ο σημερινός ύπουργός Τύπου Κ. Τσάτσος θα σπεύση να λάθη τα ένεργεινόμενα μέτρα.

Εφ' όσον επεκράτησε ή άρχή να διδεται ένα μεγάλο ποσοστόν εκ των εισαγομένων ποσότητων εις τας ήμερησίας έφημερίδας, ήμεις τούλαχιστον ούδεμίαν είχομεν σχετικώς αντίρρησιν. Δύνανται έπίσης κατ' εξαίρεσιν, να παραχωρούν χαρτίον εις τας έβδομαδιαίας πολιτικές έφημερίδας, τας άναγραφούσας επί της προμετωπίδος των: «Επίσημον όργανον του τάδε Κόμματος». Από τού σημείου όμως αυτού μέχρι του σημείου να παραχωρήται χαρτί εις οιονδήποτε Έλληνα όστις ήθέλησεν άποδοχέσθαι τού ύπο έκδοσιν έντυπον του ως έβδομαδιαίου πολιτικόν ήφημερίδα, ή άποδοχίσις είναι μεγάλη και ή άδικία καταφανέστατη. Διότι ένθ' δια τόν τυχόντα Έλληνα ο χαρτί της Έπιτροπής στοιχεί 55 δραχ. κατά κίλον, περιοδικά ως ο (Ιθυσάυρος) άναγκάζονται να προμηθεύωνται τόν χαρτίον εκ του έλευθερού έμπορίου εις τιμήν δεκάς επι τ α π λ α σ ι α ν περίπου της τιμής του χαρτίου της Έπιτροπής.

Ορονούμεν συνεπώς ότι πρέπει διά να λήξη ή ιστορία αυτή άπαξ διά πάντας, να διενεργηθ' ή διανομή του χαρτίου κατά τόν έξής δικαίον τρόπον: Η ποσότης ή όποια θα διατεθ' διά τα έντυπα δέν να διανεμηθ' επί τη βάσει της κυκλοφορίας έκάστου-άδικριτως άν πρόκειται περί έβδομαδιαίου περιοδικού ή έβδομαδιαίας πολιτικής έφημερίδας, καταρνούμενων των διακρίσεων και προνομίων. — και ΜΟΝΟΝ εις τα κυκλοφορούντα διά τού Πρακτορείου έντυπα, τα όποια και καταβάλλουν κρατήσεις εις τα διάφορα ταμεία και χάρις εις τα όποια κερδίζει τόν έπιούσιον της και ή συμπάθος τάξι των έφημεριδοπώνων. Μόνον διά τού τρόπου αυτού καθίσταται δυνατό ή διαπίστωσις της κυκλοφορίας.

Εάν πάντα ταύτα είναι άδύνατον να πραγματοποιηθούν λόγω της έλαχίστης ποσότητος χαρτίου όστις εισάγεται εκ τού έξωτερικού, τότε ο χαρτίς αυτός δέν να διατεθ' εις δλόκληρον διά τας κρατικές άνάγκας και τας ήμερησίας έφημερίδας, και να άνονηθ' ΠΑΝΤΕΛΩΣ ο πάσης φύσεως περιοδικός και μη ήμερησιος τύπος και εις άντάλλαγμα να τού παραχωρηθ' το σχετικόν ανάλλαγμα διά την παραγγελίαν χαρτίον εκ τού έξωτερικού. Διότι δέν είναι δικαίον να άνονηται και να άδικηται κατά τρόπον σκανδαλώδη ο (Θυσάυρος), περιοδικόν δημοφιλέστατον, με κυκλοφορίαν πλέον των 60.000 φύλλων έβδομαδιαίως, έξαναγκάζομενον ν' αλλάξ' ή τιμήν από έβδομάδος εις έβδομάδα σχεδόν και να ύννοσύνται διάφορα λαθρόβια και εφήμερα έντυπα.

Κατόπιν όλων αυτών άντιλαμβάνεται, νομίζομεν, σφέστατα ο άναγνώστης ότι ή ύπόθεσις αυτή του χαρτίου του Υπουργείου έχει καταστή τραγελαφική, ότι βαυκαλιζόμεθα μόνον με ύποσχόσεις, ότι κατέστημεν άνευ λόγου και άφορμής οι άποδοχοίμοιοι τράγοι της δημοσιογραφικής οικογενείας. Διαμαρτυρούμεθα έντόνως διά τα άποκα άδικα και άντιούταγματικά μέτρα, διά τήν κακήν και δυσανάλογον έκπροσώπησιν παρά τή Έπιτροπή των μεγάλων κυκλοφορίας περιοδικών και έλπίζομεν ότι ο νέος ύπουργός Τύπου Κ. Τσάτσος θ' άναγνωρίση τα δίκαιά μας και θ' άπονήμη δικαιούσιν.

Και ο περίπατος πραγματο...

ΑΜΕΡΙΚΗ του 1945

Με τις «ταξι-γκέρλς»

Σ' αυτή την παράξενη Άμερική ή διαφορά καταδικάζεται όμω. ο έρωσ είναι όχι μονάχα έλευθερός αλλά και έπιδεδυλισμένος. Πόσο έπιδεδυλισμένος είναι μπορείτε να τ' ό διαπιστώσετε μόνοι σας από μία άπόφασή του πρωτοδικείου του Σικάγου, σύμφωνα με την όποια έδόθη διαούγιο σ' έναν σύζυγο μονόγονο τού μόνο του έπιχειρηματία κατά της συζύγου του ήταν ότι την παντρεύτηκε 25 έτών και ή βρήκε άγνή. Ο σύζυγος ύπεστήριξε σθεναρά την άποψή του ένώπιον τού δικαστηρίου:

— Για να είναι σ' τέτοια ήλικία άγνή, κύριοι δικαστά, είπε, σκόπευα κάτι χει. Δέν μπορεί.

Οι δικαστάι συμφώνησαν μαζί του. Και τού έδωσαν διαούγιο! Εν τούτοις ή διαφορά τιμωρείται άυστηρά στην Άμερική, με βαρεία φυλάκιση. Άλλο όμως διαφορά και άλλο έρωσ σοφ λένε. Έπειδή όμως ή διαφορά μεταξύ των δυο λέξεων πνιγείται στην όμίχλη, δέν ύπαχει τίποτε πιο εύκολο από τ' να τακτοποιήσης τις έρωστούλες σου. Ας πάμε λοιπόν άπόψε σ' ένα από τ' άμελητά τινάγματα τού Μπροντγουάϊ, όπου άφθονούν οι χορευτήρις-ταξί, οι «ταξι-γκέρλς» όπως τις λένε.

Μόλις μπής σ'ε πολιορκούν τα χαριτωμένα αυτά πλάσματα ντυμένα σαν μπαλρίνες. Δέν έχεις παρά να διαλέξης και να τα σφίξεις κοντά σου σ' ένα έξαλλο σουίγκ που διαρκεί πέντε λεπτά και στοιχίζει μονάχα 250 έρωσμές. Στο διάστημα αυτό ή χορεύτρια-ταξί είναι ένας ιδεώδης πάρτενρ. Σοφ ψιθυρίζει τα πιο αισθηματικά λόγια, χωρίς να κινή άπολύτως τίποτε στην πραγματικότητα, έν αντίθετα με πολλές Άμερικανίδες που κάνουν ό,τι θέλεις χωρίς να βγαίνουν τσιμουδιά από τ' ό στόμα τους.

Τα ταξι-γκέρλς είναι όλα άγνά κι' ένάρετα κορίτσια μ' έξαιρετική μόρφωσι. Στα περισσότερα ντάνσιγκ έκτός των άλλων αμερικανικών τους προσόντων πρέπει να έχουν και δίπλωμα Πανεπιστημίου. Έτσι οι πελάτες, άσται και «μπίζινες-μεν» ασθάνουν τόν έαυτό τους άπολο εμπρός στα κορίτσια αυτά με την άνώτερη μόρφωσι και τ'ό μόνο που τους μένει είναι να πληρώσουν, να πληρώσουν πολλά για την εύτυχία να συναντηθούν τα πόδια του με τα δικά της, κάτω από τ' ό τραπεζί. Η βραδυά γίνεται ιδιαιτέρως γοητευτική κοντά της. Και τ' ό βραδί τέλος μεγάλη του εύτυχία να πείση την ώμορφη έπιστήμονα τού έρωτα να δεχθ' ένάν περίπατο μαζί του.

Ο περίπατος πραγματο...

ήη κοιλιά του. Άλλά στο έ-
ξωγκωμένο πορτοφόλι του.

Η άστυνομία ήθών έπειθαίνει πολλές φορές και στις ύποθέσεις των «ταξι-γκέρλς». Ίδιως άν τις άντιλήφθ' μεθυμένες ν' άσχημονούν ή άν παρασύρουν πελάτες στα όπία τους. Αυτό όμως συμβαίνει πολύ σπάνια, γιατί οι χορευτήρις-ταξί είναι όπως είπαμε άγνά κατά βάθος κι' ένάρετα κορίτσια. Οι έπιχειρηματίαι των ντάνσιγκ εξ' άλλου τις έχουν καταστήσει προσεκτικές. Τους έχουν συστήσει:

— Νά είστε εύχάριστες στους πελάτες, τρυφερές, χαδιάρες σαν γάτες. Άλλά, προσοχή! Όταν ο πελάτης σάς κρατά στην άγκαλιά του πρέπει τμήν ύσία να τόν έχετε κλεισμένο στο μικρό σας τ'ό τσεπάκι.

Οι «ταξι-γκέρλς» έχουν όλες δίπλωμα και από τ'ό Πανεπιστήμιο τού Έρωτος. Μολονότι σκοπός τους είναι να μαθήσουν τόν πελάτη, θα τις άκούσης να λένε «νύχ» έννιά φορές στις δέκα. Έτσι άφ' ένός ή έρωτική δύναμη τού πελάτη αυξάνει και άφ' έτέρου τακτοποιούνται με την ήθική. Η άστυνομία δέν μπορεί να τις καταγγόρησ' ό,τι πωλούν τόν έρωτά τους και συνεπώς ότι είναι διεσθαρμένες. Με ποιά δικαίωμα μπορεί ή άστυνομία να έμποδίσ' ένα νέο και μορφωμένο κορίτσι να έχη φίλους και να γυρίξη μαζί τους, όταν μάλιστα συμβαίνει τ'ό ίδιο με όλα τα άλλα κορίτσια κάθε κοινωνικής τάξεως.

Συμβαίνει λοιπόν και σ'ό τ'ό παράξενο στην Άμερική: να έκθελάεται ή ήθική κι' ή άγνότης των «ταξι-γκέρλς». Και θεωρείται ως έξαιρετικά εύτυχια θηήσις αυτός που θα κατορθώσ' να κερδίση πραγματικά την καρδιά τους, ώστε σ'ε κάθε περίπτωση μαζί τους να μη λειτουργή τ'ό ληστικό ταξίμετρο...

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Χάρις στις έργασίες ένός Γάλλου έφευρέτου, οι τυφλοί απέκτησαν ένα μηχανήμα, που τους επιτρέπει να διαβάσουν όποιοδήποτε βιβλίο, έφημερίδα ή άλλο έντυπο. Στην έφεύρεσι αυτή παίζει βασικό ρόλο το περιήμιο «φωτοηλεκτρικό κύτταρο» ή «ηλεκτρικό μάτι», στο όποιο όφειλεται ή τηλεόρασις και τ'όσες άλλες άκόμη πρακτικές εφευρέσεις της εποχής μας.

Η ιστορία της νέας εφευρέσεως είναι συγκινητική. Ο τυφλός μηχανικός Άλμπερ Τομά είχε ύποσχεθ' στον έαυτό του, άν ξανάβρισκε τήν όρασί του, ν' άφιερώνη τήν ύπόλοιπη ζωή του για τήν άνακωγήν των πρώτων συντηρήσεων της δυστυχίας του. Και τ'ό θάυμα έγινε: Ο Τομά γιάτρευθηκε, κι' άφοσιώθηκε στην έπινοήν και κατασκευή του «φωτοηλεκτρογράφου» ή «μχανήνς τού διαβάσματος».

Πόσα όμως έμπόδια συνήντησε στο δρόμο του! Τ'ό «σελίνιον», που περιέχουν τα φωτοηλεκτρικά κύτταρα, τόν έδηλητήρισε και τ'ό έφερε μερική παραλυσι. Η γυναίκα του πέθανε. Κατεστραμμένος οικονομικά, ο έφευρέτης άναγκάσθηκε να γίν' έργάτης ένός έργοστασίου μηχανημάτων ακριβείας, άφίνοντας μισοτελειωμένη τή «μχανήν τού διαβάσματος».

Δέν τού είχαν λείπει, βέβαια, οι ήθικες ένθαρμύσεις από καθήκοντάς του Πανεπιστημίου και τ'ό κολακευτικά γράμματα της Υπηρεσίας Έφευρέσεων. Κανείς όμως δέν τού προσέφερε ποτέ μία χρηματική ένίσχυσι...

Πώς διάδωζαν ως τότε οι τυφλοί; Με τ'ό «άλφαβήτο Μπρέϊν», που άποτελείτο από προσέχουσες κοκκίδες, άνάγλυφες πάνω σ' ένα χαρτίον. Ψηλαφούσαν με τα δάχτυλα αυτές τις κοκκίδες, έζερντας σ'ε ποιά γράμμα τού αλφαβήτου άντιστοιχούσαν, άναλόγως τού αριθμού και της θέσεώς των.

Κατόπιν εφάρμοσθηκε μία άλλη έφεύρεσι: Ένα όποιοδήποτε βιβλίο περνούσε διάν-σινά κάτω από ένα τρύπινο δίσκο, περιστρεφόμενον με μεγάλη ταχύτητα πίσω απ' τόν όποιο βρισκόταν ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο συνδεδεμένο μ' ένα τηλεφωνικό άκουστικό. Ο τυφλός άκουε έντε ήχοις, όταν ή σελίδα ήταν έλευκή. Μόλις ό ήχος περνούσε ένα γράμμα κάτω απ' τις τρύ-

Με τή «μχανήν τού διαβάσματος», ο τυφλός γίνεται άνεξάρτητος και μπορεί να διαβάσ' ό,τι όποιοδήποτε βιβλίο, έφημερίδα ή περιοδικό. Ας έλπίσουμε ότι, αυτή τή φορά, ή άνταμωθή του Άλμπερ Τομά δέν θα περιορισθ' μόνο σ'ε ύρραία λόγια και τηλεπτικά μεταλλά, αλλά ό,τι θα τού δοθούν τα μέσα για να προμηθεύσ' «μχανήν τού διαβάσματος» στους τυφλούς όλου τού κόσμου.

ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ - ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣ

— Βλέπω ότι έχεις να κόμης ένα μεγάλο δρόμο... Τα Χριστούγεννα θα πας σ' ένα μεγάλο... γεύμα!...

«Λυπούμαι πολύ!»

Ο καμπαριέρος: Κύριε, ήρθε κάποιος και σας ζήτησε. Ήθελε, λέει, να σας σπασ' τη μούτρα.

— Και τί τού άπάντησες; — Ότι λυπούμαι πολύ, αλλά δυστυχώς είχατε όλη έξω!

Η μηχανή για να διαβάζουν οι τυφλοί

Ένας μεγάλος άλτρουίστης

Πες τού δίσκου, διακρίπτετο ο ένας απ' τούς ή-
χους, κι' ο τυφλός ήξερε σ'ε ποιά ψηφία άντιστοιχούσε.

Τώρα ο «φωτοηλεκτρογράφος» κάνει κάτι καλύτερο. Η τυπωμένη σελίδα φωτίζεται δυνατό μ' ένα προβολέα. Από πάνω της βρίσκεται ένας φακός, ο όποιος σχηματίζει την εικόνα τού κάθε ψηφίου πάνω σ' ένα «πίνακα» άποτελούμενον από 42 φωτοηλεκτρικά κύτταρα. Κάθε κύτταρο συνδέεται με σύρμα μ' ένα αντίστοιχο μικρό ηλεκτρομαγνήτη, κρυμμένο κάτω απ' τ'ό τραπεζί, ο όποιος άνασκήννει λίγο ένα κατακόρυφο σιδεράκι, μέσα από μία μικρή τετράγωνη τρύπα. Με τήν έπαφή των δακτύλων του, ο τυφλός έσθκρίθώνει ποιά από τα 42 σιδεράκια είναι λίγο άνασκήννωμα, και βρίσκει έτσι το σήμα τού ψηφίου που συνέλαβε ο φακός.

Το μηχανήμα αυτό τού Άλμπερ Τομά έχει τελειοποιηθ' άπλοιστευθ' και φθνήννει, τώρα τελευταία. Ένα φορητό μοντέλο του, έλαφρό και εύκολομετακόμιστο, με 13 κύτταρα, στοιχίζει τώρα μόνο 5.000 φράγκα. Και ή τιμή του θα γίν' άκόμη μικρότερη, άν άρχισ' ή κατασκευή του σ'ε μεγάλον άριθμό.

Έχει επίσης έπινοηθ' μάτροποποίησις τού ίδιου μηχανήματος, ή όποια έτοιμάζει μία όλόκληρη άνάγλυφη γραμμή του κειμένου, για να τήν διαβάσ' κατόπιν ο τυφλός με τήν ήσυχία του. Ένας άλλος τύπος τού πάλι (μεταφράζει) αυτόματα τα συνθιγμένα τυπογραφικά ψηφία σ'ε αλφάβητο Μπρέϊν, το όποιο έχουν μάθει καλά οι περισσότεροι τυφλοί.

Με τή «μχανήν τού διαβάσματος», ο τυφλός γίνεται άνεξάρτητος και μπορεί να διαβάσ' ό,τι όποιοδήποτε βιβλίο, έφημερίδα ή περιοδικό. Ας έλπίσουμε ότι, αυτή τή φορά, ή άνταμωθή του Άλμπερ Τομά δέν θα περιορισθ' μόνο σ'ε ύρραία λόγια και τηλεπτικά μεταλλά, αλλά ό,τι θα τού δοθούν τα μέσα για να προμηθεύσ' «μχανήν τού διαβάσματος» στους τυφλούς όλου τού κόσμου.

Μία κυρία, έν άπόγευμα...

Βασυλίζει πιά άφόνονας στήν άποχώρησή του κάποια κρύα χρώματα σάν άνάμνηση της έφημερης βασιλείας του, τό σούρουπο έτοιμάζεται ν' άπλώσει τίς σκοτεινές του κουρτί- νες στήν πόλη... Κι' αυτή έ- κεί, μέ τό μάτια στό παράθυ- ρό μου. Δέν έξρω πώς μούρ- χεται, άνοιγό τό παράθυρο και τίς φωνάζω:

— Έλάτε άπάνω!

Και νά τη, πού ξεκορφώνε- ται σάν αυτόματο από τη θέ- ση της, κι' άφού ρίξει μία τε- λευταία ματιά στό παράθυρο μου, έρχεται πρós την πόρτα. Βγαίνω στό διάδρομο, τό βή- ματά της άκούγονται σά μάρ- μαρα της σκάλας... Με ά- κολουθεί σιωπηλά. Τί θα ή- πω τώρα:

— Μή συγχωρείτε, λέω... Σας φώναξα, κι' έγώ δέν έ- ρω γιατί... Σας έδλεξα τόση ώρα... Έτσι μου ήρθε νά σας φωνάξω...

Μπαίνει στό σαλονάκι, στέ- κεται άρθια, φέρνει γύρω τό βλέμμα της στός τοίχους, στα έπιπλα, στό ταμπλό. Μία πα- ράξενη σιωπή. "Επειτα κάθε- ται στό ντιβάνι. Τά μάτια της θολώνουν κι' άφήνουν άδύ ά- κρουα νά κυλήσουν στό άγρό- της μάγουλα... Άκουμπά τό χέρι μου στόν άμο της.

— Τι έχετε;

— Αί... Αυτό τό σπiti... Αυτό τό σπiti, ψιθυρίζει. Και τό δυό δάκρυά άκόλου- θούν έλλάγη...

Μας ύλλογουν τά πρώτα σκο- τιάδια του σούρουπου. "Ισως, άν άνασα τό φώς...

— Όχι, μήν τ' άνάψετε... — Αυτή τη μικρή λαμπτήρα, μέ τό σκόρο άπαλάξω, λίγο φώς θα σας κάνει καλό.

Κάθεται κοντά της. την κυττάζω χωρίς νά βρώ κάτι γιά νά σπéσω τη στιγμή. Μού φαίνεται σάν ένα πλάσμα πού ήρθε από άλλον κόσμο. Τά μά- τια της είνε τόσο παράξενα, τό μάγουλά της άγρό, τό χέ- ρια της άσπρα μέ μακρρά κι' άδύνατα δάκτυλα... Άκού- γονται οι χτύποι του ρολογιού, σάν χάντρες κομπολογιού πού πέφτουν σέ μονότονο ρυθμό... — Αυτό τό σπiti, λέω... Τι θέλετε νά ήπτε; — Μένετε πολύν καιρό; — Όχι. Δέν είνε δυό μήνες. Τό νοίκιασα μαζί μέ τό έπι- πλά του, όπως τά βλέπετε. — Τό έξρω... — Θά ήταν άδίακρισία "Ισως άν...

— Όχι. Είσατε τόσο ξένος, ώστε μπορώ νά σας έμπιστευ- θώ...

— Λοιπόν; Αυτό τό σπiti; — Αυτό τό σπiti κλείνει την εύτυχία μου... τη ζωή μου άλόκληρη "Ισως. "Η ζωή του άνθρώπου δέν είνε τά τριάντα, νά σπάρντα, ή τά έξήντα χρό- νια πού του είνε γραφτό νά περάσει την έπιφάνεια της γής. Είνε ένας χρόνος, λίγοι μήνες, άλλά άδρες "Ισως... "Όλος ο ύπάρχω. Κι' αυτή τη ζωή την έχω κλείσει μέσα σ' αυτό τό σπiti... Έξρω όλες τίς γω- νίες του, τά έπιπλα του ένα ένα, τά συρτάρια τους... Κά- θε τί έδώ μέσα έχει και κάτι δικό μου...

— Καταλαβαίνω. Ο προ- ηγούμενος ένοικιαστής; — Ναι. Μά τί σημασία έ- χει; Έφυγε όπως φεύγουν όλοι... — Γιατί τοντας μαζί και την ψυχή σας; — Όχι. Δέν ήταν άξιος γι' αυτό. "Η ψυχή μου έχει μεί- νει έδώ, άνάμεσα σ' αυτούς

τούς τοίχους. Έδώ ένωισά τη ζωή, έζησα όλα τά όνειρα πού μπορέι νά ζήση μία γυναίκα και νόμισα, γιά λίγον καιρό, πώς βρήκα τόν παρόντισο... Έδώ γεννήθηκε ή εύτυχία μου, έδώ πέθανε... Έδώ έγω άφίσει τίς άναμνήσεις μου. Αυ- τές τίς κουρτίνες τίς έχω κεν- τήσει έγώ... Αυτό τό ταμπλό έγώ τόχω φέρεϊ. Σ' αυτό τό άνθρογάκι έγώ πάντα έβάζα φρέσκα λουλούδια... Μ' άφή- νετε νά ιδώ και τ' άλλα δω- μάτια; Θάμει σάν νά χαιρετώ έναν παλιό μου γνώριμο.

— Σας παρακαλώ. Νά σας άνάγω μόνο τό φώς. — Άφήστε, ξέρω... Σηκώθηκε και πήγε σ' έλ- λα δυό δωμάτια. Την άφησα μόνη. Άπό την άνοιχτή πόρτα την έβλεπα πού γάιδε με τό χέρια της τούς τοίχους, τά έ- πιπλα, τά βιβλία... Σέ λίγο ξαναγύρισε άκρυμμένη.

— Έλάτε, τίς λέω... Μην κλαίτε. Έτσι τελειώνουν όλες οι εύτυχίες... Κάπου διάβα- σω κάτι σμφη σκέψι: Πώς ή ε- υτυχία είνε ο έργαστή πού δου- λει κρυφα γιά νά έτοιμάσει τη δυστυχία μας. Είνε μία σκέ- ψι πού σάς την προσφέρω, μα- ζι μ' ένα λίקר... Μην άρνι- θτε ούτε τό ένα ούτε τό άλ- λο. Είνε τά μόνο πού μπορώ νά σας προσφέρω. Έξ άλλου έδώ είνε πού πολύ δικό σας σπiti, παρά δικό μου. "Ισως νά γνωρίζετε και τό σερβί- τσιο...

Τά μάτια της έλαμψαν. — Θάβλεπα νά πιά σ' ένα πο- τηράκι πού είνε λίγο ραγι- σμένο.

Δέν τόχα προσέξει, άλλα τό βρήκα.

— Έγώ τό είχα ραγίσει, εί- πε. "Ημιον μεθυσιμένη... Τι γλυκό μεθύσι...

— Άκούστε, είπα. Ο κουρτι- νες, τό ταμπλό, ό τι είνε δικό σας, μπορέíte νά τό πάρτε... Δέν έχω τό δικαίωμα νά τό κρατήσω.

— Αί όχι... "Ο,τι είνε δι- κό μου, θάβλεπα νά μείνει έδώ... Αυτό θάμει σάν νά μή λείπω ποτέ...

— Όπως θέλετε... θάμει και γιά μένα σάν νάχω τη συντροφιά σας...

Σηκώθηκε νά φύγει. Τότε κάτι θυμήθηκε. Άνοιξα ένα συρτάκι καί τράβηξα μία φω- τογραφία γυναίκας. "Ηταν έ- κεινη, βέβαια.

— Αυτή, είπα, τη βρήκα μέ- σα σ' ένα συρτάκι... Κούνησε τό κεφάλι της, μ' ένα θλιμένο χαμόγελο.

— Όστε τη φωτογραφία μου σκέφθηκε νά πάρη, είπε. Κα- λύτερα.

— Θά την πάρετε, φυσικά. — Ωί όχι... Άς μείνι κι' αυτή, έδώ, άν δέν σας πει- ράζει...

— Θά κάνω κάτι καλύτερο. Θά τη βάλω σέ μία κορνίζα καί θά την τοποθετήσω δίπλα στό άνθρογάκι, άν δέν πειρά- ζη έσάς...

— Άγαπώνόσε μέ χορά. — Σας εύχαριστώ, είπε.

Κι' ένώ τη συνάδενα ως τό κεφαλόσκαλο, της είπα:

— Άν έχετε άφήσει έδώ την ψυχή σας και θέλετε νά την ξαναβρείτε ναρκώσατε. Τό θέλω είνε στό θυρώρο. Θά τό ζήτατε και θά σά τό δώη... Δέν θάβλεπα νά σας ξαναδώ στό πεζοδόρο, άπέναντι, ό- πως άπόψε. "Ισως έγώ νά εί- μαι ο ξένος έδώ μέσ...

Φίλησα τό γαντοφορεμένο της χέρι κι' άκούσα τό βήμα- τό της στίς σκάλες. "Επειτα την είδα, στό φώς κάποιο φα- νοράκι, νά κατεβαίη στό δρό- μο... Γύρισε τό κεφάλι της, καί ξανακούταξε τό παράθυρο. "Επειτα την κατάπτε τό σκο- τιάδι...

— Άνεμος έξακολουθεί νά ουρλιάζει... Ποιός έξέρι ποιός άλλος άνεμος θά την ξαναφέ- ρη, άν την ξαναφέρει καμιά φορά...

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

'Η τηλεόρασι στα δικαστήρια

Μία καινότερη έφαρμοσθηκε τελευ- ταία στό άνώτερο δικαστήριο του Λόδ. Άντζελες. "Η καινότερη αυτή συνί- σταται στην έγκατάσταση πάνω στην έδρα του δικαστηρίου μίας ουσκευής τηλεορατικού τηλεφώνου. "Η ουσκευή αυτή θά μπόρη, μ' έναν απλούστατο μηχανισμό, νά τεθή σ' έπικοινωνία μ' ένα οποιοδήποτε δικαστήριο οπιτιού, νοσοκομείου, φυλακής κτλ. και νά πα- ρουσιάσει τηλεορατικώς ένα μάρτυρα ένώπιον του δικαστηρίου.

Γιατί αυτός άκριβώς είνε ο προορι- σμός της. "Όταν ένας μάρτυς δέν μπο- ρεί νά μετακινηθί γιατι είνε άρρω- στος, ή γιά οποιοδήποτε άλλο λόγο, ή ουσκευή θά τίθεται σέ λειτουργία και ο μάρτυς αυτός θα άρχίζει άμέσως την κατάθεσή του. Θά μπόρη έπίσης νά ά- παντή δια του τηλεφώνου στις έρωτη- σεις πού θα του θέτουν οι δικαστάι, οι σύνεδροι, οι δικηγόροι κτλ. Παράλ- ληλα, τό τηλεορατικό μηχανήμα θά έ- πιτρέπει στους δικαστές νά παρακολο- θούν την έκφραση του μάρτυρος, τίς κινήσεις του κτλ. σάν νά τόν είκιν μπροστά τους.

"Η ουσκευή αυτή έχει άκτίνα δρά- σεως γιά όλη την πόλη του Λόδ. Άν-τζελες και τά προάστεια πού βρίσκον- ται γύρω της.

ΟΙ «Α.Τ.Σ.»

"Η βρετανική διοίκηση της κατεχο- μένης Γερμανίας επέτρεψε τελευταία στις «Α.Τ.Σ.» νά κυκλοφορούν έλεύθε- ρες.

Οι «Α.Τ.Σ.» δέν είνε άλλες από τίς άγγλίδες πού ύπηρετούν στόν στρατό σέ διάφορες βοηθητικές υπηρεσίες. Έως προχθές άκόμη, δέν μπορούσαν νά βγούν από τούς στρατώνες των, χω- ρίς τη συνοδεία ενός Τόμυ, πού βάρ- διζε πλάι του μέ τό όπλο στό χέρι. "Η προφύλαξι αυτή ήταν άπαραίτητη, γιατί, κατά την πρώτη περίοδο της κα- τοχής, μερικοί άδιόρθωτοι ναζιστάι, βρίσκοντας τίς στρατιωτικές άνυπερά- στιστες, είχαν έπιχειρήσει νά δι- μοιουργήσουν έπεισόδια εις βάρος των.

Γιά νά έκδικηθί τούς Γερμανούς

"Ενας Άμερικανός στρατιώτης άπ' τη Νέα Ορλεάν, ο Κλάρενς Μπερ- τούτσι, άφου πολέμησε στην Εύρωπη, γύρισε στη χώρα του μισώντας θανά- σματα τούς Γερμανούς και διψώντας νά τούς έκδικήθι. "Η εύκαιρία του δόθηκε όταν τόν έβαλαν μία νύκτα φρουρό έ- νος στρατοπέδου συνκεντρώσεως, στην πόλη Σαλίνα, όπου κρατούντο 250 Γερμανοί αχμάλωτοι. "Ο πύργος όπου φρουρούσε, είχε ένα μυδραλλιοόδο των 30. "Ο Μπερτούτσι τό έστρεψε πρós τίς 43 σκιές των αχμάλωτων κι' άρ- χισε νά τίς πολυβολή! Τό άποτέλεσμα ήταν νά σκοτώσθ 8 Γερμανούς και νά πληγώσθ 20. Έννοείται ότι συνελήφθ άμέσως καί πρόκειται νά περάσθ άπ' τό στρατοδείο. Κατά πάσαν δέ πιθα- νότητα θά τουφεκιθθί, μολοντί ύπάρ- χει ή γνώμη ότι είνε άνισόρροπος κι' ότι πρέπει μάλλον νά κλεισθί σέ φρε- νοκομείο.

Τό κανόνι πού δέν «κλωτσάει»

Στό όόρτ Μπένινγκ της Άμερικής δοκιμάσθηκε γιά πρώτη φορά ένα ά- μερικανικό κανόνι των 57, πού άποτε- λεί άληθινά έπαναστατική εξέλιξη γιά τό πυροβολικό. Έχει διάμετρο 57 κι- λοστόμμετρα και ζυγίζει μόλις 15 όκά- δες, ενώ τό βάρος των συνθημαμένων κανονιών αυτού του διαμετρήματος φθάνει τίς 1.000 όκάδες. Ρίχνει ένα βλήμα βάρους 300 περίπου δρασίων μέ καταπληκτική εύτοχία σέ άπόσταση 3½ χιλιομέτρων. "Ιδίως δέ έχει τό πλεονέκτημα νά μήν «κλωτσάει», γιατί τά άέρια της έκρήξεως βρίσκουν έ- λευθερία διάδο από πίσω άμέσως ά- φου έκσφενδονίσουν τό βλήμα. Τό μί- νο του μειονέκτημα είνε ότι τά διά- πυρα αυτά άέρια μπόρουν νά προδώ- σουν τη νύκτα στόν έχθρο τη θέσι του κανονιού.

Η ΖΑΧΑΡΗ στά παληά χρόνια

"Όταν την πολούσαν... στό
φαρμακεία

"Η σημερινή μεγάλη έλλειψις της ζά- χαρης και ή μεγάλη έπίσης άκρίβεια της, όχι μόνο έδώ στόν τόπο μας, άλ- λα και σ' όλες γενικά τίς χώρες της Εύρώπης, δέν είνε φαινόμενο πού πα- ρουσιάζεται γιά πρώτη φορά. Άλλο- τε, στό παληά χρόνια της ευημερίας, ή ζάχαρη ήταν ένα σπάνιο και πανά- κριο είδος. Μόλις από έδώ και έκατόν πενήντα περίπου χρόνια άρχισε ή βιο- μηχανική παραγωγή της από τά κοκκι- νογούλια και γέμισαν οι άγορές από φθηνή ζάχαρη. Μέχρι τότε οι λαϊκές οι- κονομίες έπαρναν τόν καφέ τους μέ τό σπάγγο. Κρεμούσαν δηλαδή μ' ένα σπάγγο έπάνω από τό τραπέζι ένα κομ- μάτι κάρνι καί καθένας μέ τη σειρά από τό έγλυφε λίγο μέ τη γλώσσα του κι' ύστερα έπινε μία γουλιά καφέ...

Οι άρχαίοι "Ελληνες καί οι Ρωμαίοι δέν ήξεραν τη ζάχαρη. Χρησιμοποιούσαν σάι θέσι της τό μέλι. Τό ίδιο γινόταν και κατά τό Μεσαίωνα ή τίς Σταυρο- φορίες. "Η ζάχαρη ήρθε στην τέχνη από την Άνατολή, μαζί μέ την τέχνη της ζαχαροπλαστικής. Στην άρχή ήταν φάρμακο καί μέχρι της εποχής του Λου- δωίκου 14ου πολυώταν σά φαρμακεία. Οι μπακάληδες έκαναν ήρωικούς άνά- γες γιά νά την πάρουν από τούς «φαρ- μακοπράτηδες» κι' οι καυγάδες αυτοί κρατήσαν άρκετούς αιώνας!

«Έπρεπε νάσουν πλούσιους γιά νά έ- χης στό σπiti σου ζάχαρη και νά τρώς όση θέλεις», άναφέρει ένας ξένος ιστο- ρικός. Τό 1372 ή βασιλίσα της Γαλ- λίας είχε μόνο μία όκά ζάχαρη, γιά νά περάσθ μ' αυτή όλη τη χρονιά της.

"Η Βενετία τόν 16ον αιώνα ήταν ή μεγαλύτερη ζαχαροπόρ. "Όταν έπήγν εκεί πέρα ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρ- ρίκος 3ος ο Βενετσιάνος πού έκαναν μία έξαιρετική ύποδοξη, μία ύποδοξη ζαχαρένιας, όπως σημειώνουν οι χρονο- γράφοι. Τόν φιλοξένησαν σ' ένα παλάτι όπου τά πάντα ήταν φτιαγμένα από ζά- χαρη, άκόμα κι' αυτά τά πιάτα πού τρα- πέζοι! Κι' όλη ή Εύρώπη θαμπαθίκε τότε από αυτή την έκπληκτική σπατάλη, γιατί ή ζάχαρη ήταν τόσο πολύτιμη, ό- σο και τά διαμάντια.

Στ' άνάκτορα των Βερσαλλιών ο «βασιλεύς ζαχαροπλαστής» είχε ένα ά- πό τά ύψηλότερα αξιώματα. "Ο περιφι- λότερος άπ' όλους ήταν ο Ζοζέφ-Πιέρ Μαρτέν, πού έφτιχναν «ζαχαρένια δού-

ΣΦΑ ΑΘΓΙΑ

★'Η ζωή δέν είνε όωρο, άλ- λά όάνειο.

★'Αν δέρας Τερπé

★ Τό νά μη σέ βάρει τά γερά- ματα, είνε τό ίδιο σάν νά γκε- μίσης τό σπiti, στό όποίο θά πλαγιάσας.

★'Αφ' όνους Κάρρ

★ Σεβόμεθα μονάχα ό τι βλέ- πουμε νά σέβονται κι' οι άλλοι.

★ Βολταίρος

★ Όπως ή βροχή δέν μπο- ρεί νά σβύσθ τη φωτιά, έτσι και τό καλό δέν μπορεί νά κατα- πνίξθ τό κακό.

Τολστόν

★'Όποιος είνε άναψέλης στό κόσμο, είνε ζωντανός νεκρός.

Γκαίτε

★'Ενας τίμιος άνθρωπος μό- λις πιά ναι ή όχι γίνεται άμέσως πιστευτός.

Λά Μπρυγιέρ

Γιά την ύμωρφία

★ Μιά έφήμερη τυραννία.

Σακράτης

★ Πρόνοια της φύσεως.

Πλάτων

★ Σιωπηλός άπατεών.

Θεόφραστος

★ Μιά τερπνή πρόληψις.

Θεόκριτος

★ Τό καλύτερο... συστατικό γράμμου.

Άριστοτέλης

★ Τό πλέον χαρούμενο πρά- γμα του κόσμου.

Δομιτιανός

δούργημα». Οι κάραμέλλες του κα- ρίος «μέ τ' άρώματα χιλίων λουλου- διών», έστρέλλαναν κυριολεκτικά τίς πτυχήσεις. "Όταν κατόπιν ήρθε ο Ναπολέων, ο ζαχαροπλάστης αυτός έ- σπευσε νά του προσφέρει τίς υπηρεσίες του, μά ο Κορσικανός δέν άγαπούσε τά υποκόμια. Τόν άπαγορεύσε όπότσο ή μεγάλη άκρίβεια της ζάχαρης, πού είχε γίνει άκόμα πιο σπάνια και είδος συρ- ρης άγοράς μέ τόν άποκλεισμό πού του είχε κηρύξει τότε ή Άγγλία. Σ' όλους τούς έπιστήμονες της εποχής του είχε ύποδείξει ή «σοβαρότητα του ζήτημα- τος» καί τούς είχε ζητήσει νά βρουν όπωσδήποτε κάποια λύσι.

Πολύ πριν από τό 1810 ήταν γνωστό ότι μερικά φυτά της Εύρώπης περιεί- χαν ζάχαρη. "Ο Όλιβιέ ντε Σέρ δυό αιώνας πρωτίτερα είχε κάνει λόγο γιά τά κοκκινούλια. Μά ή ζάχαρη δέν εί- χε μόνο φίλους, άλλα και άσπονδους έχθρους. Ένας γιατρός τού 18ου αιώ- νος ισχυριζόταν ότι οι Άγγλοι θερι- ζόντουσαν από τό σκροβούτο καί τη φθί- σι, γιατί έτρωναν πολλή ζάχαρη! Άλ- λοι όμως ύποστήριζαν ότι ή ζάχαρη ή- ταν δυναμωτική, πάχαινε, έκανε τόν άν- θρωπο ευδιθέτο καί τού έξασφάλιζε την μακροβιότητα. Άνάφεραν μέλιστα την περίπτωση τού Δουκός τού Μπωφόρ, πού ός τά βαθιά γηραιά του ήταν ύγιέ- στατος καί πού έτρωνε μισό κιλό ζά- χαρη την ήμερα.

Πριν όμως βρεθί ο τρόπος της έξα- γωγής ζάχαρης από τά κοκκινούλια, ο χημικός Παριαντί έφτιαξε τό στα- φυλόζαχαρο. "Ο Ναπολέων ένώσειασθε- κε από αυτή την άνακάλυψη καί τη θε- ώρησε ως νίκη της γαλλικής βιομηχα- νίας κατά της άγγλικής. Κι' αέλωσε ά- μέσως ν' άντικαταστήσθ τό κακάτο από τό σταφυλόζαχαρο, όχι μόνο στό τρα- πέζι του, άλλα καί στα τραπέζια των ύπουργών του. Μά σέ λίγο ο χη- μικός Ντεβό έκανε κάτι καλύτερο. Βρήκε τόν τρόπο νά βγάλθ ζάχαρη από τά κοκκινούλια καί παρουσίασε μία λεπτομερή έκθεση στην Άκαδημία των Έπιστημών. "Η γαλλική κυβένησι το- ποστήριξε μέ κάθε μέσο αυτή τη νέα άνακάλυψη κι' έτσι τό 1812 ύπήρχαν κιάλας στά Γαλλία πενήντα εργοστά- σια... "Ο πρώτος βιομήχανος πού έ- μεταλλεύθηκε σέ μεγάλη κλίμακα τη μέθοδο τού Ντεβό ήταν ο πεοίφημος Μπενζαμέν Ντελεσέρ. "Ο Ναπολέων έ- πισκέφθηκε πολλές φορές τό μεγάλο έρ- γοστάσιο πού πού ήταν κοντά στό Πα- ρίσι, τόν έκανε βαρόνο καί τού έδωσε ο ίδιος τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

Έκείνη άκριβώς την ήμερα ο Κορ- σικανός, γυρνώντας στόν Κεραμικό, συνάντησε τόν Τολαυράν καί τού έ- δωσε νά δοκιμάσθ ένα κομμάτι ζάχαρη, πού είχε πάρει από τό εργοστάσιο τού Ντελεσέρ. "Ο διάσημος διπλωμάτης κύτταξε έπικονικά τό χάριμα της πού ή- ταν κάρνι, την έφερε στό χέλι του, κι' έβριζε άνοστή καί μ' ένα μορφοσμο την πέταξε μακριά, λέγοντας:

— Άντα νά γίνης... ζάχαρη!

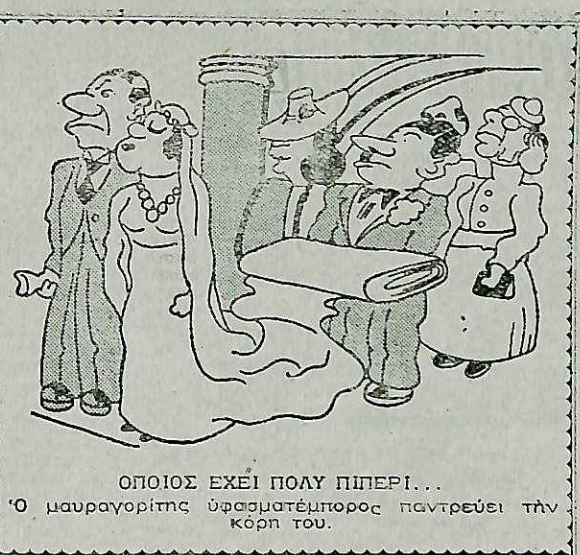
Κι' αλήθεια ή ζάχαρη από τά κοκκι- νογούλια, πού ήταν λιγανά άνοστή στην άρχή, έγινε ζάχαρη καί καλή ζάχαρη μάλιστα, ώστε νά συναγώγιε τό κάρνι! "Επειτα, ή παραγωγή της πήρε μεγάλες διαστάσεις καί σέ πολλές χώ- ρες έχει άντικαταστήσθ τη ζάχαρη πού βγαίνει από τό ζαχαροκάλαμο. Τό 1815, ή κατανάλωσις στη Γαλλία είχε φθάσει στό 16 εκατομμύρια κιλά καί έξέτερεσε τά 100 εκατομμύρια τό 1840. Σήμερα, ή παγκόσμιος κατανάλωσις είνε περίπου 20 εκατομμύρια τόννοι έτησίως. Τό ή- μισυ δέ καί περισσότερο της κατανάλω- σεως αυτής καλύπτεται μέ τη ζάχαρη από τά κοκκινούλια.

"Ο λαός πού τρώει την περισσότερη ζάχαρη είνε ο άγγλικός. Κάθε Άγγλος χρειάζεται 30 κιλά ζάχαρη τό χρόνο. "Επειτα έρχεται η Άμερικανός μέ 20 κιλά, ο Δανός μέ 22, ο Έλβετός μέ 21, ο Σουηδός καί ο Νορβηγός μέ 15, ο Γάλλος μέ 12, ο Γερμανός καί ο Βέλγος λανδός μέ 11, ο Ίταλός μέ 8 κιλά.

Ο μέ 10 καί ο Αδριατικός μέ 8 κιλά. "Ο Έλληνας καί ο Τούρκος είνε εκτός συ- ναγωγισιοί! Θεωρούνται ως οι μεγα- λύτεροι ζαχαροάφονοι του κόσμου.

Έκείνος πού τρώει τη λιγότερη ζά- χαρη άπ' όλους είνε ο Ρώσος. Τού φθάνουν καί τού περισσεύουν 5 κιλά τό χρόνο.

Σήμερα όμως μέ την έλλειψη καί την άκρίβεια της ζάχαρης όλοι οι λαοί έ- χουν μειώσει στό έλάχιστο την κατανα- λωσι τους. Κι' ήρθε έπαχ, κατά τόν πόλεμο πού πολλοί άναγκάστηκαν νά πι- νουν πάλη τόν ρεθυδοκαφέ τους «μέ τό σπάγγο»!

ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΠΟΛΥ ΠΙΠΕΡΙ...
Ο μαυραγορίτης ύφασματέμπορος παντρεύει την κόρη του.

Αθηναϊκά επίκαιρα

Οί τρεις σωματοφύλακες

Πρό ήμερών, στόν Βύρωνα, ο νέος ο Γονέος

έπήγε μέ τρεις φίλους του, στενωδώς καί άκραφνείς νά κλέψι την άγάπη του τίν ώρα τού Ύμναϊου. Πλην όμως τόν κύνήσαν γαμπρός καί συγγενείς καί τούς... γ ο ν ε ω ν έφρασαν οι φίλοι του... (Γονέου!)

Την σύλληψι του, δηλαδή, διέφυγε ο Γονέος

μά πιάσανε τούς φίλους του, των συγγενών τά (σφή) καί τελικώς έπλήρωσαν, οι φίλοι του, τί... νύφην!

Έπιδημία

Κύμα άπεργιών ένέσκηψε καί στην Άγγλία τώρα καί τά δικά μας τά καλά συμβαίνουν κι' εκεί. Κιάλδες άπεργήσανε έργάτες γιά τίν ώρα κι' ή άπεργία, πιβάν, νά γίνη γενική. Κατόπιν τούτου, φυσικά, καθόλου δέν ή άργήσις κι' ούδόλως άποκλείεται, κατά τούς... (δηκτικούς) κι' ή Άγγλική... Κυβέρνους κι' έκείνη ν' ά- (περγήσι).

έφ' όσον άπαρτίζεται από Έργατικούς!

Δέν άποκλείεται...

Νά μας άναγνωρίσουν, οι Σύμμαχοι, ζήταμε, κι' έκείνη, άπαθείστα, τά λόγια τούς γυρίζουν. Άν Σύμμαχοι τούς είμαστε, νά μάσους ρωτάμε, κι' έκείνοι άκατάληπτες κουδέντες μοιραμορίζουν. Δέν μας άναγνωρίζουν, εν πάση περιπτώσει, κι' ως άντιπάλους των μπόρει και νά μας θεωρή- (σουν) γιαν' είμαστε... άγνωρίστοι, στην παίνα μας (την τσού) καί δυσκολεύονται κι' αυτοί νά μας... άναγνω- (ρίσουν)!

Πολύ άργά...

Τό Κράτος μας, πού φεινές ιδέες έκκόλπει καί έρόντας καί βλέποντας, τό κρέας όσι βλαπτει, γιά τού λαού έφρόντισε, θεόντως, την ύγεια κι' επέβαλε, από τίνος, τίν... άκρεωφάγια!

Συγχρόνως, όμως, φρόντισαν δυό-τρία ύπουργεία, καί τίν άντικατέστησαν μέ τίν... (άκρεωφάγια)!

«Άκροφάγια», δηλαδή, σημαίνει έν όλίνοισ, νά τρώμε μόνον άκρα.

Άλλ' άν σκεφθς καλλίτερα,στό τέλος καταλήγεις, ότι είνε νόμος έμπνευσθείς από κενή φαλακρά, γιαν' στη χώρα μας αυτή, μέ τη διενείψ τους, έδώ καί μήνες... τρώγονται τά... άκρα με- (ταύ τους)!

Νέος κίνδυνος

Στίς τόσες τίς διανομές, συντόμως, ως θρυλείται θά πάρουν καί τά... τρήνια παλά όι συμπολίται. Παλά θά πάρουν... πράσινα οι συμπολίτες όλοι καί... πράσινα όα κινήτη θά βλέπουμε στην (πόλη)!

Έπανωφόρι πράσινο καθένας θά φορή. Θά κινήν τό κομμάτι του καί θά κυκλοφορή. Άλλά καθώς θά βγαίνουν στους δρόμους (φούρα) θά τρέχουν από πίσω μας τ' άδέσποτα... γ α τ ε ο υ... (πρά)!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΕΙΟΣ

Σκεφτείτε εκείνο το απόγευμα ή Ρόζα, κρατούσε το ξαγνό της κεφάλι μέσα στα χέρια της, κι έβλεπε μιλίτη. Το κεφάλι της τόνιωσε βαρύ μυσ' στα χέρια της. Το βαρύνανε το νειράκι 'Α, πόσα όνειρα, χαλαρές όνειρα, γεμί- νανε το κεφάλι της Ρόζας! Το όνειρο της βρεθείς νυχτερινής τουαλέ- τας, του ακριβού διαμαντιού, του ιδιό- τητου αείκινητου που γλιστράει στους πλατίδες ασφαλιστωμένους δρόμους, για να μεταφέρει τους ευτυ- χισμένους ιδιοκτήτες προς το όραμα

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Άν τα μεσάνυχτα συνέβαινε ένας φόρος, και καθένας που θα το μάθαινε θα τόλεγε ως δύο άλλους μέσα σε 12 λεπτά της ώρας, ως το πρωί θα τόδεραν όλοι οι κατοικοί της Γης.

— Ο Ρωμαίος αυτοκράτωρ Κόμμοδος ήταν ικανότατος μοναρχός. Είχε αντιστηρίξει και νίκησει στο στίβο 1031 αντιπάλους.

— Ο Αμερικανός Π. Λόνγκ έχει ένα μικροσκοπικό αντίτυπο του περιήμονα παίγματος (Ρουμπινιάτ) του Όμαρ Κανιάμ, με διαστάσεις 2 τετραγωνικούς πόντους.

— Σύμφωνα με το ιερό βιβλίο Ταλμούδ, το Σάββατο επιτρέπεται στους Εβραίους να περπατήσουν το πολύ 1102 μέτρα και 72 πόντους.

— Ένας άσκητής, άπ' τη Σιγκαπούρη, πιστός του Βραχμάνισμού, έκαμε μία πεζοπορεία 5 χιλιομέτρων κάτω από το φλογερό ήλιο, έχοντας μνημονέας στις σάρκες του 50 μυτέρες σούβλες.

— Η θυσοομιόνικα εφευρέθηκε άπ' το Βενιαμίν Οράγκλιν.

★
Νύχτα χειμωνιάτικη. Τὸ «Ἀμοῦρ» γε-
μάτο κόσμο. Σ' ἓνα τραπέζι ἀπόμερο

—“Αν τὰ μεσάνυχτα συνέβαινε ένας φόνος, καί καθένας πού θα τὸ μάθαινε θα τὸ γέλασε σὲ δύο ἀλλοιὺς μέσα σὲ 12 λεπτά τῆς ὥρας, ὥς τὸ πρῶτὸ θά πτόζαν ὅλοι οἱ κατοικοὶ τῆς Γῆς.

—Ὁ Ρωμαιοὺς αυτοκράτορες Κόμμοδος ἦταν ἰκανοῦς μόνοιμας. Εἶχε ἀντιμετωπίζει καὶ νικήσει στὸ στίβο 1031 ἀντιπάλους.

—Ὁ Ἀμερικανὸς Π. Λόνγκ εἶχε ἓνα μικροσκοπικὸ ἀντίτυπο τοῦ περιήμονος ποιήματος (Ρομπινάιτ) τοῦ Ὁυάρ Καντάι, μὲ διαστάσεις 2 τετραγωνικοὺς πόντους.

—Σύμφωνα μὲ τὸ ἱερὸ βιβλίον Ταλμούδ, τὸ Σάββατο ἐπιτρέπεται στοὺς Ἑβραίους νὰ περπατήσουν τὸ πολὺ 1102 μέτρα καὶ 72 πόντους.

—“Ενας δοκιπῆς, ἀπ’ τὴ Σιγκαπούρη, πιότος τοῦ Βραχμάνιου, ἔκαμε μίαν πεζοπορεία 5 χιλιόμετρων κατὰ ἀπ’ τὸ φλογερὸ ἡλιο, ἔχοντας, μνημονεύς, στὴ σάρκα τοῦ 50 μύτερες σούβλες.

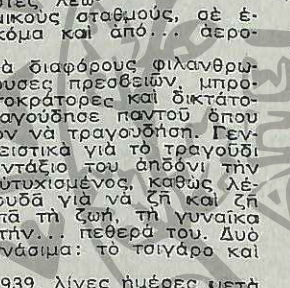
—Ἡ δυσκοιλιότητα ἐφευρέθηκε ἀπ’ τὸ Βεντιλίν Ὁράνλιν.

Από πάνω της, ο βιολίστας έπαιζε
στις χαμηλές νότες, το «Ότσι - Τσόρ
νι».

• Η «στρεπτομυκίνη» θεωρείται πολύ ανώτερη από
• την πενικιλίνη, γιατί η ευεργετική επίδρασή της
• απλώνεται σ' έναν πολύ μεγαλύτερο κύκλο ασθε-
• νειών, που αποτελούν ως σήμερα φοβερή μάστι-
• γα για την ανθρωπότητα.

να διαφημισθεί κατά τόν καλύτερο τρόπο ή να δυσφημισθεί ολθεθρώς, ολόκληρο κοσμός. Τό τί τραβήξαν σέ κοροϊδία ο Μουσολίνι, ο Χίτλερ κι' ο Χιροχίτο από την τρελή φαντασία του είνε απεριγράπτο. «Όταν παρουσιάζει τόν Ντόνολαν Ντάκ, την πάπια του, να διαμαρτύρεται γιατί ο βαζά άντέρνα-Ψαν τό βήμα του, τό «Βήμα της χήνας» ή γελοιοποιητός του Χίτλερισμός αποβαίνει συντριπτική. Ή έθνική αξία

α ἓνα βλέμμα στὴ ζωὴ
 ὁπτοῦ ποὺ μὲ τὴν φωνή
 θὰ ἀπο-
 ο τῆς ἀ-
 κίνημα.

...ὅταν ἡρώικη πατρίδα
...ὄριστοσαν τότε στο-
...την πολωνική προέβλε-
...και ζήτησε να κατα-
...στού.

...ενναίος πατριώτης είχε
...οιούραφους;

...την στιγμήν αὐτή μιὰ
...ἄλλοτε δὲν ἦσαν τό-
...πολωνική καταγωγή μου
...ἄλλωστε ἡ πρώτη φορά
...ὃς τραγική θάει. Η ἱ-
...ἀπὸ τέτοιες περιπτώσεις.

Μὴν τὸ παίρνεις κατάκαρδα
Χαριτωμένη κωμῳδία μετὸν Ρίτοαρν
Γκρήν καὶ τὴν Πατρίτσια Μεντίν.

Ἐπισηφρόντας σήμερα στὴ Πολυυνία, ὁ Ζάν
θὰ βρῇ τὸ πατρικὸ τοῦ σπῆτι μισογκερμιγμένον
καὶ ἀδεύο. Ὁ δὲ γέροί γονεῖς τὸν συγκαταλέ-
γεται μεταξὺ τῶν θυμάτων τοῦ βαρβαρὸν κα-
τακτητοῦ. Κι' ὅμως στὸ σπῆτι αὐτὸ ὁ Ζάν πῆγαν
ἄλλοτε συχνά. Κάποτε μάλιστα ἔ-
νας ἀδιάρκτος δημοσιογράφος
τὸν παρακολούθησε μέχρι τοῦ
τροῦ αὐτοῦ στοῦ ὁ Ζάν εὗρε

σκε λίγη ψυχία. Ὁ διάστροφος τὸ νόρος δὲν ἐνθουσιαστικὴ καθόλου ἀπὸ τὴν ἐπιτομήν αὐτὴ καὶ ἀρνήθηκε νὰ ἀπάντησῃ σὲ ὅποιον διατίετο ἐρώτησι. Ὁ δημοσιογράφος πλησίασε τότε τὸν πατέρα τοῦ καλλιτέχνη καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐκτός ἀπὸ τοὺς δύο γιουίους, (γιατὶ καὶ ὁ ἀδελφὸς τὸ Ζάν Βλαντιάλαβ Κιεπούρα, εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας σπουδαῖος τεχνόρος), ἔχετε κανέναν ἄλλο στὴν οἰκονομία σας πού νὰ ἔχη τὰ γλυκία φωνή;

—Κι' ἐγώ καί τ' ἡ γυναίκα μου τραγουδαίμε, τοῦ ἀπάντησε μέτ' περισφάνειν ὁ γέρονς, καί ὁ πατήρ σου καί ὁ παππούς μου εἶχαν ὥρια ρωμῆν. Τοῦ ταλάντο τοῦ τραγουδιοῦ εἶνε ἐμψυχο στήν οἰκονομίᾳ μας, ἀλλά κανεῖς ἀπό μας τοὺς νερόντους δέν σκέφθηκε νὰ τραγουδήσῃ γιὰ τὴν κερδοσίᾳ χρήμασι. Οἱ γυιοί μου πρῶτοι σκέφθηκαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ εὐμύριο.

Ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ πατέρα του ὁ Ζαγγελῆς καὶ καὶ πλησιάζοντας τὸν δημοσιογράφον τὸν ἐλάλησεν:

— Οι γονείς μου δεν έχουν μεγάλη ύπολη στο έπαγγελματά μου. Αλλάστε αυτό συμβαίνει και με όλους τους ανθρώπους του λαού στη Πολωνία. Μία μέρα, μιλούσα μ' έναν άμαξά σ' Λδοφ κι' αυτός με ρώτησε τι έπαγγελματά κάνω. Όταν του είπα πως τραγουδώ υού απάντησε:

»Τοῦ ἐξήγησα πῶς ζοῦσα ἀπ' τὸ τραγοῦδι μὲν καὶ τότε ἐκείνος μοῦ εἶπε κυττάζοντάς με περιφρονητικά:

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπενέβη ἡ μητέρα τοῦ Ζα

—Ναι, μά οι γυιοί μου δεν είναι μόνο τραγουδιστά, 'Ο Ζάν μου είνε δικηγόρος και ο Βλατισλάβ φιλόλογος. Μπορούν λοιπόν και οι δ' τους νά κερδίσουν χρήματα χωρίς νά τραγουδούν!

ΣΙΝΕ - ΣΤΑΡ

Η μεταπολεμική ζωή ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΕΖΩΝ

Τι θ' απογίνουν τώρα οι Γαπωνέζοι; Ποιά θ' είναι η μεταπολεμική ζωή τους; Θ' αλλάζουν άραγε ήθη κι έθιμα; Οι «Λύκοι» θ' αμείνουν «Αρνάκια» όπως αναρωτιέται ο «Αμερικανός δημοσιογράφος Α. Σέρροντ». Είναι φανερό πως η τύχη τους θα είναι από τις πιο τραγικές. Αυτοί οι «Γάτω-σοι» της «Απώ Ανατολής» που ήθελαν να γίνουν κοσμοκράτορες, θα σκυφούν πάλι το κεφάλι, όπως εδώ κι' εκατό χρόνια και θα ξαναγίνουν καλλιεργητές ρυζιού και μικροί βιοτέχνες. Η άτομική βούβα έκνο-ροποίησης, για πάντα, την τρομακτική στρατιωτική και ναυτική δύναμή τους.

Μα θα μπορούν να ζήσουν; Αρχίζουν δύσκολα χρόνια για τη χώρα των Χρυσαν-θέμων, τονίζουν οι ούδετεροι παρατηρη-ταί. Η 'Ιαπωνία ήταν, είναι και θα παρα-μείνει ασφαλής η πιο παράξενη κι' η πιο άκατανόητη χώρα του κόσμου. Ζέρστε-ραγε ότι αποτελείται από 4.652 νησιά, μι-κρά και μεγάλα; Είναι ένα απέραντο «Αρ-χιπέλαγος». Η κυρίως 'Ιαπωνία βρίσκεται στα τέσσερα μεγαλύτερα νησιά. Έχει εί-νε και οι μεγάλες πόλεις της με την πρω-τεύουσά, το Τόκιο, που έχει 7.000.000 κα-τοίκους!

Η μυστική αυτή χώρα είναι όρεινή, γεμάτη ήφαιστεια, που τη συγκλονίζουν κάθε τόσο από τρομακτικούς σεισμούς. Τα γαπωνέζικα ήφαιστεια είναι 165 και προ-καλούν κάθε ημέρα τέσσερες ή πέντε δυ-νατούς σεισμούς με καταστροφές εδώ κι' εκεί, που πολλές φορές έχουν τεράστιες διαστάσεις κι' αναρίθμητα θύματα. Όσο για το κλίμα, είναι υγρό, γιατί βρέχει συ-νά, κάθε δυό ή τρεις ημέρες. Η 'Ιαπω-νία είναι η πιο βροχερή χώρα του κόσμου. Οι επίσημες στατιστικές παρουσιάζουν 150 βροχερές ημέρες και 215 ηλιόλουστες. Γι' αυτό κι' ο μέσος όρος της υγείας του Γα-πωνέζου είναι τρισάξιας.

Χάρη στα ήφαιστεια και στις βροχές, τα χωράφια είναι πάρα πολύ εύφορα κι' οι Γαπωνέζοι τα καλλιεργούν έντατα δυο και τρεις φορές το χρόνο με ρύζι, σάρι ή κριθάρι, σόγια, γλυκοπατάτες και τομά-τι. Το ρύζι της παραγωγής, το τρώνε όλοι οι ντόπιοι και μ' ένα μέρος του φτιάχνουν το μοναδικό ποτό τους, το «σακέ», την έ-θνη ρακή τους. Όσο για την κτηνοτρο-φία, αυτή είναι σχεδόν άγνωστη, γιατί δεν υπάρχουν βοσκοτόπια. Οι ξένοι λένε πως «το γάλα είναι φάρμακο» στην 'Ιαπωνία! Γι' αυτό κι' οι Γαπωνέζοι είναι ψαροφά-γοι. Οι ψαράδες φτάνουν τα δυο εκατομ-μύρια και βγάζουν τόσα πολλά ψάρια, που τα φτιάχνουν και κονσερβές για το εξω-τερικό. Περιφωτισμένη είναι τα νοτιώτατα γα-πωνέζικα καθούρια.

Τα χωράφια όμως ήταν από τα παλιά χρόνια λίγα κι' επειδή οι Γαπωνέζοι είναι πάρα πολλοί, δημιουργήθηκαν πολλές βιο-μηχανικές τέχνες που πήραν μία καταπλη-κτική ανάπτυξη κατά τον παγκόσμιο πόλε-μο του 1914-18, όταν για πρώτη φορά οι διεθνείς αγορές παρουσίασαν μεγάλες έλ-λειψεις, που βίασαν να τις καλύψουν οι «κίτρινοι έμποροι». Αυτή η τεραστία πα-ραγωγή της 'Ιαπωνίας βασίστηκε στα πολ-ύ χαμηλά ημερομίσθια. Ο εργάτης μένει ευχαριστημένος με λίγο ρύζι και λίγο ψά-ρι κι' εργάζεται από την ανατολή ως τη δύση του ηλίου: μία ημέρα, σωτές διώδε-κα ώρες! Οι εργάτριες είναι περισσότερες από τους εργάτες και τα μικρά παιδιά, ακόμη πιο πολλά! Βλέπει κανείς ο' όλες τις βιομηχανίες Γαπωνέζικα οκτώ χρόνων να δουλεύουν σκληρά, σαν μεγα-λοί. Αυτή η απάνθρωπη εκμετάλλευση της δουλειάς των μικρών παιδιών δεν κάνει καμμία έντύπωση. Οι γονείς τους μάλιστα

υπογράφουν συμβόλαια με τους εργοδο-τες και τα παραχωρούν για πολλά χρό-νια. Μ' αυτά τα μέσα οι Γαπωνέζοι μπο-ρέσαν να πλημμυρίσουν τις διεθνείς αγο-ρές με πάμφθυνα έμπορεύματα. Με τη δια-φορά όμως ότι η ποιότητά τους ήταν η χειρότερη απ' όλες. Δεν υπάρχει πιο ψεύ-της και πιο άσυνειδητος έμπορος από το Γαπωνέζο. Τέτοιον είδους παραγωγή ή-ταν φυσικό να φθάσει ο' ένα αφάνταστο πληθωρισμό που έπρεπε με κάθε τρόπο να διοχετευθεί στο εξωτερικό. Και για να γίνει αυτό έπρεπε να κατακτηθεί η μεγα-λύτερη αγορά: η Κίνα!

Μα δεν ήταν μόνο αυτός ο λόγος του Ιαπωνικού ιμπεριαλισμού. Ο κυριώτερος είναι η ακλόνητη πίστη των Γαπωνέζων ότι είναι απόγονοι θεών και κατά συνέπειαν είναι και οι ίδιοι θεοί. Ο προορισμός τους λοιπόν στη ζωή είναι να κατακτήσουν τον κόσμο και να επιβάλουν μία διαρκή ει-ρήνη! Ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος Α. Σέρροντ, που αναφέραμε πάρα πάνω, ύ-πογραμμίζει ότι αυτές ακριβώς τις «τρελ-λές» πεποιθήσεις των σημερινών Γαπωνέ-ζων εκμεταλλεύθηκαν με τον πιο πονηρό κι' άγριο τρόπο οι ευγενείς, οι πλου-τοκράτες και οι στρατιωτικοί, η «βούνοσα τάξη», για να παγίωση τις θέσεις της και τα προνόμιά της. Έρριξαν τον Ιαπωνικό λαό στη μεγάλη περιπέτεια των κατακτι-σεων, για να εξουδετερώσουν τις επικίν-δυνες γι' αυτούς πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις.

Τώρα όμως τι θα γίνει; Τα μεγάλα να-υπηγεία της 'Ιαπωνίας, που είχαν το παγ-κόσμιο ρεκόρ ταχύτητας στην κατασκευή πλοίων, γιατί μπορούσαν να φτιάξουν ένα ατμόπλοιο 9.000 τόννων σε 23 ημέρες, κα-ταστράφηκαν από τους βομβαρδισμούς. Τα τεράστια εργοστάσια της είναι σωρός ερειπίων. Το εμπόριο της έπαψε να υπάρ-χει. Οι Γαπωνέζοι έπαθαν ένα αφάνταστο οικονομική καταστροφή. Έξηντα εκατομ-μύρια κάτοικοι κινδυνεύουν να πεθάνουν της πείνας. Μία τέτοια αναστάσιμη είναι πρωτοφανής για την 'Ιαπωνία. Κι' όπως είναι μοιραίο, η κοινωνική ζωή της θ' α-λάξει. Όταν θα πάψουν πια να πουλιούν-ται στις ζέστες αγορές τα γαπωνέζικα ρω-λόγια με το κίλο, τα ποδήλατα να στοιχι-ζουν πενήντα δραχμές, τα μεταξωτά που-κάμισα 8 φράγκα και τα παπούτσια του τένις 25 αμερικανικά σέντς, η ζωή του εργάτη θα γίνει ανθρώπινη και τα παιδιά του 8 χρόνων δεν θα καταντούν πια φυ-ματικά στα εργοστάσια. Οι χωρικοί σήμε-ρα είναι παμπύχκοι. Πουλούν το καλό ρύζι και αγοράζουν για την τροφή τους τη χει-ρότερη ποιότητα που βρίσκεται στην αγο-ρά.

Όλοι τους είναι κρεμμένοι στους το-κογυφούς και στους μεγαλειόπορους, που αγοράζουν την παραγωγή τους με τις πιο χαμηλές τιμές. Γι' αυτό εγκαταλείπουν τα χωράφια τους και πλημμυρίζουν τις πόλεις και τα εργοστάσια, όπου εξασφαλίζουν

μία κούπα βραστό ρύζι και λίγο παστό ψάρι.

Αυτά όλα είναι βέβαιο πως θα λείψουν για πάντα. Για να ξαναγυρίσουν στη χει-ροτεχνία και στις μικρές βιοτεχνίες «του σπιτιού» είναι δύσκολο. Θα γίνει όμως κάτι άλλο. Η βιομηχανία θα οργανωθεί σε άλ-λες βάσεις, η παραγωγή θα ελέγχεται και τα επίπεδο της ζωής θα φθάσει σιγά-σι-γά το ευρωπαϊκό και το αμερικανικό. Έ-τσι η 'Ιαπωνία δεν θα μπορεί πια ν' αγο-ράζει μπουγάκι από την 'Αγγλία, να φτιά-χνει μ' ελάχιστο κόστος βαμβακερά ύφω-ματα, να τα πουλάει πάμφθυνα στους 'Ιν-δούς και να προκαλή τη χρεωκοπία των 'Αγγλων βιομηχάνων! Το εμπόριο που έ-κανε ήταν από τα πιο άθρητα και τα πιο καταστρεπτικά. Κατά τα τελευταία χρό-νια ήταν έτοιμη να κάνει εξαγωγή ακόμη και αυτοκινήτων στην 'Αμερική!

Αρχίζει λοιπόν μία νέα ζωή για την 'Ιαπωνία; Να! Απαντούν οι ξένοι παρα-τηρηταί. Η 'Ιαπωνία σε λίγο θα πάψει να είναι η χώρα του μυστηρίου.

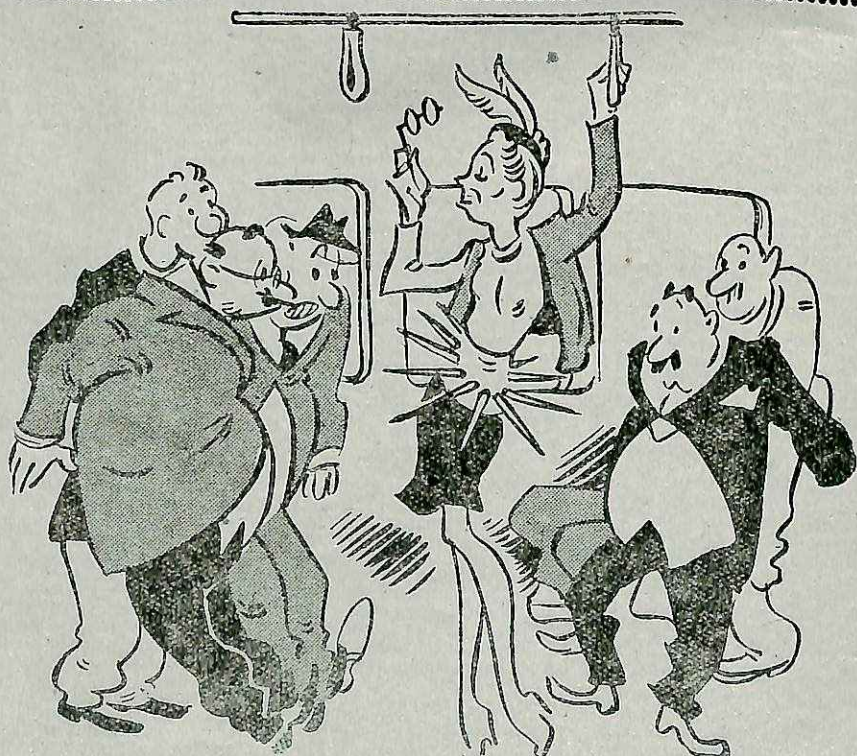
ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

Οι γάμοι με τις Γερμανίδες

Σύμφωνα με απόφαση της ανωτάτης διο-κήσεως των συμμαχικών στρατευμάτων κα-τοχής στη Γερμανία, από 1ης Νοεμβρίου επετράπησαν χωρίς κανένα περιορισμό οι σχέσεις στρατιωτών με γερμανικές οικο-γένειες. Ο στρατιώτης όμως που συνάπτει παρόμοιες σχέσεις, φέρει άπολυτη ευθύ-νη για τη νομιμοποίησή των οικογενειών με τις οποίες έρχεται σε επαφή. Από την ίδια ημερομηνία επετράπη επίσης στους στρατιώτες των συμμαχικών δυνάμεων να ομιλούνται ή να κοιμούνται σε γερμανικά σπιτία. Όσον αφορά το γάμο με τις Γερ-μανίδες, απαιτείται προηγουμένως άδεια της ανωτάτης στρατιωτικής αρχής. Λέγε-ται ωστόσο ότι από 1ης Ιανουαρίου θα αρθρή και ο περιορισμός αυτός και ότι οι γάμοι μεταξύ 'Αγγλοαμερικανών και Γερ-μανίδων θα είναι πιο ελεύθεροι.

Λιγότεψαν οι αυτοκτονίες

Σύμφωνα με τα στοιχεία που συγκέν-τρωσε μία μεγάλη ασφαλιστική εταιρεία, κατά τα προπολεμικά χρόνια ο έτησιος μέ-σος όρος των αυτοκτονιών στις 'Ηνωμένες Πολιτείες ήταν 19.000. «Επειτα όμως απ' την καταστροφή του Πήλρ Χάρμπορ, κα-τέβηκε στις 13.000. Η μεγαλύτερη ελάτ-τωση (περίπου 35%) παρατηρήθηκε στις γυ-ναίκες των 20-25 ετών. Τι πρέπει λοι-πόν να συμπεράνουμε; Ότι οι 'Αμερικα-νοί ήταν πιο ευτυχισμένοι κατά τον πόλε-μο, ή ότι δεν είχαν πια καιρό να σκε-φθούν την αυτοκτονία;

—Γιατί, κυρά μου, έβαλες αυτό το πράγμα στη μέση σου;
—Χαζέ! Διά να μη εφάπτανται επάνω μου οι τσκαρίες!

ΤΡΟΜΕΡΟΣ κυνηγός

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

(Ο κ. Στρογγυλός γυρίζει απ' το κυνήγι. Είναι βουτηγμένος απ' το κε-φάλι ως το πόδι στη σκηνή, ξαναμέ-νος από την πορεία και εξαντλημένος. Στο κυνηγητικό του σάκκο κρέμονται πέντε αγγιχότερα. Στην τραπεζαρία του έσοχικού σπιτιού τον υποδέχονται οι οικείοι του και οι καλεσμένοι του απ' την πόλη. Η υπέρβια των ξεφο-ρτών από το βάρος και ο κ. Στρογγυ-λός εξαπλώνεται φαρδύς-πλατύς σε μία πολυθρόνα).

ΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ (κυττάζουν με θαυμασμό το κυνήγι): «Α, ά, ά, πάλι έπιτυχίες!...

Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: «Όχι δά, δεν εί-νε τίποτα... μικροπράγματα. Η ΚΥΡΙΑ: Είδατε τι μετριοφροσύ-νη: «Άλλο το παρμιέρο το κάνουν τό-σο κι' άλλο τόσο κι' ο άντρας μου το θεωρεί άσημαντο... ΜΙΑ ΑΝΕΨΙΑ: Θέει μου, θα μου επι-τρέψετε να σας πω πως η τόση μετριο-φροσύνη σας, είναι κοσταμάρα. Για κάτι που πετυχαίνει κανείς πρέπει να το πε-ριφρανεύσει και μάλιστα σε, θέει μου, που είσαστε πρώτης τάξεως κυνη-γός, άριστος στο σημάδι, τόσο που κα-νείς δεν σας παραβγαίνει!...

Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: Τα δέχομαι όλα αυτά που μου λέτε, μα μη φαντασθήτε ότι μου κάνουν καμμία έντύπωση. Πη!...

ΕΝΑΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ: Και βέ-βαια, δεν είναι άσημαντο πράγμα να φέρνει κανείς σε λίγη ώρα πέντε αγγι-χότερα. Έξ' άλλου έχετε ως τώρα κάνει τόσα κατορθώματα!...

Η ΑΝΕΨΙΑ: Αλήθεια, αλήθεια... Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: Η αλήθεια είναι μένα είναι, ότι αυτή την εποχή δεν ύ-παρχει άφθονο κυνήγι. Μπορεί κανείς να καθήσει όλη τη νύχτα στη λίμνη και να μη πιάσει τίποτα. Πού και πού μόνο σιμάνει κανένα αγγιχότερο, μα κι' αυτά είναι πολύ φοβετικά και κακοί διαβόλοι για τους κυνηγούς.

Η ΚΥΡΙΑ: Μα όταν ο κυνηγός είναι χειρότερος διαβόλος; Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: Καλά, μα δεν πρέπει να έθυσιαζέστε τόσο με αυτές τις μικροεπιτυχίες. Και πού να σας δι-ηγηθώ μία κυνηγητική μου περιπέτεια, σπουδαία που είχα πρό καιρού... ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Πές τε την, πές τε την.

Η ΑΝΕΨΙΑ: Πρέπει να μάς τη δι-ηγηθήτε, θέει. Ποτέ δε λείπει το ενδια-φέρον απ' αυτές τις κυνηγητικές ιστο-ρίες που διηγούνται οι κυνηγοί και πρό πάντων σαν και εσάς... Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: Πού λέτε, μία φο-ρά τραβήξαμε ως τα στενά του 'Ενσάν με συντροφιά αρκετά καλή. Όλοι εί-χαμε αποφασιστεί να φτάσουμε ούτως ή άλλως στα παράγγια του 'Ενσάν. Εί-χαμε σχηματίσει δυο γκρουπ. Δέ προ-

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Ερόντιζε ν' άφηνε το παι-νίδι, την ώρα που κερδίζει. Γαλλική
★ Έκείνοι παίζουν καλά, που βγαίνουν κερδισμένοι. Γαλλική

★ Ποτέ σου μην ξυπνάς λιον-τάρι που κοιμάται. Γερμανική

★ Του παπα ή τσέπη δύσκολα τρυπάει. Δανική

★ Δίνε του παπα να πίνη, γιατί ο διάκος του διψάει. Ιταλική

★ Κατά τον παπα κι' οι ένο-ρίτες. Γαλλική

★ Όποιος χάνει τα χρήματά του, χάνει πολύ, όποιος χάνει τους φίλους του, χάνει περισ-σότερο. Κι' εκείνος που χάνει το θάρρος του χάνει τα πάντα. Ισπανική

★ Πέντε δράμια ύπομονη αξί-ζουν μία όκα μυαλό. Ολλανδική

★ Όλοι έπαίνουν την ύπομο-νή, μα λίγοστοι την έχουν. Αγγλική

★ Του ύπομονετικού ανθρώ-που να φοβάσαι το θυμό. Κελτική

φτάσαμε όμως να ξεκινήσουμε, όταν μάς συνέβη το εξής επεισόδιο: Στην πα-ρεά μας ήταν ο φίλος μας ο 'Αμπρί. Φεύγοντας απ' τις κατασκηνώσεις μας πήραμε τα μονοπάτια για τα ριζοδύ-νια. Στο δρόμο το κυνήγι των φτερω-τών ήταν άρρητο και σκότωσαμε καμ-μία δυοκοιάρια περδικές.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ: 'Ουδέντα περδικές; Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: Μη ξελάξετε. Οι καλοί κυνηγοί σκοτώνουν και τσάκνες σε λίγα λεπτά μόνο.

ΑΛΛΟΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ: Θα μου επιτρέψετε ν' αμφιβάλλω; Η ΑΝΕΨΙΑ: Μήπως κάνετε λάθος, θέει μου;

Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: «Όχι, όχι!... Θυμάμαι καλά, δεν κάνω λάθος... Έ-δομήντα περδικές... 'Ισως-ίσως να ήταν και πενήντα, παρακάτω όχι... 'Ας εινεί... Δεν έχει σημασία... Στο προκειμένο!... Είχαμε κουρασθή και κάτσαμε να ξεκουραστούμε λίγο. Μόνο ο 'Αμπρί με κάποιον άλλον ανήφορσαν για το βουνό... Είχε περάσει αρκετή ώρα κι' έτοιμαζόμαστε να ξεκινήσουμε, όταν ακούσαμε πυροβολισμούς και φω-νές. 'Αμέσως έτρεξα πρώτος. Ασχάνα-σα ως πού ν' ανέβα τον ανήφορο και ξεφυλισμένος έφτασα τέλος ο' ένα τ-σίωμα. Εκεί αντίκρισα το φοβερότερο θέαμα που έχει δη ποτέ κυνηγός... 'Α-πό το ένα μέρος ένας μεγάλος κροκό-δειλος είχε ανέβει το στόμα του... Ο ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ: Μα υπάρχουν κροκόδειλοι στο 'Ενσάν; Στα μέρη που μάς λέτε δεν υπάρχει στόμα νερό... Ο ΑΛΛΟΣ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ: Κι' ε-γώ ποτέ μου δε διάβασα, ούτε άκουσα ένα τέτοιο πράγμα... 'Αλλ' αφού το είδε ο κ. Στρογγυλός που είναι πιο α-ξιόπιστος κι' από τα βιβλία... 'Ετσι δεν είναι, κ. Στρογγυλός;

Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: 'Ετσι... 'Ετσι... δεν μπορεί να ήταν κι' αλλιώς... Ο ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ: Μήπως ήταν κα-νένα φείδι; Η...

Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: 'Αδύνατον. 'Η-ταν ένας πελώριος κροκόδειλος με στό-μα σαν πηγάδι, με δόντια σαν μαχαί-ρια... Θέει μου!

Η ΑΝΕΨΙΑ: Λέγετε, θέει! Και ο-στερα;

Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: 'Από το άλλο μέ-ρος έσπεκε ένα λιοντάρι—και στη μέ-ση ο δυστυχισμένος 'Αμπρί χόρεσε το χορό του θανάτου! Έκανε από δω ο κροκόδειλος, έκανε από κει το λιοντά-ρι. Είχε τελειώσει τις σφαίρες του και αγωνία θανάσιμη άρχισε να τον πιά-νει. Είχε ιδρώσει... αϊμα!

Η ΚΥΡΙΑ: Τι φοβερό!... Ποτέ δε μάς το διηγήθηκες, Ηλία αυτό. Τι ά-πόγινε κατόπιν;

Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: 'Αν επενέβαινα θα κινδύνευα κι' εγώ. Λοιπόν με νοή-ματα συμβόλεψαν τον 'Αμπρί τι έπρε-πε να κάνει. Τότε εκείνος σύμφωνα με τις οδηγίες μου, σήμασε το λιοντάρι κι' άρχισε να το έρεβιζε ως πού το έ-κανε να χυμίζει άπάνω του. Και τώρα ίσού το μάξιμουμ και η υπέροχη λύση της σκηνής. Ο 'Αμπρί κατά τις οδηγίες μου, έσκυψε άμέσως κάτω και το λιον-τάρι...

ΟΙ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ: Τόν έφαγε; Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: Κάθε άλλο, έπε-σε άπλωσάστα ο' άνοιχτο στόμα του κροκόδειλου που βρισκόταν απ' το άλ-λο μέρος! ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: 'Αι... Ο ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ: Τότε εγώ σκό-πευσα με το όπλο μου τον κροκόδειλο στο μάτι και τον άφησα στον τόπο, σκοτώνοντας μαζί και το λιοντάρι. (Τη στιγμή αυτή ακούγεται χτύπη-μα στην πόρτα).

Η ΑΝΕΨΙΑ: Ποιός χτύπησε; (Η κυρία σκύβει από το παράθυρο)

Η ΚΥΡΙΑ: Ποιός είναι; Τι θέλεις μικρέ;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ (από την πόρτα): Κυ-ρία, έφερα το παλτό του κυρίου. Πέ-ρασε από το μαγαζί, αγόρασε πέντε αγγιχότερα και έβγασε το παλτό του...

ΖΑΚΟΜΠ—ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

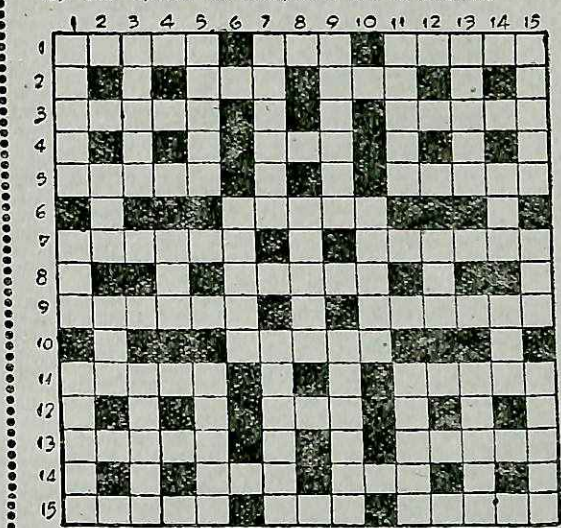
Το όνειρό τους

Η γυναίκα ενός 'Αμερικανού στρα-τιώτου, ηλικίας 38 ετών, ζήτησε απ' την Κυβέρνηση να άπολυθεί ο άνδρας της, τώρα που τελειώσε ο πόλεμος, για να μπορέσουν επί τέλους ν' άποκτήσουν ένα παιδάκι. «Η ευτυχία μας κρέμεται απ' αυτό—βεβαιώνει. Δυστυχώς δε, δεν είμαι πια πολύ νέα για να περιμέ-νω ακόμη. 'Αν δεν επιδιώκουμε τώρα να εκπληρωθώ τ' όνειρό μας, ίσως αργό-τερα θα είναι πλέον πολύ αργά!.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 42

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Βγάζει άρσία λουκούμα.—'Αφρον.—'Η πα-τρίδα του γεροντώτερου σημερινού αρχηγού κόμ-ματος.
- 2) Τοπικών επίρρημα.—Αριθμητικών (δοτική).
- 3) Τόν αναζητεί η αστυνομία (αίτ.).—'Ενα μέ-ρος του δλου.
- 4) 'Αριθμός, στην αγγλική γλώσσα.
- 5) Βρίσκονται στην Κεντρική 'Αφρική και στα τοίρκα.—Το παίρνουμε μαζί με στην έξοχή.
- 6) Έκείνα που δεν έπαψαν να ζουν.
- 7) Συνώνυμο του καύσου.—Ένώνει το κεφάλι με το σώμα.
- 8) Τόν τρώνε τα άλογα... και οι κουτοί.

- 9) Παιίζεται από το μουσικό.—Η πολυτιμότερη αίσθηση.
- 10) Μέσον σωτηρίας.
- 11) Πάνει ζωα και πουλά.— Πόλις της Νορμα-νδίας.
- 12) Το κόκκινο χρώμα, σε ζένη γλώσσα.
- 13) Έπαρχία της Αυστρίας, γνωστή για τους γρα-φικούς χορούς και ένδυμασίες της (γαλλιστί).—Τους μαθαίνουν οι ήθοιοι.
- 14) Τον ούτο μεγέθους.—Το φωνάζει ή γαλαρία στις επιθεωρήσεις.
- 15) Ποταμός της Μακεδονίας.— Τρώει το τυρί, αλλά και υπάρχει στο ανθρώπινο σώμα.— Αυτό έκα-μαν οι Βούλγαροι στη Βόρειο 'Ελλάδα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Υπήρχαν επτά στην άρχαία 'Ελλάδα (αίτια-τική).—Αθλητικός όμιλος της Θεσσαλονίκης.—'Ο-πλον παιδικού πολέμου.
- 2) Πρόθεσις.—'Αρχαία θεά.
- 3) Τόν έπαρσαν οι Σύμμαχοι για να μπούν στη Γερμανία.— Έκρουσε άσπρα μαλλιά.
- 4) Επίρρημα χρονικών.
- 5) Τό άπλαν του Ιησού.—'Από αυτές άποτελει-ται ο (άποσαύρορ).
- 6) Συνώνυμο της αρώστερας.
- 7) Το λέμε σ' όποιον κερδίζει το λαχείο.— Πα-τρίδα της 'Εβραίων.
- 8) Μ' αυτόν τραβούσε ίσως γραμμές.
- 9) Τόν έπιναν οι άρχαιοι θεοί.— Κατά τους χιου-μορίστες, προηγουμένως του νεκροθάφτη.
- 10) Μικρό δάσος.
- 11) Δημητριακό καρπός.—'Ο βαρκάρης του 'Αδου.
- 12) Σύνδεσμος.
- 13) Χωρίς αυτήν, θα ξεχνούσαμε τα πάντα.— Ποταμός της Ρωσίας (κλιτική).
- 14) Το άκούω στα ραδιόφωνα.— Χέας (γαλλιστί).
- 15) Την χρειάζεται η πλάστρα.— Σημά κινδύνου.—Μιλούν γι' αυτήν οι άνθηκοί.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΤΣΑΦΤΗΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 41:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΣΤΑΡ—ΠΑΡΙΣ—ΛΕΜΟΝΙ. 2) ΜΑΣ—ΛΑΔΙΑ—ΠΑΛΑΜΑΣ. 3) ΟΡ—ΤΑΠΗΣ—ΜΥΘΟΣ—ΣΙ. 4) ΚΑΙ—ΕΑΝ—ΚΗΡΟΣ. 5) ΙΜΑΣ—ΠΩΛ—ΟΥΚ. 6) ΝΑΟΣ—ΝΑΝΟΣ—ΧΥΤΡΑ. 7) ΣΙΑ—ΣΟΣ—ΝΑΟΣ. 8) ΣΟΥ—ΑΜΕΡΙΚΗ. 9) ΗΚ—ΒΟΥΛΑ—ΜΠΑΛΑ—ΟΙΜ. 10) ΧΑΡΑΥΓΗ—ΑΝΑ. 11) ΥΛΗΝ—ΝΑΣ—ΑΛΣ. 12) ΣΑΝΟΣ—ΜΟΔΑΣ—ΛΕΠΙΣ. 13) ΙΟΝ—ΣΟΣ—ΚΙΚΗ. 14) ΠΑΡΟΣ—ΕΝΩ—ΣΑΣ. 15) ΟΝ—ΒΟΡΙΣ—ΚΙΤΡΟ—ΓΑ. 16) ΜΑΛΑΚΟΣ—ΦΩΤΙΑ—ΠΟΜ. 17) ΗΣΤΙΑΣ—ΚΑ-ΚΑΟ—ΠΑΝΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΣΜΟΚΙΝ—ΠΗΧΥΣ—ΚΟΜΗ. 2) ΤΑ-ΡΑΜΑΣ—ΚΑΛΑΤ—ΝΑΣ. 3) ΑΣ—ΙΑΣΙΣ—ΡΗΝΟΣ—ΛΑ. 4) ΣΟΛ—ΟΑΝΟΝ—ΒΑΤ—ΛΑΕ—ΣΟΥ—ΠΟ-ΚΑ. 5) ΠΑΠΑΣ—ΡΟΥΓΑ—ΒΑΡΟΣ. 6) ΤΑ—ΚΟΝΟΣ—ΠΑ-ΔΟΣ—ΦΑ. 10) ΜΗΛΟΣ—ΣΑΣ—ΚΑΚ. 11) ΠΥΡ—ΕΛΙΑ—ΕΙΤΑ. 12) ΛΑΘΟΣ—ΑΜΑΝΕ—ΑΝΤΙΟ. 13) Ε-ΛΟΣ—ΕΛΑ—ΦΡΑ. 14) ΜΑΣ—ΟΥΝΡΑ—ΑΕΚ. 15) ΟΜ—ΔΥΤΑΙ—ΕΛΠΙΣ—ΠΑ. 16) ΝΑΣ—ΚΡΟΚΟ—ΣΙΚΑΓΟΝ. 17) ΙΣΙΣ—ΑΣΗΜΙ—ΕΗΣΑΜΙ.

Ο ΠΟΝΟΣ της μητέρας

Συγκινητικό διήγημα

Τού θέρζεει ή πείνα τὸ στομάχι κείνη τὴ χειμῶνα νιάτικη νύχτα καὶ φύσαγε τὰ δάχτυλά του γιὰ νὰ τὰ ζεστάνη μὲ τὴν ἀνάσα του.

Δυὸ μέρες εἶχε νὰ βάλῃ κάτι στὸ στόμα του καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ παρουσιάσῃ στὸ ἄστυ τῶν ἀστέγων γιὰ τρίτη φορὰ, γιὰτὶ κινδύνευε ἔτσι νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῆς ἀστυνομίας. Γιατὶ ζούσε, καὶρὸ τώρα, ἐκτὸς νόμου. Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὥστόσο καπνιστὸς κι' ἔκανε φιλοδοξίες γιὰ λίγες δεκάρες...

Ἀρπάζε το μὲγαλό δρόμο καὶ κώχκε σ' ἕνα στενὸ, ὁλοσκότεινο. Προχώρησε λίγο καὶ ξαφνικὰ ἀκουστήκανε πίσω του βιαστικά βήματα. Κατέβηκε τὸ κασκέτο του ὡς τὰ μάτια, κομψῶς τὸ σάκκκι καὶ καρφώθηκε σὲ μιά πόρτα. Μία γυναίκα πλησίαζε βιαστικά. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὴν.

Ἐκείνη πέρασε ἀνυπόπτη ἀπὸ μπροστὰ του. Μ' ἕνα πλῆγμα τὴν πρόφρασε ἄρπάζε τὴν τσάντα της. Κι' ἡ γροθὶα του ἔπεσε βαρεὶα στὸ κεφάλι της. Μία φωνὴ «βοήθεια!», ὁ γδοῦπος ἑνὸς ὁμοῦτος πού πεφτε βαρὺα στὸ πλακόστρωτο—κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο. Τώρα ὁ Ζῶρς τρέχει νὰ χαθῇ μέσα στὰ δορυκία τῆς λαϊκῆς συνοικίας. Γιὰ μιά στιγμὴ κοινοῦνέκεται νὰ πάρῃ ἀνάσα καὶ νὰ δῇ τὴν τοῦ ἀφῆρε το «κόλο» του. Δυὸ ἐκατοστάρικα, ἕνα πενήντάρικο καὶ μερικά φιά. Τάβαλε στὴν τσέπη του, πέταξε μακριὰ τὸ τσαντάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἐνὺ ὁ κουρέας τὸν ζυρίζε ἀνοίξε μιά ἐφημερίδα καὶ διάβαζε. Ξαφνικὰ ὁμως ἐβγαλε ἕνα μικρὸ ἐπιφώνημα κι' ἔκανε μιὰν ἀπότομη κίνηση καταπλήξεως. Παραλίγο τὸ ζυρῶν τοῦ κουρέα νὰ μπειναι στὸ κρέας του. Στὴν τελευταία σελίδα τῆς ἐφημερίδας ὑπάρχει μιά μικρὴ εἰδοσί: «Ἡ χθεσινὴ θραυστὴ ὑπὸ τῆς Χῶς τῆς νύχτας, ἐνὺ ἡ ἐργάτρια Ἀλίκη Ζαβὰλ ἐπὶστροφεν ἀπὸ τὴν ἐργασία της, τῆς ἐπέπεσε ἀγνώστου κακοποιὸς εἰς τὴν ἐρημικὴν ὁδὸν Τουρμάν καὶ τῆς ἀφῆρε το τσαντάκι της περιέχον τὰ πνευματικά οὐλοκλήρου τῆς ἐξδομάδας, ἀφου τὴν ἐρρίψεν ἀναίσθητον δι' ἑνὸς τρομεροῦ κτυπήματος εἰς τὴν κεφαλὴν ἡ πίπτουσα εἰς τὸ πλακόστρωτο. Μετὰ φέρθη ἐν ἀφασίᾳ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Νέκερ, ὅπου συνελθούσα δὲν ἠδυνήθη δὲ ὥσθη τὰ χαρακτηριστικά του κακοποιού».

Ὁ Ζῶρς πλήρωσε βιαστικά, τράβηξε τὸ δρόμο του καὶ σὲ λίγο σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλου κι' ἐπιθλητικὸ κτίριο.

—Ἡ δὲς Ἀλίκη Ζαβὰλ, παρακαλῶ;

—Τρίτη αἰθουσα, κρεβάτι ἀριθμὸς 24.

Προχώρησε περπατώντας στὴς μύτες τῶν ποδιῶν του. Στὸ προοικαλὸ τῆς Ἀλίκης βρισκότανε καθισμένη μιά γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ.

—Ζῶρς!

—Μπῆρε!

Εἶχε σταθῇ στὴν πόρτα καὶ στριφονύριζε στὰ χέρια του μιά χροῖμασσοῦλα μὲ πορτοκάλια.

Ἡ ἀτυχὴ καὶ ὁμοσπῆρα ἦταν κίλας κοντὰ του καὶ τὸν ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της, κλαίγοντας:

—Ἐνα ὁλοκλήρο χρόνο!... Ἀφου δὲν ἤθελες νὰ μὰς δῆς, δὲν μπορούσες τοῦλάχιστον νὰ μὰς γράψης;... Σὺ ποὺ ἴσους τόσο καλὸς...

—Ὁ γέρος;

—Ἀπογινε ἀπ' τὸν καυμὸ του... ἄχ, νὰ ἤξερες πόσο τὸ μετανιώσω γιατί κείνὸ τὸ βράδυ φάνηκε τόσο αὐστηρὸς μαζί σου!... Μὰ ἦταν γιὰ τὸ καλὸ σου, παιδί μου.

—Ὁ γέρος πλῆσιος δειλὰ—δειλὰ στὸ κρεβάτι καὶ χόδεψε τὸ κεφάλι της Ἀλίκης, τῆς ἀδελφῆς του.

—Εἶνε σοδάρᾳ κατὰστασι τῆς; ρώτησε.

—Ὅ μείνῃ ἕνα μῆνα στὸ νοσοκομεῖο.

—Κι' εὐὸ πῶς τὰ πὰς; ρώτησε ἡ μητέρα. Δουλεύεις;

—Ναί...

—Τὸ πρόσωπό σου δὲν δείχνει καλοπέρασι...

—Εἶνε ἀπ' τὴ συγκίνησι πού μὲ βλέπει τραυματισμένη, μητέρα, εἶπε ἡ Αἰλκή. Δὲ στέλενα ἐγὼ ὅτι ὁ Ζῶρς θάρρη αἶμα μάθῃ τὸ ἀτυχημά μου;

—Τὸ ἔμαθες ἀπ' τῆς ἐφημερίδας, παιδί μου;

Κοῦνισσε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

—Τὴ καλὸς πού εἶσαι, Ζῶρς! Πρέπει νὰρθεῖς παιδί μου νὰ δῆς καὶ τὸ γέρο, νὰ μὴν πεθάνῃ αἰ' τὸν καυμὸ του. Φαντάσου ὅτι τῆς τελευταίας μέρες μίσησε ὅλο γιὰ σένα. Ἐλεγε μάλιστα ὅτι ἂν δὲν εἶχες φύγει θὰ σοῦχε παραχωρήσει κι' ἄλλος τὸ μαγαζάκι. Μὰ καὶ τώρα... ὁλέεις νύφης; ἔλεγε!

—Ναί, μητέρα... θάρρω... θὰ... θὰ πάω μόνο νὰ δῶσθ τὴν παραιτήσι μου ὅτι... ἐργασίσι πού ἐργάζομαι καὶ θὰ γυρίω ἀπ' ἐδῶ νὰ πάω μαζί.

—Ναί, παιδί μου.

Ὁ Ζῶρς ἀποκαρύνθηκε. Εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπόφασί του. Τὸ φρικτὸ λάθος κι' ὁ πόνος τῆς μητέρας του εἶχαν κάνει τὸ θαῦμα τους, τὸν εἶχαν ἀλλάξει...

Ὅταν οἱ δυὸ γυναῖκες ἔμειναν μόνες, ἡ Αἰλκή σήκωσε τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν μητέρα της καὶ τῆς εἶπε:

—Τὴ χρυσὴ καρδιά, ὁ Ζῶρς! Γιὰ δὲς τί ὠραία πορτοκάλια πού μου ἔφερε!

—Σ' ἀγαπᾷ πολὺ! Καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι σήμερὰ θὰ μείνῃ νύφης γιὰ νὰ σοῦ τ' ἀγοράσῃ.

ΠΙΕΡ ΜΑΖΕΡ

Ὁ Χίτλερ ἤθελε νὰ γίνῃ παππᾶς

Μιά σκοτεινὴ περίοδος τῆς ζωῆς του

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Εὐγένιος Μπεσώ, σὲ μιά ἐνδιαφέρουσα μελέτη του γιὰ τὴ «σκοτεινὴ περίοδος τῆς ζωῆς τοῦ Χίτλερ», ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ μέλλων δικτάτωρ τῆς Γερμανίας, πού ἐπρόκειτο ἀργότερα νὰ σηματοκλήσῃ τὴν Εὐρώπη καὶ τὸν κόσμο ὁλοκλήρῳ, εἶχε σκεφθῇ κάποτε νὰ γίνῃ παπᾶς!

Ὁ Χίτλερ γεννήθηκε στὶς 20 Ἀπριλίου 1889 στὴ μικρὴ πόλιν Μπραουνσβαῖν. Ἦν, πού βρισκεται στὰ σύνορα τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Τυρόλου, ἀπὸ ἕναν συνταξιοδοχὸ Αὐστριακὸ τελεωφύλακα καὶ μιά Τσέχα. Ἀπὸ τὸν πατέρα του ἐκληρονομήσε, μαζὶ μὲ τὸ γέλοιο μῖσος γιὰ κάθε τὴν πού δὲν ἦταν γερμανικὸ, τὸ δουλικὸ καὶ ταυτοχρόνῳ θρασὺ ὄφος τοῦ μικροῦ αὐστριακοῦ ὑπολλήλου, πού εἶνε πάντοτε ἐτοιμὸς νὰ κἀμῃ τοῦμπες ἐμπρὸς σ' ἐκείνους πού βρισκόνται πᾶνω ἀπ' αὐτόν—ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα ὡς ἐκείνον πού τοῦ δίνει κρυφὰ ἕνα πούρμπαρο—καὶ νὰ βριστὶ χωρίς καμμία ἀφορμὴ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος τῶν δυστυχισμένων φορολογουμένων, πού δὲν ἔχουν κανένα τίτλο ἢ δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ τὸν βάλουν κἀτὶ στὸ χέρι. Ἀπὸ τὴν μητέρα του, πού τὴν καταφοροῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμὴ τῆς ψυχῆς του καὶ πού ἦταν συννησιώμενος νὰ τὴ βλέπῃ νὰ σκύβει πάντα, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴς περισσότερες Γερμανίδες, κάτω ἀπὸ τὸν ἀπολυταρχικὸ ζυγὸ τοῦ «συνζύγου καὶ κυρίου» της, ἐκλήρονησε τὴ δουλοπρέπεια.

Ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ κάμῃ τὸ γιού του «κύριον» καὶ τὸν ἐβάλε στὴ δημοτικὴ σχολὴ τοῦ Λίντς, ὅπου, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Χίτλερ, γεννήθηκε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν Ἀψούργων καὶ ὁ πόθος του γιὰ τὴ συνάντησι ὅλων τῶν Γερμανῶν.

Ἐκτὸς ὁμως ἀπὸ τῆς παγγερμανιστικῆς αὐτῆς ιδέας δὲν φαίνεται ὅτι ἔμαθε πολλὰ πράγματα στὴ σχολὴ τοῦ Λίντς, πού τὴν ἐγκατέλειπε ἔπειτα ἀπὸ μερικά χρόνια.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἐνόμισε πῶς εἶχε ἀνακαλύψει μέσα του μιά κλίσι πρὸς τὴ ζωγραφικὴ.

Ἐφυνε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ Λίντς καὶ ἔπῃνε στὴ Βιέννη, ὅπου ἔδωκε δυὸ φορές εξετάσεις στὴ σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Ἀπέτυχε, ὁμως καὶ τῆς δυὸ φορές καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀποκαρυνθῇ... ἀπὸ τὴν κλίσι του, ἔγινε μπουζιτῆς!

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκέρδιζε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ σὲ λίγο τὸ ἐγκατέλειψε, γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὴ τὴ φορὰ βοηθὸς κτίστου.

Καὶ ἐδῶ, ὁμως, ἀπέτυχε. Ὁ «κτίστορας», κοντὰ στὸν ὅποιον ἐργαζόταν τὸν ἐβίαζε ὡς ἀνεπίδεκτον μαθητῆος καὶ τοῦ συνέστησε νὰ πάῃ νὰ κουβαλᾷ πράγματα στὸ σταθμὸ.

Ὁ Χίτλερ ἐξήχησε καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ γιὰ λίγο καιρὸ, ὡς πού, ἀπὸ μιά τυχαία εὐκαιρία, κατάρθηκε νὰ βρῇ μιά θέσι στὸ σχεδιαστήριό ἑνὸς ἀρχιτέκτονος.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δὲν τὰ κατάφερε καλύτερα καὶ ὁ προϊστάμενός του τὸν ἐβίασε μιά μέρα, ἀθῆνα ὁμιένης ἀπὸ τῆς καθημερινῆς φιλονεικίης του μὲ τὸν ἄλλου συνταξιοδοχὸ του στὸ γραφεῖο. Γιατὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Χίτλερ ἦταν γεμάτη ἀπὸ φθόνον καὶ μίσους ὅλους ὅσοι ἦταν καλύτεροι ἀπ' αὐτόν.

Ἐτοὶ δὲν κατάρθηκε νὰ ἐκπλῆξει φίλον καὶ παντὸς ἐμμεροῦς ἀντιπάλους καὶ ἐχθρότητας. Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς ἀποτυχίης τὸν ἔχαν κάμει νὰ βλέπῃ παντὸ ἐχθρότος καὶ νὰ μισοῖ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Σὺγχὰ ἐπάθαινε παρακρούσεις καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ παρουσιάζῃ ἐκδηλὰ σημεῖα μανίας καταδιώξεως.

Τὸ μόνο πού τοῦ ἀπέμεινε ἀκόμη ἦταν ὁ ἐγωισμός του. Ἐνὰς ἐγωισμὸς ἀβέρτατος καὶ νοσηρὸς.

Ὁ Χίτλερ σκέφθηκε τότε, ὅτι,

ἀφου εἶχεν ἀποτύχει σ' ὅλα τ' ἄλλα, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ ἐπιτύχῃ στὴ θρησκεία. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον δὲν ἀπαιτοῦντο προσόντα. Μὲ τὴν ὑποκριτικὴ ταπεινοφροσύνη του, θὰ μπορούσε νὰ πῇ πολὺ μπροστὰ...

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἦταν ὅπως τὰ φανταζόταν. Στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου παρουσιάσθηκε, οἱ μοναχοὶ ἔμειναν κατὰπληκτοὶ ἐμπρὸς στὴ μεγάλη ἀγραμματοσύνη του καὶ τοῦ ἐδῶσαν νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ πολὺ πολὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐξασφαλίσῃ μιά θέσι μεταξὺ τῶν κατωτέρων ἀδελφῶν, ὅλῳ, ὅτι καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμη χρειαζόταν ὑπομονή, μελέτῃ καὶ πειθαρχία. Πρὶν ἀπὸ ὅλα, πειθαρχία!

Ὁ Χίτλερ ἔφυγε ἀπογοητευμένος. Καὶ, ὅπως εἶχε μισήσει τότε ὅλα πράγματα, ἔμισεσ τώρα καὶ τὴν ἐκκλησίαν, μὲ τὸν τρόπο πού ἤξερε νὰ μισᾷ καὶ τὸν ἐσθῆ-μινε: ἀγῶν μέχρις ἐξοντώσεως.

Ὅλες οἱ πόρτες ἦταν πᾶν κλεισμένες μπροστὰ του καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῇ τί θὰ γινόταν ὁ Χίτλερ... ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού ἦταν ἐκπαιδευμένος ἀπὸ τὸν δόξιν, ὅπως εἶνε μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν πᾶν πῶς ὁ Χίτλερ, ἂν δὲν ἐξερονηγνέτο ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἐπῆγε τότε φονταρός...

Ἐνὰς ἀμνηστῆς τῆς ἰσχυρῆς ἐκπαίδευσίς του καὶ πού

Θυρήτοι να παραδώσεις

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ

‘Ακούστε το θρόλο τον πα-
λπό, το θρόλο της ‘Αγάνης...
Είπε νύχτα. Χιονίζει. ‘Η έ-
ξοχή είναι στ’ άπαρα ντυμένη.
Χλωμό τριγυρνάει το φεγγάρι
στον άσπρημένο ουρανό. Όλα
κοιμούνται.

‘Ο ποιητής Τάνγκρετ άπο-
κοιμήθηκε κοντά στο τζάκι και
το βιβλίο του γλίστρησε άπ’
το χέρι.

Μονάχα ή φωτιά σπιθοβολά-
ει, τρίζει.

Το σπίτι του ποιητή είχε
στην κορφή ενός λόφου, τρι-
γυρισμένο από ψηλά δέντρα.

Κάτω απλώνεται ή πεδιάς
μεγαλοπρεπής. ‘Αλλοτε ένας
πύργος ύψωνότανε εκεί, μα
τώρα δεν μένει παρά μία πλου-
ρά του γερή. ‘Εδώ μένει ό
Τάνγκρετ, τελευταίος άπόγο-
νος της οικογενείας που κυρι-
αρχούσε άλλοτε σ’ όλη την έ-
παρχία.

Το δωμάτιο του Τάνγκρετ
είνε άμωφο και φωτεινό.
Μπρός στα μεγάλα παράθυρα
είνε μία σέρα όπου όλο το
χειμώνα άνθίζουν τα καλύτε-
ρα άνθοειστικά λουλούδια. Τά
καθίσουν το άπόγευμα οι ά-
γχιδες του ήλιου. ‘Ο Τάνγκρετ
έχει μεγάλη άνάπη στα λου-
λούδια του. ‘Ερχεται ταχτικά
στο μικρό του άνθώνα και σκύ-
θει με άνάπη για να μετρήσει
τά μπουκίτσια. ‘Ετσι περνάει
τίς μέρες του μοιρασμένες στα
λουλούδια και στις ποιητικές
του φαντασίες.

‘Η φλόγα φωτίζει το δωμά-
τιο. ‘Ο Τάνγκρετ ξυπνάει και
παίρνει το βιβλίο του.

‘Η φλόγα φωτίζει το δωμά-
τιο. ‘Ο Τάνγκρετ ξυπνάει και
παίρνει το βιβλίο του.

Είπε μονάχος! Σκέπτεται
με πόνο ή μοναξιά του κι’ ά-
ναστενάζει.

Είχε φίλους, μα όλοι τον
έγκατέλειψαν. Τί μπορούσαν
να περιμένουν από έναν άν-
θρωπο που ζή άπομονωμένος σ’
έναν πύργο, καλλιεργώντας
λουλούδια κι’ έκφράζοντας τίς

σκέψεις του, τους πόθους του,
τά όνειρά του με στίχους; Εί-
χε κι’ αυτός άνσπείρει βοθείά,
μα ‘Εκείνη τον άπάτησε.

Θέλησε να την έξασση. Γι’
αυτό παράτησε τον κόσμο κι’
ήρθε να ζήσει στον πύργο χω-
ρίς να σκέπτεται ποτέ καμιά
γυναίκα.

Πού να ζήτηση την εύτυχία;
Ποιός θα του τη δώσει; Ποιός
την ήρε;

Σκεπτόταν τον ‘Ορφέα, τον
βασιλέα των ποιητών που είχε
όλη την εύτυχία, όταν ξαναύρε
στον ‘Αδη την Εurydίκη του
και την έχασε, γιατί δεν έμει-
νε συνεπής στον όρκο του.

‘Α, δεν υπάρχει εύτυχία σ’
αυτόν τον κόσμο! Ρεμβασμοί,
σκέψεις, όνειρα!...

‘Ενας μικρός δούρος τάρα-
ξε άσφαινα τη γαλήνη της νύ-
χτας. Στο τζάκι κάτι χτύπησε
μερικές φορές. Και όμως ό
καιρός είναι ήσυγος. ‘Ενα τί-
ναγμα φτερών ξανακούστηκε,
ένα τίναγμα άπελπιστικό. ‘Ο
Τάνγκρετ άνοιξε το παράθυρο,
και κάτι φτερούγισε γρήγορα
μέσα στο δωμάτιο.

‘Ηταν μία πεταλούδα!

‘Ο Τάνγκρετ την ήπρε άπα-
λά στα χέρια του και την πλη-
σίωσε στο τζάκι. ‘Εκείνη άρ-
χισε ν’ άνοιγοκλείνει με χάρη
τά χρυσά-γαλάζια φτερά της.

Στό τραπέζι άπάνω ό ποι-
ητής είχε άκουμπήσει από το
πρώι ένα μπουκέτο με κατα-
κόκκινα γαρύφαλλα. ‘Εκεί ά-
πάνω έθαλε την πεταλούδα κι’
έσκιψε να σκαλίση τη φωτιά.

‘Αμα σπικήθηκε, μία γυναίκα
ήταν καθισμένη στην καρέκλα
του μ’ ένα γαλάζιο φόρεμα
και στο χέρι της κρατούσε τά
γαρύφαλλα.

‘Ο Τάνγκρετ έμεινε σαστι-
σμένος.

–Μή σου φαίνεται περίε-
ρο, είπε ή νέα με άμυμονική
φωνή. Είμαι μία Νεράιδα, που
ό κακός μάγος ‘Ανδρό με κα-
τάδικασε να έχω τό σχήμα της
πεταλούδας, γιατί άρνήθηκε

να τον παντρευτώ. Είπε γέρος
κι’ άσχημος, μα πιο δυνατός
από μένα. Σου όφείλω τη
ζωή μου. Σ’ έ έσωσε και
δεν θα φανώ άχάριστη. Πές
μου μία επίθυμία σου και θα
σ’ ευχαριστήσω.

‘Ο Τάνγκρετ κύτταξε την ά-
μορφη Νεράιδα σιωπηλός. Πο-
τέ, ούτε στα όνειρά του δεν
είχε φανταστή ένα τέτοιο
πλάσμα. ‘Όσο την έδλεπε άί-
σθανόταν πώς αυτή ήταν ή εύ-
τυχία που όνειροπολούσε.

–Τί σκέπτεσαι; τον ρώτη-
σε ή Νεράιδα.

‘Ο Τάνγκρετ άν είχε θάρ-
ρος, θα της έλεγε πώς ή μόνη
του έπιθυμία ήταν να μην τον
έγκαταλείψη ποτέ και να γίνη
γυναίκα του. Δεν τολμούσε ό-
μως, φοδόταν.

Τότε ή Νεράιδα δειχνοτας
το βιβλίο που κρατούσε στα
χέρια του του είπε:

–Στάσου, ένώ θα σε βοη-
θήσω, άφού δέ μιλάς. Την ά-
ρα που χτυπούσα τό παράθυ-
ρό σου με τά φτερά μου, έσύ
σκεπτόσουν την εύτυχία που
δεν έχεις. Ποθείς την άνάπη,
τη μεγάλη, άθάνατη άνάπη.
Μά άραγε είσαι άξίος γι’ αυ-
τή την άνάπη που δεν πεθαί-
νει ποτέ;

–Ναι, θα κάμω ό,τι θελή-
σης, άφαιρα ήσαι. Γιατί εί-
ναι άληθεια μεγάλη τρέλλα να
καταστρέψη κανείς την εύ-
τυχία του!...

Κι’ ό ποιητής μιλώντας έ-
τοι ριχτηκε στα πόδια της Νε-
ράιδας και γέμισε με φίλια τά
χέρια της.

‘Η Νεράιδα χωρίς ν’ άντι-
σταθί του του είπε:

–‘Ελα τώρα, ό καιρός περ-
νάει και πρέπει το πρώι νύχαι
στο παλάτι μου. Θα με άκο-
λουθήσης για πάντα. Σκέψου
πώς δεν θα ξαναβρεις πιά εδώ.

–Θά σ’ άκολουθήσω. Μά έ-
σύ, άνάπη μου, θα μ’ άνασπας
πάντα;

–Βέβαια, άπάντησε ή Νε-
ράιδα. Δεν σου όφείλω τη ζωή
μου; Μ’ έσωσε άπ’ την πα-
γωνιά τίς νύχτας. Θα σε πά-
ρω όμως μαζί μου με μία συμ-
φωνία. Θα μ’ άκολουθήσης χω-
ρίς να γυρίσης να κυττάξεις
καθόλου πίσω σου. Θα άπαρ-
νηθης τον κόσμο αυτό.

–Είπε μόνον αυτή ή συμ-
φωνία; ρώτησε ό ποιητής.

–Ναι, έγέγρασε;

–Δεν υπάρχει τίποτε πιο
εύκολο άπ’ αυτό, άπάντησε ό
Τάνγκρετ.

–‘Ε, καλά, τότε φεύγουμε.
Και μ’ ένα πήδημα βρέθηκε
ό ποιητής έξω άπ’ τον πύργο
μαζί με τη Νεράιδα.

–Και τώρα άσε με να σε
όδηγήσω, είπε ή Νεράιδα,
περνώντας το χέρι της στη μέ-
ση του συντρόφου της.

Τη στιγμή εκείνη που μία
νέα ζωή ξαναγινόταν μπρός
στον Τάνγκρετ, σαν άστραπή
στον μαυλό του το πέρασε άπ’
το παρελθόν. Ομήθηκε τη μητέρα
του σκυμμένη στην κούνια του,
το άστειρό πρόσωπο του πα-
τέρα του, τά παιδικά παιχνί-
δια του, τά νεανικά του όνει-
ρα τά έργα του, τά βιβλία
του, τά άνθη του... όλα τ’
άφηνε πίσω του.

–‘Αντί, είπε σ’ όλα αυτά
και γύρισε να ρίξη μία τε-
λευταία ματιά.

‘Αέφανα ένοιωσε να πέφτη
σ’ ένα σκοτεινό και παγωμέ-
νο κενό... Είχε παροή την
ύπόσχεση που είχε δώσει στη
Νεράιδα.

Και την άλλη μέρα βρήκαν
τόν άσχημο Τάνγκρετ νεκρό να
κρατάει στα χέρια του μία πε-
ταλούδα πεθαμένη. Στο στήθος
του ήταν ένα μπουκέτο γαρύ-
φαλλα κατακόκκινα.

‘Από τότε τά γαρύφαλλα
αυτά τά όνομάσαν αγορεύφα-
λα των ποιητών.

Στό τζάκι ή φωτιά είχε σβύ-
σει και ή τρομερή ψύχρα της
νύχτας είχε παώσει όλα τ’
άλλα λουλούδια.

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ στην Παναγία

‘Ο Καρλάκης ήταν έξη χρόνων. Φο-
ρούσε ένα πανταλόνι τρυπημένο στα
γόνατα, είχε μαλλιά ξανθά και κατα-
ρά και δυο ματάκια που ζητούσαν να
γελάσουν, μα φαινότανε πάντα κλαί-
μένα. Φορούσε ένα μπουτινι κοριτσιού
στο δεξί του πόδι κι’ ένα παπούτσι
παιδικό στο ζερό και τά δυο μεγάλα,
μακρύα και τρυπημένα. Πεινούσε και
κρύωνε γιατί είχε μία μέρα να φαγή
όταν άσφαινα του κατέθηκε ή ιδέα να
γράψη ένα γράμμα στην Παναγία.

‘Επειδή όμως δεν ήξερε ούτε να δια-
βάξη ούτε να γράψη, μπήκε στο κιόσκι
ένος γέρου γραφιά.

–Καλημέρα, μπάρμπα, είπε ό Καρ-
λάκης. ‘Ερχομαι να μου γράψης ένα
γράμμα.

–Δέκα φράγκα θα μου δώσεις, είπε
ό γέρο-γραφιάς, που τον λένανε γέ-
ρο-Μπουίνιο.

‘Ο μικρός ζήτησε στενοχωρημένος,
γιατί ήταν άπένταρος κι’ άνοιξε ή
πόρτα για να φύγη. ‘Ο γέρος τον λυπή-
θηκε και τον ρώτησε:

–Καλά, δεν έχεις δέκα φράγκα;
–Όχι, δεν έχω πενήταρα.

–Ούτε ή μάννα σου δεν έχει; Φαί-
νεται πως με τό γράμμα αυτό θα ζη-
τούσες κάτι για να φάτε, έτσι δεν είναι;

–Ναι, είπε το παιδί δακρύζοντας,
‘Ο γέρος συγκινήθηκε.

–‘Ελα μέσα, του είπε.

‘Ο μικρός ξεθάραψε, ό γέρο-γρα-
φιάς πήρε χαρτί, βούτηξε την πένα
στο μελάνι κι’ άρχισε να γράψη:
‘Μαδρίτη, 17 ‘Ιανουαρίου).

‘Επειτα από κάτω έγραψε(Κ ύ ρ ι ε).

–Πώς τον λένε αυτόν που θέλεις να
γράψης; ρώτησε τον μικρό.

‘Ο Καρλάκης κατακοκκίνισε και είπε
αιγά-αιγά:

–Στην Παναγία θέλω να στείλω ένα
γράμμα...

‘Ο γέρο-Μπουίνιος δεν γέλασε αυ-
τή τη φορά. ‘Αφιος τη πένα και την
πίπα του κάτω και είπε θυμωμένα:

–Και τί θέλεις να γράψω στη Πανα-
γία;

–Θέλω να της γράψης πως ή μαμά
μου κοιμάται από χέος το άπόγευμα,
και να τη παρακαλέσης να την ξυπνή-
ση. Θα τό κάμω αυτό ή καλή Παναγία.

‘Η καρδιά του γέρου σφίχτηκε, γιατί
έπάνω κάτω κατάλαβε πως ή μάννα του
παιδιού είχε πεθάνει.

–Είσαστε πολύ φτωχοί; ρώτησε.

–Ναι, είπε το παιδί. ‘Η μάννα μου
είνε άρρωστη. ‘Εχει να φάε τέσσερες
μέρες! Χέος μούδωσε το τελευταίο
κουμάτι ψωμί που της έδωσε κάποια
γειτόνισσα. ‘Επειτα έκλεισε τά ματιά
της και ξανακοιμήθηκε.

–Δεν κυττάζεις να τη ξυπνήσης;

–Ναι. Τη φίλησα όπως πάντοτε, μα
δεν κουνήθηκε καθόλου.

–Κι’ όταν τη φίλησε, μικρούλη μου,
δεν πρόσέες τίποτε;

–Ναι, ήτανε κρύα, γιατί κάνει πολύ
κρύο στη κάμαρή μας.

–Και ή μάννα σου, κρύωνε, έτρεμε;
–Όχι, ήτανε άμωφο, δεν άλκυε,
είχε τά χέρια της σταυρωμένα στο
στήθος της. Τό κεφάλι της ήτανε άνα-
ποδογυρισμένο και με τά μισόκλειστά
της ματιά κυττάζε τον ουρανό.

‘Ο γέρο-Μπουίνιος κούνησε τό κε-
φάλι του δακρυμένος. ‘Ασφαινα άρ-
παξε το παιδί, τό κάθισε στα γόνατά
του και του είπε γλυκά:

–Μικρούλη μου, έγραψα τό γράμμα
σου στη Παναγία, τό έστειλα και τό
έλαβε. ‘Αίντε να με πας στη μάννα
σου.

–Μά γιατί κλαίτε; ρώτησε τό παιδί
τρομαγμένο...

–Δεν κλαίω, είπε ό γέρο-γραφιάς
και τό φιλούσε και τό έβρεχε με τά
δάκρυα του.

Σπικήθηκε έπειτα κρατώντας τό παι-
δί στην άγκαλιά του και βγήκε στο
δρόμο λέγοντας του:

–‘Η Παναγία έλαβε τό γράμμα σου.
Και μου παράγγειλε να σε κρατήσω
κοντά μου. ‘Ας είναι δοξαμένο τό ό-
νομά της! ‘Εδωσε σε σένα, φτωχό μου
όρφανό, ένα πατέρα και σε μένα μία
εύτυχία για τά νεράματα μου!.

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ όμορφης Φιλίνης

Φεύγοντας για τίς Τράλλεις της Μι-
κράς ‘Ασίας, ό εύγενής και πλούσιος
Κορινθίος Δημόστρατος είχε πάρει μα-
ζί του τη σύζυγό του Χαριτώ και την
κόρη του Φιλίνη, που έλαμπε με όλη
τη χάρη και την όμορφιά των δεκαο-
κτώ χρόνων της.

Μά μία κακή μοίρα βάραινε πάνω
στο ταξίδι αυτό. Γιατί, από τη στιγ-
μή που έφθασαν στις Τράλλεις, ή μι-
κρή Φιλίνη άναγκασε μ’ ένα τρελό
πάθος τον άνθρωπο που τους περιποι-
ήθηκε στον ξενώνα του, ώς που να έγ-
κατασταθούν σ’ ένα σπίτι αντίξιο στα
πλούτη τους.

‘Ηταν ένα άμωφο παλληκάρι ό Μα-
χάτης, με τά όλόξανθα σαν το φού-
δο μαλλιά του και τά γαλανά σαν τά
κίματα του Αιγαίου μάτια του. Μά ή
καταγωγή του ήταν πολύ ταπεινή.

‘Η έρωτευμένη καρδιά της Φιλίνης
δεν έδλεπε, όμως, τίποτε από όλα αυ-
τά. Μία μέρα, παρέδωσε στον άγαπη-
μένο της το πολύτιμο δακτυλίδι που φο-
ρούσε στο χέρι της και την παρθενική
ζώνη της.

–Δεν θέλω ν’ άνήκω σε κανέναν άλ-
λον, παρά μόνο σε σένα, του είπε.

Γονατιστός έμπρός στα πόδια της
Φιλίνης, της όρκίστηκε πως θα την
άγαπούσε αιώνια και, φτωχός αυτός,
έβαλε από τό χέρι του ένα κοινό χάλ-
κινο δακτυλίδι και τό πρόσφερε στη
νέα, γι’ άντάλλαγμα του όλόχρυσου
δακτυλιδιού με τά άστραφτερά διαμάν-
τια, που του είχε χαρίσει εκείνη.

Μά, έαφικά, άναστράχισε.

–Και ό γονείς μου; έκαμε.

–Οι γονείς μου; είπεν ή Φιλίνη.

Τί μ’ ενδιαφέρουν οι γονείς μου; Θα
είμαι δική σου και χωρίς τη θέλησή
τους.

Οι γονείς της νέας φρύαξαν από τό
κακό τους, όταν την άκούσαν να τους
μιλάει για την άνάπη της. Κι’ ή βαρύ-
τερη βριαία δεν θα τους έκανε τόσην
έντύπωση. Γιατί, βέβαια, ποιά μεγαλύ-
τερη προσβολή θα μπορούσε να γίνη
στην ένδοξη γεννή τους από την άνά-
πη της κόρης τους για έναν ταπεινό
ξενόδοχο;

–‘Εάν θέλης να πής, κόρη μου, ότι
θα σου άρεσε να έχης τό Μαχάτη άνά-
μεσα στους δούλους σου, ίσως δεν θα
είχα αντίρρηση, γιατί εινε πρόθυμος και
φαίνεται χερσούναμος, της είπε ό πα-
τέρας της.

–Δεν τον θέλω για δούλο, αλλά για
σύζυγό είπεν ή Φιλίνη.

–Μά τον Δία, κόρη μου, ξαναείπε
ό Δημόστρατος, δεν καταλαβαίνω ποιά
νόημα έχουν τά λόγια σου.

–Φιλίνη, βασιστήμας! φώναξε ή
μητέρα της. Φοβίσουν την όργη των
θεών!

Και παίρνοντας τό σύζυγό της, έφυ-
γαν από τό δωμάτιο, αφήνοντας μόνη
την νέα.

Μά ή Φιλίνη δεν παρήχθηκε καθό-
λου άπ’ αυτή την άρνηση, που την πε-
ρίεψε άλλωστε. ‘Ηξερε τώρα τί έπερ-
πε να κάνη.

Την άλλη μέρα, είχε έγκαταλείψει
κιδας τό πατρικό σπίτι και μαζί της
είχαν έξαφανισθή και ό Μαχάτης.

‘Εξη όλόκληρους μήνες κράτησαν οι
έρευνες του άρχοντα Δημόστρατου, ώς
που να μπορέση ν’ άνακαλύψη τό κρη-
σφύγετο των δυο έραστών.

Ξαναπήρε, τότε, την κόρη του μαζί
του και την έκλεισε μέσα σ’ ένα δω-
μάτιο του σπιτιού του, όπου κανείς δεν
μπορούσε να την ίσθ εκτός από τη μη-
τέρα της και μία γριά τροφο, που τους
είχε συνδεήσει στο ταξίδι.

Φοβερότην μέσα στο στενό αυτό
τους βίωσε.

χρώμα της και μαρινότανε μέρα με την
ήμέρα.

‘Ενα βράδυ, τέλος, ή γριά τροφο,
που την άγαπούσε σαν παιδί της και
τη συμπονούσε για τη δυστυχία της,
της είπε ότι οι γονείς της είχαν πά-
ρει την άπόφαση να ξαναγυρίσουν στην
Κορίνθο.

‘Η Φιλίνη, μόλις τό άκουσε, έξασ-
σε σε λυγμούς και, πέφτοντας στα πό-
δια της γριάς, την ίκέτευσε να την
βοθήση να βγή από τη φυλακή της,
για να τρέξη να βρή τον καλό της.

–Τό Μαχάτη εινε εύκολο να τον
βρής, άπάντησε ή γριά. Μά δεν βλέ-
θα μπορέσης να φύγης από δω...

–Μίλησε, καλή μου Λαοδική, παρα-
κάλεσε ή Φιλίνη.

‘Η γριά έμεινε συλλογισμένη για με-
ρικές στιγμές. ‘Επειτα, τραδώντας κον-
τά της τη νέα, της είπε:

–Μόνο νεκρή θα μπορούσες να φύ-
γης από δω μέσα... ‘Ακουσε, κόρη
μου... ‘Ξέρω ένα μεγάλο μυστικό, που
το είχα μάθει άλλοτε, όταν ύπηρετού-
σα στο Ιερό του ‘Ασκληπιού στην ‘Ε-
πίδουρο. ‘Αν οι θεοί μας βοηθήσουν,
θα μπορέσης να φύγης από δω...

–Πάρε... ‘Εξήγησε μου...

–‘Ο πατέρας σου έχει βάλει στους
διαδρόμους και στις πόρτες τους άν-
θρώπους του να φυλάινε και κανέναν
τρώφε για να βγής από δω μέσα ζων-
τανή δεν υπάρχει. Μά, αν πεθάνης, τό
πράγμα διαφέρει... Πρέπει, λοιπόν,
να καταφύγουμε σ’ αυτό τό μέσον, ά-
φού δεν μπορούμε να κάμωμε τίποτε
άλλο... ‘Αφού τό βράδυ, θα σου έ-
τοιμάσω ένα ποτό που, άμα τό πής,
θα βυθισθής σ’ ένα λήθαργο, που δεν
θα διαφέρει καθόλου από τό θάνατο.

Θά σε συντροφέω ως τον τάφο σου
και όταν νυχτώση, με τη βοήθεια του
Μαχάτη, θα σε βγάλωμε από τη σαρ-
κοφάγο... Μά θα χρειασθούν έφτά μέ-
ρες για να συνέλθης έντελως. Στο διά-
στημα αυτό, θα μπορείς να περπατάς
και να αισθάνσαι, μα θα είσαι άνί-
κανη να μιλήσης ή να σκεφθής. Δεν
πρέπει δε ούτε να σε ίσθ, ούτε να σου
μιλήρη κανείς άλλος εκτός από τον ά-
γαπημένο σου όλες αυτές τίς ήμέρες.

Γιατί, τότε, τό μαγικό φίλτρο μου θα
χάση τη δύναμή του και θα πεθάνης
πραγματικά!

‘Από τρεις μέρες τώρα, ή όμορφη
Φιλίνη βρισκόταν στο δωμάτιο του Μα-
χάτη, που έκρυβε ζηλότατα το θησαυ-
ρό του από τά μάτια όλου του κόσμου.

Κάθε βράδυ, όταν τό σκοτάδι άπλω-
νόταν στην πόλη, ή γριά Λαοδική έρ-
χόταν έξω από την πόρτα των δυο έ-
ραστών κι’ εκεί, σκυμμένη πάνω στο
έδαφος, ψιθύριζε τους μαγικούς έξορκι-
σμούς της.

Τό άψυχο σώμα της νέας έπαρνε τό-
τε ζωή και έγεννε στην άγκαλιά του
άναστημένου της...

Μά, τό τέταρτο βράδυ, μερικοί άρ-
γοπορημένοι διαδότες, περνώντας έξω
από τό σπίτι του Μαχάτη, νόμισαν πως
άκούσαν τρυφερά άναστηνάματα και
πυγμένα έρωτάλογα και είχαν την πε-
ριέργεια να κυττάζουν από μία χαρά-
μάδα, για να ίδουν τί συνέβαινε στο
έσωτερικό.

Κι’ εκείνο που είδαν έκαμε τό αίμα
να παύσθι μέσα στις φλέβες τους.

Γιατί αντίκρυσαν την όμορφη Φιλί-
νη, που όλοι ήξεραν πως είχε πεθάνει,
να βρισκεί μισόγυμνη σχεδόν στην
άγκαλιά του Μαχάτη.

‘Ετρεξαν τότε και είδοποίησαν τους
γονείς της νέας, που ήλθαν σε λίγο
στο σπίτι του Μαχάτη μαζί με πολυά-
ριθμη συνοδεία δούλων, που κρατούσαν
στά χέρια τους άναμμένους πυρσούς.

‘Όταν ή Φιλίνη αντίκρυσε αυτό τό
πλήθος όλόγυρο της, τινάχθηκε επάνω
σαν αυτόμακτο και, την ίδια στιγμή,
σφαιράσθηκε κάτω σαν ένας άνωχος
όγκος.

‘Ηταν πραγματικά νεκρή αυτή τη
φορά.

Στην πόρτα του δωματίου, ή γριά
Λαοδική έκλεινε άπαρηγόρητη, γιατί
δεν είχε κατορθώσει να πρλάξη την
άναπαύσθωτα καταστρεφτή. Τό μαγικό
φίλτρο της δεν είχε τώρα πιά καμιά
άξια.

Οι γονείς της Φιλίνης, αλύγιστοι
στη σκληρή άπόφασή τους, έκαψαν αυ-
τή τη φορά τό πτώμα της νέας και
σκόρπισαν την τέφρα της στους τέσσα-
ρες άνέμους, για να μην μπορέση ή κό-
ρη τους να ξαναγυρίση από τον τάφο
κοντά στον άναστημένο της.

‘Όσο για τό δυστυχισμένο Μαχάτη,
άναγκάστηκε να φύγη μακριά από την
πόλη. Γιατί όλοι πίστευαν πως είχε έλ-
θει σ’ έπικίνδυνια με μία πεθαμένη και
τόν θεωρούσαν σαν καταρμένο από
τους θεούς.

Τί στοχίζει ή ζωή ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

‘Ας μην παραπονούμεδα έρείς οι ‘Ελληνες

‘Η ζωή δεν έχει άκριθίνει στην ‘Ελλάδα μόνο,
κι’ ή μαύρη αγορά δεν είναι αποκλειστικό φρούτο
τού τόπου μας. ‘Ανάλογη κατάσταση επικρατεί και
στις περισσότερες ξένες μεγαλουπόλεις. Στη Γα-
λία π. χ. ένα καρτονόμιο των 1000 φράγκων, που
άποτελούσε προπολεμικά μία μικρή περιουσία, δεν
αξίζει περισσότερο άπ’ όσο αξίζει άλλοτε ένα έ-
κατοστάριο. ‘Ενας Γάλλος δημοσιογράφος έκαμε
μερικούς λογαριασμούς χαρακτηριστικούς κι’ ένδια-
φέροντας.

‘Ας υποθέσουμε ότι ένας ταξιδιώτης έπισκέπτε-
ται διαδοχικά τό Παρίσι, τό Λονδίνο και τη Νέα
‘Υρκη κι’ ότι καταλείπει ένα καλό δωμάτιο ξε-
νοδοχείου με λουτρό. Παίρνει ένα πρώινο πρόγευ-
μα και δυο γεύματα στο διάστημα τής ήμέρας.

‘Ας μνήν υπολογίσουμε τά υπόλοιπα έξοδά του.

Στό Παρίσι θα πληρώση 175 φράγκα για τό ξενοδο-
χείο, 30 φράγκα για πρόγευμα κι’ από 100 φράγκα
για κάθε γεύμα, έλαδω 405 φράγκα την ήμέρα.

Στη Ν. ‘Υρκη, 150 για ξενοδοχείο, 10 για πρόγευ-
μα, από 40 για κάθε γεύμα, έλαδω 240 εν όλω.

‘Αν πολλαπλασιάσετε επί 10 όλα αυτά τά ποσά,
θα βρής τις αντίστοιχες δαράμες, γιατί ένα γαλ-
λικό φράγκο ίσοδυναμεί με 10 δαράμες.

Συμπεπώς, μ’ ένα κλιόφραγκο, έλαδω

ΗΠΑΝΟΡΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ

7ον
«Έμεινε κοκκαλωμένη μία στιγμή ή μικρούλα. Έπειτα γύρισε την πλάτη της και πήρε τρέχοντας το δρόμο του γυρισμού. Με μάτια λαμπερά, σαν νάχε πυρετό, την παρακολουθούσε κάποιος ώρα ο Βούλφριν. Έδωσε πως κούκουσε, πως έτρεχε άπάνω στις πέτρες και στα χορτάρια, κι' απ' το βήμα της καταλάβαινε τη φουρτούνα που είχε αναφέρει στην φτωχή κοριτοίστικη καρδιά της. Έπειτα δίκως να πη μία λέξη, πήρε κι' αυτός τον άλλο δρόμο. Το δρόμο που περνούσε από τη ρεματιά, την πιο άποκρημνη ρεματιά όλων των γύρω βουνών.
Ο φελίξ τον κύτταζε απολιθωμένος. Ούτε του μίλησε, ούτε σκέφθηκε να τον προνεμψη. Μονάχα όταν έμεινε μόνος, σήκωσε με άπελπισία τα χέρια του στον ουρανό.

Ο ΒΟΥΛΦΡΙΝ ΚΙ' Η ΦΟΝΙΣΣΑ

Κατέβαινε, κατέβαινε, ο Βούλφριν ο' ένα τρέξιμο, τρελλά. Το μονοπάτι ήταν γλυστό, μόλις διακρινόταν ανάμεσα στα άγρια χορτάρια. Κι' ο ίδιος δεν κατάλαβε πότε βρέθηκε κιόλας κάτω, στη ρεματιά. Το ποτάμι κυλούσε εκεί μέσα βουερό, γεμάτο φόδερα. Νυκτοπούλια πετιόνταν κάθε τόσο από τα βράχια με άπαισιες κραυγές. Μία νυκτερίδα έμπαζε στα μακρό, σγουρά μαλλιά του. Την άρπαξε θάλασση μινώτας ο Βούλφριν και την έπνιξε στα χέρια του.

Κι' άεσφα, ή γη σαν να σείστηκε. Κεραυνοί άρχισαν να βροντούν ο ένας άπάνω στον άλλο.

Η μόρα που έτοιμαζόταν πριν λίγη ώρα τώρα έξοπασε. Ο ουρανός σκίστηκε, θάρρεις. Άστραπές τον σούλακωναν, και μούγκριζε ή πλάση τρομαγμένη από κάποιο πρωτόγονο φόβο. Ο Βούλφριν όμως προχωρούσε χωρίς φόβο, προχωρούσε όλο ίσια.

Σε μία στιγμή μονάχα γέλασε άγρια και ψιθύρισε:

— Κι' ή πλάσι φρίττει!
Έπειτα έσφιξε τις γροθιές του, και κύτταζε τον ουρανό.

— Κι' έγω θέλω να πετάξω τα δεσμά του νόμου, φώναξε. Κι' έγω.

Προχώρησε σαν τρελλός, με τα μάτια μεγάλη από τη φρίκη.

Άεσφα, στο μισοσκόταδο, είδε μία μορφή καθισμένη ο' ένα βράχο. Όταν ζύγωσε, κατάλαβε πως ήταν κάποια γυναίκα. Μία γυναίκα με μαλλιά ανάστατα, με ένα τρίκινο ρούχο στο κορμί, και με μάτια μεγάλα και τρομαγμένα.

— Τι θέλεις εσύ εδώ, μέσα ο' αυτή τη μόρα; τη ρώτησε.

— Είμαι άμαρτωλή, άποκρίθηκε ή γυναίκα. Και πληρώνω την άμαρτία μου.

— Τι λόγια είναι αυτά; έκανε ο Βούλφριν.

— Είμαι ή φασουτίνα, και σκότωσα τον άντρα μου, έξηγσε ή γυναίκα. Κι' εσύ, κύριε, τί έγκλημα έκανες για να τριγυρνάς με τέτοιο καιρό στην ερηιά;

Την κύτταζε τρομαγμένος. Πως μπορούσε να καταλάβη ή γυναίκα αυτή πως είχε κάνει κάποιο έγκλημα; Έπειτα, ξαφνικά, γέλασε δυνατά, σκληρά.

— Εγώ; φώναξε. Ναι, κι' έγω έκανα ένα μεγάλο έγκλημα!

— Λέγε μου! ψιθύρισε ή φασουτίνα. Μιλήσε.

Κι' ο Βούλφριν φώναξε άπότομα:

— Άγαπη την αδελφή μου!

Η γυναίκα πετάχθηκε όρθια. Τα μάτια της μεγάλωσαν από τη φρίκη. Σταυροκοπήθηκε, τον κύτταζε με μάτια τρελλά από φόβο, κι' άρχισε να τρέχει όσο μπορούσε γρήγορα ανάμεσα στα βράχια.

— Φοβήθηκε κι' ή φόνισσα! φώναξε γελάοντας ο Βούλφριν.

Έπειτα, ξαφνικά, ένοιωσε έναν τρόπο στην καρδιά του. Σαν νάκουγε τα ίδια του τα λόγια, σαν τώρα μόλις να καταλάβαινε το μέγεθος της άμαρτίας του.

Οι βροντές δυνάμωναν. Θάρρεις πως ή γη ήθελε ν' ανοίξη να τον καταπιεί.

Ένας βράχος κύλησε άπάνω, από την άπότομη πλαγιά, κι' έπεσε μπροστά του. Παρά τρία και θάρπεσε άπάνω στο κεφάλι του.

Στάθηκε σαστισμένος. Ποτέ δεν είχε γνωρίσει τι θα ήη φόβος. Ήταν ένα από τα πιο γενναία παλληκάρια του αυτοκράτορα Κάρλ. Είχε βρεθεί και μέσα στη φωτιά των μαχών, είχε βρεθεί νύχτα ο' έρμικους τόπους ανάμεσα στους έχθρους.

Είχε διασβή πεδία μάχης, με το φεγγάρι, και ποτέ δεν τον είχαν τρομάξει τα μακάβρια χαμόγελα των σκοτωμένων. Τώρα όμως, κάτι τον πόνεσε ως τα τριάρδα της ψυχής του. Κάλι τούδνε τα χέρια, τα πόδια και τη σκέψη.

Ψηλαφώντας σχεδόν στο σκοτάδι, προχωρούσε. Άγκομαχώντας ανέθηκε την άπέναντι πλαγιά. Έφτασε επί τέλους ο' ένα μέρος κάπως πιο φωτισμένο.

Ανάσανε με κάποια άνακούφια. Άλλά πριν άλλη στιγμή, κοκκαλωσε. Εκεί μπροστά του, πεσμένη άπάνω στον κορμό ενός πεσμένου έλατου, αντίκρυσε την Πάμμα την αδελφή του.

ΤΟ ΚΥΛΗΜΑ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

Η κοπέλλα φαινόταν λιποθυμισμένη. Ζύγωσε ο Βούλφριν με μάτια μεγαλωμένα, τρελλά, και την κύτταζε σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. Τά γυνά τα πόδια ήταν ματωμένα. Τα μαλλιά της έσταζαν νερό και κρέμονταν σαν λυγμένα χρυσάφι στους ώμους της. Και τα έλαφρά της ρούχα, μουσκεμένα κολλούσαν άπάνω της. Καθώς ήταν έτσι πεσμένη με το πρόσωπο κρυμμένο άπάνω στο δέντρο, φαινόταν μάλλον παιδί παρά γυναικα. Ένας οίκτος άπέραντος πλημμύρισε την καρδιά του Βούλφριν. Θάθελε να σκύβη, να χαιδέψη αυτούς τους λιανούς, κοριτοίστικους ώμους, αυτά τα βρεμμένα χρυσόμαλλα. Μα δεν τολμούσε. Στεκόταν σαν κοκκαλωμένος. Το καταλάβαινε. Άν την άγγιζε, αν άγγιζε μονάχα την άκρη του φουστανιού της, μπορούσε να γίνει το άνεπαρόνθρωτο. Και θα προτιμούσε να πεθάνη παρά να παρασύρη την Πάμμα ο' αυτή τη φρίκη.

Λυσομανούσαν τα στοιχεία γύρω της. Η Πάμμα έμεινε άκίνητη, κι' ή βροχή έπεφτε αλύπητη στο άναίσθητο κορμί της.

Ο Βούλφριν στεκόταν άδρόσος, άκίνητος, λέα και άδιαφορούσε για τη μόρα. Άέσωνε, σε μία στιγμή ή Πάμμα άναστάνοιζε βρεθεί. Άναδέυκτη λιγάκι, γύρισε κι' αντίκρυσε τον αδελφό της. Στην άρχή φάνηκε να μη τον άναγνώριζε. Έπειτα με μιάς το αίμα ανέθηκε στα μάγουλά της και χωρίς να σκεφθώ, άνέθηκε στα γόνατα και πήγε κοντά του. Τούλιε τα χέρια της στα γόνατά του, κι' ή φωνή της άκούστηκε απαρκτική:

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

— Βούλφριν. Τι σούκανα; Γιατί μου φέρεσαι έτσι; Για την άγάπη του Χριστού, μίλησέ μου. Βασάνισέ το μυαλό μου. Θέλω να βρω σε τι έφταιξα. Μα δεν το καταφέρνω. Ζυγίσα κάθε λέξι μου, κάθε πράξι μου. Μήπως είπα τίποτε που δέν σου άρεσε; Μήπως έκανα τίποτε που δέν θύμωσε; Σουκώρα με που είπα πως δέν θα παντρευτώ με το φελίξ. Θα του ζητήσω συχώρεσι και θα τον παντρευτώ, αφού το θέλεις εσύ.

Σταμάτησε, με τα μάτια μεγάλα, άδωα γαλανά, πλημμυρισμένα δάκρυα. Το στήθος της άνεδοκατέθηκε φουσκωμένο, όλο της το κορμί έτρεμε, παλλόταν. Ο Βούλφριν στεκόταν σαν άγαλμα σκεπτικό. Ένοιωσε τα χέρια της στο γόνατά του, και δέν μπορούσε να σκεφθώ λέα και τα χέρια αυτά ήταν πύρινα φειδιά που τον τούλιζαν, καρδιά από φλόγες που τον ρίζωναν στη γη.

Πιο σπαρακτικά άκόμα, έξακολούθησε ή Πάμμα:

— Μου είπες να μη γυρίσω να κυττάξω πίσω, κι' ήθελα να σε υπακούσω. Μα δέν μπορούσα. Όταν έξοπαες ή μόρα, δέν φοβήθηκα για τον έαυτό μου. Για σένα άρχισε να τρέμ ή καρδιά μου. Και τα πόδια μου μ' έφεραν προς αυτά τα μονοπάτια, όπου ήξερα πως θα περνούσες. Πιστέψε με, αδελφέ μου. Δέν τόθλεα έγώ. Τα πόδια μου με ώδυνούσαν. Κάποια δύναμι που δέν μπορώ να την καταλάβω, με σέρνει κοντά σου. Βούλφριν. Τόσα χρόνια ο' αγαπούσα από μακριά. Τόσα χρόνια μ' αγάπησα τον έρχομό σου. Γιατί τώρα με βασανίζεις τόσο; Πες μου τι σ' πταίω, πες μου το με λόγια άπλά. Είμαι μία κοινή κοπέλλα βλάμεις, δέν μπορώ να καταλάβω. Έξηγσέ μου, και σου υπόσχομαι, πως ό,τι και να είνε, δέν θα το ξανακάνω.

Τον κύτταζε με άγάπη με λατρεία, και τα μάτια της ήταν υψωμένα ίκετυκτικά.

— Θύγε από κοντά μου, ψιθύρισε αυτός, σκετινός, δίκως να κουνήθι από τη θέσι του.

— Βούλφριν, ξερώνισε ή παιδούλα. Όχι. Δέν φεύγω. Δέν θα το κουνήσω από δω.

Άς λυσομανάει ή μόρα, άς ριχνει ή λυπητή ο ουρανός τα ποτάμια του στο κεφάλι μου. Δέν ο' άφωσα τα γόνατά σου, άν δέ μου πης τι έχεις; Γιατί είσαι θυμωμένος μαζί μου; Κύττα πόσο ταπεινά σε παρακαλώ.

Η φωνή της τώρα ήταν γλυκειά, και δευτική, σαν κίεθρα. Το μάγουλό της άκουμπούσε ύγρο στο πόδι του, και το κορμί της έτρεμε.

— Ποτέ δέν ταπεινώθηκα έτσι, Βούλφριν. Τη μντέρα μου ποτέ, για τίποτε δέν την παρακάλεσα γονατιστή. Μα έσέ-να σ' αγαπή πιο πολύ από κάθε τι στον κόσμο. Αν άγάπησες ποτέ τη μντέρα σου, ο' έδορκίξω στη θνησιότητά της. Πες μου. Τι σ' πταίω; Τι κακό έκανα;

Δέν σάλεψε ο Βούλφριν. Ένοιωσε όμως ή Πάμμα τα γόνατά του κάτω από το άγ-κάλισμά της, να τρέμουν. Και πάλι ή φωνή του άκούστηκε σκληρή, άδυσώπητη:

— Θύγε άμέσως από κοντά μου. Λύσε της χέρια σου, και φύγε δίκως να κυττάξω πίσω σου. Άλλοιώς δέν έγγυωμαι. Θα γίνη κάτι τρομερό.

Τούσφιξε με παράφορη άπελπισία τα γόνατα.

— Σκότωσέ με λοιπόν, φώναξε. Κάνε ό,τι θέλεις. Δέν μπορώ να ζήσω αφού με μίση-σεις. Κάλλιο έχω το θάνατο. Είμαι τόσο δυστυχισμένη!

— Βούλφριν. Μη στέκεσαι ο νέος. Άγαλμα. Τι έχεις; Φοβάμαι! Σκότωσέ με. Κάνε αυτό που με φοβήρισε. Πετάξέ με στο γκρεμό!

Ένα άγριο ξεφωνητό βγήκε από τα χείλη του παλληκαριού. Έσκυψε, την έσφιγγε στα αταλάνια του μπράτσα. Την έσφιγγε ή Πάμμα έμεινε με κομμένη την άν ή κίνησι του αυτή ήταν καταλόγη γάπη ή θύμω. Κι' έπειτα, σκυρώσει, άμπράτσα, του να τινάζοντα, ένοιωσε στα σμένα. Το κορμί της βρέθηκε, φουρτουνια-μυ στο κενό. Μία άδυσωπη γιά μία στιγμή από τα χείλη της, Κατάλαβε: Ο Βούλ-μένος από πάνω ο Βούλφριν, με μάτια τρελλά, είδε τα χέρια της κοπέλλας ν' άνοίγουν σαν φτερά. Είδε πως πάλεσε σε θανάσιμη άγωνία να πιαστή από κάπου. Για μία στιγμή, άρπάχτηκε από ένα κλα-βγίκε από τα χείλη της. Κατακόλυσσε κι' άλλο. Κι' άεσφα, σπατάλησε.

Με μάτια βγαλμένα από τις κόγχες τους, είδε ο Βούλφριν από τις κόγχες δενδράκι βρέθηκε εκεί, κι' άπλωσε θάρ-ρεις με άνδρωπλην συμπόνοια τα κλαδία του για να συγκρατήρη το κοριτοίστικο αυ-το κορμί που κατακυλούσε στο χαμό. Το φουστάνι της Πάλλας πιάστηκε από το δέντρακι. Και το κορμί της κρεμάστηκε στο κενό.

Πόσα δευτερόλεπτα έμεινε ο Βούλφριν άκίνητος, να κυττάξη σαν απολιθωμένος την άδελφή του κρεμασμένη έτσι άπάνω από το βράθρο, δέν κατάλαβε. Κι' άεσφα φωνάζοντας σαν τρελλός, άρχισε με κίνδυνο να πέση και να τσοκιστή, να καταβαίνει την άπότομη πλαγιά.

Ήταν κουρελιασμένα τα ρούχα του και τα χέρια του ματωμένα, όταν έφθασε κοντά στο δέντρο όπου κρεμόταν ή αδελφή του. Την κύτταζε από κοντά ο' αυτή τη θανατερή θέσι. Τα μάτια της ήταν κλειστά, το πρόσωπό της κλωμό σαν κέρινο,

και στο μέτωπό της έτρεχε μία σούλακι αίμα. Φαίνεται είχε χτυπήσει στο μέτωπο καθώς κατακυλούσε.

Με προσοχή, την άρπαξε στα μπράτσα του. Έπειτα άγκομαχώντας με άφάντα-στη δυσκολία, κατώρθωσε ν' άνέβη στην πλαγιά πάλι. Την έπλωσε κάτω στην μουσκεμένη γη.

— Φαίνεται πεθαμένη, ψιθύρισε. Της έπιασε τα χέρια της. Ήταν παγω-μένα. Δέν τόλμισε όμως ν' άκουμπήση το χέρι του στην καρδιά της.

— Είνε πεθαμένη, ξανάπε. Τη σκότωσα. Την πρώτη στιγμή, ένοιωσε μέσα του κάτι, σαν άγρια χορά ο' αυτή τη σκέψη.

— Πάει! ψιθύρισε. Πάει αυτός ο εφιάλ-της. Καλλίτερα έτσι.

Μετά όμως, ένας λυγμός άνέθηκε στο στήθος του. Ένοιωσε την καρδιά του να λυώνη από συμπόνοια. Δέν τολμούσε να την άγγιξη. Μα, με τα δακρυωμένα μάτια του χαιδέσε το προσώπιό αυτό το κλω-μό, το παιδικό, το άγνό, που ήταν συν-νήως τόσο γεμάτο ζωή και τόσο γελα-στό. Πως σφιγγονταν παραπονεμένα τα χείλια της! Τι πόνο έδεικναν τα κλει-σμένα της τα μάτια! Και τα λακκάκια στα μάγουλά της φαίνονταν κι' αυτά να πονάει, και ν' άπορούν.

Δέν τολμούσε να κυττάξη το αίμα που-τρεχε στο μέτωπό της. Την είχε σκότω-σει. Έτσι χωρίς αίτια. Το φταίξιμό της ήταν ότι τον αγαπούσε πολύ, ότι τον πρίμενε χρόνια. Κι' αντί να βρη στον αδελ-φό της μία ψυχή που θα την ένοιωθε, είχε βρη ένα όπιο.

Τα χέρια της δάλευκα, λεπτά, κρέ-μονταν σαν σπαμένα φτερά. Το σώμα της έτσι έξαπλωμένο φαινόταν παιδικτικό, μικρό. Και τα ποδαράκια της ήταν ματω-μένα.

Είχε χάρισε τα παπούτσια της στη φτω-χή βοσκοπούλα.

Ο οίκτος άνέθηκε στο κεφάλι του Βούλ-φριν, του έθλωσε το μυαλό. Προχώρησε προς το γκρεμό.

— Να σκεφθώ κι' έγω, ψιθύρισε. Αυτό είνε το μόνο που μου μένει. Η δίκαιη τι-μωρία κι' ή μόνη λύσι.

Μα τί στιγμή που έτοιμαζόταν να ριχθί στο βράθρο σαν κάτι να τον τραβήξε πίσω. Γύρισε άπότομα, νομίζοντας στη σα-στιμάρα του πως ή Πάμμα είχε σκεφθώ, πως ή Πάμμα τον τραβούσε. Μα ή παιδού-λα κοίτοταν άκίνητη. Πάντως, σαν μα-γνήτης κάτι τον τραβούσε κοντά της.

Δέν άναόσινε, φαινόταν νεκρή.

— Άν όμως δέν είνε νεκρή; είπε σκε-δών δυνατά ο Βούλφριν. Άν μπηρή να σωθώ;

Μ' ένα τρελλά ούρλιαχτό τραβήχθηκε πιο μακριά από το γκρεμό. Όχι, τώρα φοδόναν να πεθάνη. Τώρα έπρεπε να σώ-ση την Πάμμα.

Οι ηρωίδες της Έφταλιας

Ο Έγγλέζος

Η Έφταλια πήρε θάρνα τα σπία και τα μαγαζιά του μαχαλά, κι' έλεγε χαρούμενη:

— Καί στα δικά σας, και στα δικά σας. Καλέ μά δεν τα μάτατε; Σήμερα τ' άπογεμα θάρχη ο γιαδουκλός της Στάσας του Μαλαχαργιά, νά την ζητήσει έπισημως απ' τη μάνα της.

Τάλεγε και καμάρωνε σάν την πάπια. Ήτανε βλέπεις με την γρηά Μαλαχαργιάδου κουμπάρες και φιλιβάδες άχρίστες απ' τη Σιούρη.

Ματζί ηγαλιάνε σκολείο στού Κιου-πεντζόγλου τ' κοριτσιό, ματζί τελειώσανε και ματζί σχεδόν παντρεύτηκανε.

— Μαρέ μπράβο! ξεφώνισε η γυναίκο-γειτονιά. Είχε δέν είχε τόν κατάρφε, ζέρ - ζορινέ, τ'ο μαριμπέρι νά την κουκουλώθ.

— Καλέ ποιά μπαρ υπέρη; Τώρα, πιά τοδύσε τα παπούτσια στο χέρι, είτε με περιφρόνησι η Έφταλια. Χαράς τ'ο μούτρο! Μά καλέ δε μάδατε πώς η Στάσα θ' άρρεδωνισατή μ' έναν Έγγλέζο;

— Με Έγγλέζο; φώναξαν όλες με κατάρλη.

— Νέσκε, μ' έναν Έγγλέζαρο όσας! έκει 'πάνω, φισαίο, ζουμέρο, και νάτράντισμένο, με μία μούρη σάν άρνησια κουρ-γιούκα!

Άμέσως τα κουσελόσανε ένα γύρω, τσα-κιστήκανε ποιά να πρωτοπή τη γνώμη της.

— Άς τα βλέπουμε οι δικοί μας, είτε η γιαδουκλός τ' Αμανατατζή, πού μάς πι-λατεύουσε, και μάς φήγουσε τ'ο ψάρι στα χείλη, και στο τέλος λωσάσθινε. Τώρα θά τ'ο έκδικήθουμε. Τα Έγγλέζακια θά τους δώσουμε ένα καλό μάθημα.

— Καλέ, μά τάχετε σιγούρο; Νά τ'ο δώ και νά μη τ'ο πιστεύω, φώναξε μία γερον-τοκόρη πράσινη απ' τ'ο κάκος της.

— Μά σάς πώ, έγω τ'ο πιστεύω και τ'ο καλοπιστεύω, είτε η Έφταλια.

— Έγω αὐτά τ' ακούω βερέσε, είτε πάλι, τ'ο γεροντοκόριτρο, σιγούρα λάθος κα-τάλαβε η Στάσα.

— Καθόλου λάθος! ξεφώνισ' η Έφταλια. Ή Στάσα δέν εινε καμμία λωλοπανιέρα, προχτές τ'ο είπε η Έγγλέζος: «Έγκώ τάρχω μιλήσω μαμά σου». Τ' ακούσα με τ' αὐτία μου.

— Ηθού πιά θά σκαρταδέψη ο νους μου. Καλέ νέντε νέντε ο Έγγλέζος νά υπε-ζήτηρη και νά βάλη σεβάνη στη Στάσα, πού έδωδς πού τα λέμε εινε λίγο άσκη-μούτσικια, περασμένη και σταφιδιασμένη!

Μά η Έφταλια μπρσ σου μπρσ σου τ'ο έδωσε πάλι την άπάντησι:

— Μη βλέπης τ'ο στραβά μου τά κα'ιά, αλλά την ίσια μου την τύχη.

— Καλέ Έφταλια μου, πετάχτηκε η ζων-τοχηρά η Άλατοσιανή, πώς τόκανε καμ-πούλ νά ταξιδέψη; Και τ'ο πιδ κοϊτίκο νά πάρη άντρα πού νά μη ζέρη τη γλώσσα!

Και πές η μά και πές η άλλη, κάνανε τέλος την Έφταλια ν' αλλάξη γνώμη.

Εκείνη τη στιγμή ένα τσιπικά στάθηκε δέω απ' την πόρτα της Μαλαχαργιάδου.

Άμέσως η γειτονιά χύθηκε στις πόρτες.

— Ο Έγγλέζος! Ο Έγγλέζος!

Ένας μοντροκαλός κολόρι μουςάρδα, μαλλάι σάν νταρόφουτες, και μ' ένα παι-δικό χαμόγελο στο στόμα προχώρησε.

— Πού εινε μαμά Στάσας; ρώτησε την Έφταλια.

Άμέσως η Μαλαχαργιάδου βγήκε σι-νάμενη, κουνάμενη, κι' ο Έγγλέζος με ύ-φος έπίσημο πλησίασε την γρηά, χαϊρέτη-σε και με κάτι σπασμένα ελληνικά τσάτρα - πάτρα της είπε:

— Έγκώ, πολύ παρακαλώ, πλερώνω ντε-σποινίς και σύ έμένα πλένετε ρούχα μου. Έν τάξει;

Μόνα και κόρη απόμειναν κόκκαλο, λές, καλέ, και τους δώσανε κουρσουμέ! Όλες γύρω σκάσανε στα γέλια, κι' η Έφτα-λια ξεφώνισε:

— Ηθελες Έγγλέζο, κουμπάρα μου, κι' ηθελές γκού'ελλι μαριμπέρι. Νά τώρα, καλά νά πάθης. Άχ' έγω ή έρημη πάντα στο Άεγα! Παπούτσι από τόν τόπο σου κι' άς είν' και μπαλβάνε!

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΟ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟ

Τυχερός άνθρωπος εινε ο Πρόδρομος. Κάποιος του έφερε ν' αγοράσει ένα αδιάβροχο. Τ'ο κύ-ταζε, τ'ο φόρεσε, τ'ο άρεσε.

— Πόσο μπέ κούζουμ;

— Έξηντα χιλιάδες.

— Σους μπέ! Χίτς μεταχειρισμένο πράγμα ένε-ται εξήντα χιλιάδες; Τριάντα σου δίνω και πολ-λά εινε γιάχο!

Ο άνθρωπος έδισαε λιγάκι, προσπάθησε νά του άποσάση κάτι παραπάνω, στο τέλος όμως του άφισε τ'ο αδιάβροχο, πήρε τις τριάντα χιλιά-δες κι' έφυγε. Ο Πρόδρομος ήταν πανευτυχής. Είχε κάνει ένα πρώτης τάξεως ψώνιο και έφτασε στο σπίτι ένθουσιασμένος.

— Υγίακα.

— Τι εινε Πρόδρομε.

— Κελεπούρι μπέ. Άιρα σαράντα πέντε χιλιά-δες έφτασε άνω τριάντα έδωσα και πήρα ένα αδιάβροχο, άντρωπο άνάγκη είχε, άπάνω μου έπεσε, αγοράσμένος έκανα, πεσιν παρα, ντάγκ-κα - ντάγκκα βερνίμ μπέ. Κútτα μπέ. Άσπρο έ-νεται άμμυμια κινματογραφικός άσתר νά ένο-μα κομψούλαρ - μωψούλαρ μπροστά μου χίτς μπρσ παρα έτμέζ! Βαί-βαί-βαί κενματογραφί-κος άσתר - μαστήρ εινε.

Τ'ο φορούσε και καμάρωνε. Ήταν ένα από έκείνα τα περίφημα αδιάβροχα της Ούνρα πού γίνεται σκοτωμός ποιος θά τ'ο πρωτοπάρη. Ένα πράγμα μονάχα στενοχωρούσε τόν Πρόδρομο, ο καιρός!

— Ότορι!

— Τι έπαθες, Πρόδρομε;

— Άνεμάρια, μπέ.

— Τι παναπή αυτό;

— Άνεμάρια, μπέ γιάβρουμ. Ντέν ησέρεις; Χίτς μπέ όταν ο ούρανός ντέν ιβρέκει, λιννι τ'ο Μαραθώνα ντέν γεμίζει, χωράφι - μουςάρφια ντέν ποτίζου, αντίαβροχα ντέν βάζει ο κόσμος άνε-μάρια ένεται. Τι τ'ο πήρα τ'ο έρημο, γιάχο! Άμα αντίαβροχο ντέν έκεις κατακλυσμός ένεται. Άμα αντίαβροχο ώραιο έκεις χίτς μπέ μία οτάλα βροχή ντέν ρίχνει. Βαί-βαί-βαί!

Έπί τέλους ένα πρωί έκασε πιά την ύπομονή του. Δέν μπόρεσε πιά νά κρατηθί. Και μόλις είδε στον ούρανό δυο σύννεφα έβαλε τ'ο αδιά-βροχο.

— Πρόδρομε τι κάνεις; Ό καιρός εινε καλός.

— Άστο! Έκε ύπομυνί. Θά σέ γελά ο κόσμος.

— Γιατί νά γελά κούζουμ;

— Με αδιάβροχο τέτοια μέρα.

— Σύννεφα έκεις κούζουμ. Θά ιβρέξη μπέ.

Και βγήκε σεϊτός και λυγιστός με τ'ο αδιά-βροχο του. Άλλά μόλις έκανε έκάτο βήματα σκορπίσε και τ'ο τελευταίο συννεφάκι και ένας λαμπρός ήλιος πλημμύρισε την Άθήνα. Δυο α-λάνια τόν πήραν από πίσω.

— Μπάρμπα!

— Τι εινε μπέ.

— Πάρε και μία όμπρέλλα! Θά γίνης λούτσα.

— Ούστ! Κιοπόγλου κιοπέκ!

Στην οτάσι τ'ο τράμ τόν κυττούσαν όλοι με μειδίαματα και κρυφοκέντηζαν. Οι θρασύτε-ροι λέγαν ύψηλοφώνως μεταξύ τους:

— Κι' αὐτή ή βροχή!

— Τι βρωμικάρισε!

— Τόσες μέρες βρέχει!

Και κυττούσαν πλάγια τ'ο αδιάβροχο του. Μούγ-γριζε από μέσα του ο Πρόδρομος αλλά δέν μι-λούσε. Μπαίνει στο τράμ. Έκει θά εινε πού άρ-χισαν νά τόν κυττάνε όλοι περίεργα. Γέλια.

Σχόλια. Κάποιος άναιδέστατος τ'ο λέει:

— Βρέχει ακόμα, κύριε;

— Ναι, μπέ. Βρέχει στής πεθεράς σου τ'ο κε-φάλι.

— Μπα; Κι' έγω νόμιζα πώς βρέχει στο δικό σας.

Καχχαμοί. Έξω φρενών βρίζοντας θεούς και δαίμονες κατέβηκε ο Πρόδρομος από τ'ο τράμ.

Άλλο κακό στον δρόμο. Χαμόγελα. Σχόλια.

— Όραιο αδιάβροχο!

— Τώρα πού πιάσαν κι' οι βροχές.

— Γαλότσες δέν φοράει μόνο.

— Όπου έσπα ο Πρόδρομος, βγάζει τ'ο αδιά-βροχο και τ'ο πετά στο μούτρα ενός πιτορίκου πού τόν πήρε από πίσω και κοροϊδεύε:

— Εσούλου έσέκ, ντινίνα, ιμινίνα, αδιάντροπος, αλήτης, λούστορ. Έμένα μπέ θά κοροϊδεύης; Τόν πατέρα σου κιοπόγλου κιοπέκ νά κοροϊ-δεύης.

Άλλά τ'ο αλήτικι τυλίγεται τ'ο αδιάβροχο και γίνεται καπνός. Τ'ο κουνάει ο Πρόδρομος. Σκού-ζει, φωνάζει, άφρίζει.

— Σταδού, μπέ! Άνάδεμα τ'ο μαμπά σου!... Θεύνει σάν ρουκέττα ο μικρός.

Ο Πρόδρομος άγκομακάει, πνίγεται, στάζει ιδρώτα.

Τέλος στέκεται, δίνει ένα φάσκελο πρὸς τή διεύθυνση τ'ο μικρού, άλλο ένα στα μούτρα του και μουρμουρίζει μ' άπελπισία.

— Στ'ο διαβόλο, μπρεζεβέγκη!... Χωρίς αδιά-βροχο θά βγαίνω στο δρόμο, χωρίς σασκάκι, χω-ρίς παντοφλί. Ταϊτοίδς-μίτοίδς, όπως με γέν-νιος ή μάνα μου!...

Οι ιδιοτροπίες του Πρεσβυτά

Το πρόγραμμα

Έπιμένεις, λοιπόν, σώνει και καλά νά σοῦ άναπτύξω τ'ο πρόγραμμα τ'ο κόμμα-τος τών Ιδιοτρόπων, πού σκέπτομαι νά ιδρύ-σω; Μά είσαι άξιός έσύ νά καταλάβης τούς άρχες ενός τέτοιου κόμματος; Είσαι πολύ μικρός γιά τέτοια πράματα, νεαρέ μου. Έ-πειδή όμως μου έχεις κολλήσει γιά τά κα-λά και δέν έννοείς νά μ' άφισης, θά στο πώ γιά νά σά ξεφορτώνουμαι και νά μη βλέπω την ήλιθία φάτσα σου. Λοιπόν. Πρό-γραμμα τ'οῦ κόμ-ματος τών νευρικῶν και Ιδιοτρόπων θά εινε τ'ο έξής:

1) Θά άπαγο-ρεύου τ'ο τάβαλι, τ'ο κομπολόι, τ'ο τριζά-κα παπούτσια, τά κουδούνια τών τράμ, τά κλάζον τών αὐ-τοκινήτων, τ'ς νυ-κτερινές κιντάδες, τ'η τζάξ - μπάνι, τ'ο σουίνγκ, τά ραδιό-φωνα και όλα τά έ-νοχλήματα πού έ-χουν έφευρεθί, γιά νά δίνουν στά νευ-ρα τών φιλησούχων ανθρώπων.

2) Θά άπαγορεύη τά ψηλά τσκούνια, τις μεγάλες γυναικείες τσάντες, τις δικτυω-τές κάλτσες και τ'ο κόπμινα στις γυναι-κές, τ'ο μαυκινό, τ'ο πεντικιούρ και όλες τις συνήθειες πού έχουν μεταβάλει τά θη-λυκά σε νούμερα έπιθεώρησεως.

3) Θά έραριόση τ'ο ύπαρξωτικό κλείσι-μο τών πολιτών στά σπίατα από τις δέκα τ'ο βράδυ, ώς τις έξη τ'ο πρωί. Κατά τή διάρκειά τών όκτώ αὐτῶν ώρῶν, κανείς θούρδους δέν θά έπιτρέπεται, ούτε ζαμιένο φάς θά ύπάρχη. Γι' αὐτό τ'ο λόγο τ'ο ρού-μα θά κόβεται από τ'ο κεντρικό έργοστά-σιο. Όλοι στά κρεβάτια τους από τις δέ-κα, γιά νά ύπάρξη και λίγη ήσυχία στον πολυδύρομο αὐτό τόπο.

4) Θ' άπαγορευθούν με πονηή Ισοδίων δεσμών όι πολιτικές συζητήσεις. Κάθε πολίτης θά εινε ελεύθερος νά έχη τις πολι-τικές του ιδέες, άρκει νά μη τις λέη. Όι πολιτικές συζητήσεις θά έπιτρέπονται μόνο δυο ήμέρες πρὸ τών έκλογῶν και μία μέρα μετά, γιά νά συζητηθί τ'ο αποτέλεσμα. Ά-πό κεί και πέρα ο καθένας στη δουλειά του.

5) Θ' άπαγορευθούν τά ποδοσφαιρικά μάτς, όι μοτσουκλέτες πού κάνουν τις θο-ρυβώδεις έξατμίες, τά ποδηλάτα πού πέ-φτουν άπάνω στον κόσμο, και τά πατινία.

6) Θά συλληφθούν όλοι οι ντιζέρ και οι ντιζέξ και ή θά όρκισθούν δημοσίως ότι δέν θ' άνοίζουν τ'ο στόμα τους γιά νά έγα-ραυοδηθήσουν, ή θά σταλούν έξωρια σ' ένα νησί όπου θά εινε έλεύθεροι νά γκαρίζουν όσο θέλουν.

7) Όλοι οι ένοχλητικοί τύποι, στο όποιο κρατούσε τ'ο μαγικό πόδι, και πρόσθεσε με καθορή φωνή:

— Θέλω 200 λίρες!

Άμέσως κατόπιν, έβγαλε μία διαπε-ραστική φωνή τριήμο. Η γυναίκα του κι' ο γιός του έτρεξαν κοντά του.

— Κουνήθηκέ!... πρσίστε έκείνος με ταραχή. Καθώς πρόφερα την έπι-θυμία μου, τ'ονόμισα νά συστρέφεται σάν φεϊδι μέσα στο χέρι μου!

— Έτσι σάς φάνηκε, πατέρα, είτε ο Ρόναντς γελώντας.

— Έχεις δίκιο, μουρμούρισε ο γέρος. Δέν μπορεί νά κουνήθηκε.

Μία σιωπή βαρέα, άπλωθηκε μέσα στο σπίτι, έγω απ' έξω ούρλιαζε ο ά-νεμος. Σέ λίγο, πήγαν όλοι νά κοιμη-θούν.

Τ'ο πρωί, πνίν φύνη γιά τή δουλειά του, ο Ρόναντς άσπευέθηκε και πάλι με τόν πατέρα του:

— Μην ξεδοψέτε όλες τις λίρες, πριν γυρίσω.

Ο γέρος γέλασε κι' αὐτός. Με τ'ο φάς της ήμέρας, φαίνονταν ακόμα πιο έξωφρενική κι' άπίστευτη ή ιστορία τ'οῦ μαγεμένου ποδιού.

— Έχεις δίκιο, μουρμούρισε ο γέρος. Δέν μπορεί νά κουνήθηκε.

Μία σιωπή βαρέα, άπλωθηκε μέσα στο σπίτι, έγω απ' έξω ούρλιαζε ο ά-νεμος. Σέ λίγο, πήγαν όλοι νά κοιμη-θούν.

Τ'ο πρωί, πνίν φύνη γιά τή δουλειά του, ο Ρόναντς άσπευέθηκε και πάλι με τόν πατέρα του:

— Μην ξεδοψέτε όλες τις λίρες, πριν γυρίσω.

Ο γέρος γέλασε κι' αὐτός. Με τ'ο φάς της ήμέρας, φαίνονταν ακόμα πιο έξωφρενική κι' άπίστευτη ή ιστορία τ'οῦ μαγεμένου ποδιού.

— Έχεις δίκιο, μουρμούρισε ο γέρος. Δέν μπορεί νά κουνήθηκε.

Μία σιωπή βαρέα, άπλωθηκε μέσα στο σπίτι, έγω απ' έξω ούρλιαζε ο ά-νεμος. Σέ λίγο, πήγαν όλοι νά κοιμη-θούν.

Τ'ο πρωί, πνίν φύνη γιά τή δουλειά του, ο Ρόναντς άσπευέθηκε και πάλι με τόν πατέρα του:

— Μην ξεδοψέτε όλες τις λίρες, πριν γυρίσω.

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΠΙΘΗΚΟΥ

Διήγημα φρίκης

Ο Χέρμπερ Ουάιτ, ή γυναίκα του κι' ο γιός του Ρόναντς κύτταζαν με περιέργεια τ'ο πραγματάκι πού είχε βγά-λει απ' την τσέπη του ο μουςάφιρης τους, ο λοχίας Μόρρις. Ήταν ένα πό-δι πιθήκου. Εξέρ, σάν βολασιμωμένο...

— Όπως σάς έλεγα, ύπάρχουν πολ-λά μυστήρια στάς Ίνδους, πρόσθεσε ο λοχίας. Τ'ο ξέρω γιati έκίσε έκεί πού νά αλλάξουν τ'ο γραφτό τους! Έχει τή δύναμη νά πραγματοποιήση τρεις έπιθυ-μίες πού θά διατυπωθί κανένας.

— Γιατί δέν τ'ο ζητάτε και σεις κά-τι; ρώτησε χαμογελώντας ο Ρόναντς.

— Τ'ο ζητήσα τρία πράγματα... κι' έγιναν όλα! άπάντησε ο λοχίας με τρεμουλιαστή φωνή. Πριν από μένα, τ'ο είχε κάποιος άλλος. Διατύπωσε κι' έ-κείνος τρεις έπιθυμίες. Δέν ξέρω τις δυο πρώτες... αλλά ή τρίτη ήταν νά πεθάνη! Έτσι ήρθε τ'ο ποδι στην κα-τοχή μου...

— Άφου λοιπόν έκμεταλλευθήκατε τή δύναμή του, δέν θά σάς χρειάζεται πιά, είτε ο Ουάιτ. Γιατί τ'ο φυλάτε ακόμα;

— Τι νά τ'ο κάω; Νά τ'ο πουλήσω; Μά δέν τ'ο άγοράζει κανείς... Δέν πι-στεύει κανείς την ιστορία του... Άλ-λως, άρκιτες συμφορές έχει φέρει ως τώρα! Άς πάη κατά διαβόλου!

Κι' ο Μόρρις πέταξε έξωφρενικά τ'ο πό-δι στη φωτιά τ'ο τζακιού. Άλλά ο Ουά-ιτ έφωρσε και τ'ο τρέσξε έξω απ' τις πόρτες.

— Δώστε τ'ο σέ μένα, άν δέν τ'ο θέ-λετε, είτε στο λοχία.

— Σας συμβουλεύω νά τ' άφιστε νά καή!... Άν δέν μ' άκούσετε, δέν θά φταίω έγω γιά ό,τι σάς συμβή!

Ο Ουάιτ κύτταξε με περιέργεια τ'ο μικρό και παράξενο έκείνο πραγματάκι.

— Πώς πρέπει νά τ'ο μεταχειρισθώ; ρώτησε.

— Θά τ'ο σηκώσετε ψηλά με τ'ο δεξιό σας χέρι και θά προφέρετε δυνατά την έπιθυμία σας... Σας τ'ο έαναλέω ό-μως, δέν εύθουμαι γιά τις συνέπειες!

Ο Ουάιτ φυλάξε στην τσέπη του τ'ο ποδι. Τ'ο είχε πάρει από περιέργεια, χωρίς νά πιστεύη καθόλου την άλλόκο-τη ιστορία του. Όταν έφυγε ο λοχίας, ο Ρόναντς είτε γελώντας στον πατέρα του:

— Τι σκοπεύετε νά ζητήσετε τώρα; Νά γίνετε αὐτοκράτωρ ή Ροκφέλλερ; Ά, δέν είμαι τόσο άπαιτητικός! άπάντησε ο Ουάιτ, με τόν ίδιο παρόδρ τόνο. Θά μού άρκοθάν 200 λίρες. Άς κάνομε μία πρόβή!

Σήκωσε ψηλά τ'ο δεξιό χέρι του, στο όποιο κρατούσε τ'ο μαγικό πόδι, και πρόσθεσε με καθορή φωνή:

— Θέλω 200 λίρες!

Άμέσως κατόπιν, έβγαλε μία διαπε-ραστική φωνή τριήμο. Η γυναίκα του κι' ο γιός του έτρεξαν κοντά του.

— Κουνήθηκέ!... πρσίστε έκείνος με ταραχή. Καθώς πρόφερα την έπι-θυμία μου, τ'ονόμισα νά συστρέφεται σάν φεϊδι μέσα στο χέρι μου!

— Έτσι σάς φάνηκε, πατέρα, είτε ο Ρόναντς γελώντας.

— Έχεις δίκιο, μουρμούρισε ο γέρος. Δέν μπορεί νά κουνήθηκε.

Μία σιωπή βαρέα, άπλωθηκε μέσα στο σπίτι, έγω απ' έξω ούρλιαζε ο ά-νεμος. Σέ λίγο, πήγαν όλοι νά κοιμη-θούν.

Τ'ο πρωί, πνίν φύνη γιά τή δουλειά του, ο Ρόναντς άσπευέθηκε και πάλι με τόν πατέρα του:

— Μην ξεδοψέτε όλες τις λίρες, πριν γυρίσω.

Ο γέρος γέλασε κι' αὐτός. Με τ'ο φάς της ήμέρας, φαίνονταν ακόμα πιο έξωφρενική κι' άπίστευτη ή ιστορία τ'οῦ μαγεμένου ποδιού.

— Έχεις δίκιο, μουρμούρισε ο γέρος. Δέν μπορεί νά κουνήθηκε.

Μία σιωπή βαρέα, άπλωθηκε μέσα στο σπίτι, έγω απ' έξω ούρλιαζε ο ά-νεμος. Σέ λίγο, πήγαν όλοι νά κοιμη-θούν.

Τ'ο πρωί, πνίν φύνη γιά τή δουλειά του, ο Ρόναντς άσπευέθηκε και πάλι με τόν πατέρα του:

Ξαναδοίτε πιά!...

Η κ. Ουάιτ σωριάστηκε σ' ένα κά-θισμα, με τά μάτια γουρλωμένα, σάν άπολιθωμένη απ' την άπελπισία. Άλ-λά κι' ο άνδρας της δέν βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση...

— Τ'ο έργοστάσιο δέν εύθουναται κα-θόλου, συνέχισε ο έπισκέπτης. Άστόσο, έπειδή ο γιός σας έραζόταν έκεί τό-σα χρόνια, θέλει νά σάς δώση ένα πο-σόν ως άποζημίωσι.

Ο γέρος τόν κύτταξε με φρίκη. Και τά στεγνωμένα χείλια του μπόρεσαν ν' άρθρώσουν μία λέξη.

— Πόσα;

— Διάκόσιες λίρες, άπάντησε ο έπι-σκέπτης.

Ο Ουάιτ χαμογέλασε πικρά, κούνη-σε σπασιαδικά τά χέρια του κι' έπεσε λιπόθυμος...

Οι χαροκαμένοι γονείς έβγαψαν τ'ο μοναχογιό τους στο καινούργιο νεκρο-ταφείο, πού άπείχε ως 4 χιλιόμετρα, και γύρισαν στο έρημο σπίτι τους.

Πέρασαν μερικές μέρες. Η άπελπι-σία τους άρχισε νά δίνει τή θέσι της σε μία άσπρη στωϊκότητα. Σπάνια έλ-λαζαν μία λέξη μεταξύ τους.

Μία νύχτα, ο γέρος έγνησε, άπλωσε τ'ο χέρι του και βρήκε άδειαν τή θέσι της γυναίκας του. Άνασκόπησε και τή διεκρίνε μέσα στο σκοτάδι νά στέ-κεται έμπρός στο παράθυρο.

— Έλα νά πέσης. Θά κρυώσής! της είπε τρυφερά.

— Ο γιός μου κρύνει πιδ πολύ, μουρμούρισε έκείνη.

Ξαφνικά, έβγαλε μία φωνή:

— Τ'ο πόδι!... Τ'ο πόδι τ'ο πιθή-κου!... Πας δέν τ'ο είχαμε σκεφθί ως τώρα!... Ποδ' τόχεις;

— Στην πραπεζάρια, πάνω σε μία έ-τασέρα... Μά τι θέλεις νά πής; ρώτη-σε άνήσυχος ο Ουάιτ.

— Μπορούμε νά τ'ο ζητήσουμε άλλα δυο πράγματα! Φέρτο άμέσως και ζη-τήσε νά ζωντανέψη ο γιός μας!

— Τρελλάθηκες; φώναξε ο Ουάιτ, και πετάχτηκε απ' τ'ο κρεβάτι. Τι είν' αὐτά πού λές;

— Γρήγορα! Γρήγορα!... Θέλω τ'ο παυδί μου!

— Μά πώς σοῦ ήρθε αὐτή ή ιδέα;... Ή ιστορία με τις 200 λίρες, δέν ήταν παρά άπλη, σύμπτωμα... Άλλωστε, σκεφθήκες σε ποιά φορική κατάσταση θά βρισκόταν ο Ρόναντς, άν ύπάρθεσε με πώς έθανώθηκε τώρα απ' τόν τάφο του; δέκα μέρες μετά τ'ο θάνατό του;

— Νομίζεις λοιπόν πώς μπορεί ποτέ νά φοδηθί τ'ο πλάσμα μρῦ, τή σάρκα μου;...

Έμπρός στην τόση έπιμονή της γυ-ναίκας του, ο Ουάιτ πήγε νά φέρη τ'ο πόδι. Δέν πίστευε ότι μπορούσε νά γυ-ρίση ο γιός του απ' τόν τάφο... Κι' ώστόσο τόν τρέλαινε ή σκέψη ότι ή-ταν δυνατόν νά τόν έναυθί έμπρός του, άκρωτηριασμένο, παραμο

κατάσκοπος στην 'Αγγλία

Αυτόκτονήσε γιά νά μήν απαγχονισθῇ

Κανείς δέν ἀμφιβάλλει γιά τὸ σημαντικὸ ρόλο ποὺ διεδραμάτισε ἡ κατασκοπεία κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο. Ὡστόσο, πολὺ λίγα ἢ γιά τὴν ἀκριβὴς ἐλάχιστα πράγματα εἶνε σήμερα γνωστά, γιὰτὶ οἱ ἀρμόδιοι γιά νὰ μιλήσουν δέν ἀνείσαν ἀκόμα τὸ στόμα τους καὶ δέν φαίνεται πιθανὸν ὅτι θὰ τὸ κάμουν πολὺ γρήγορα, ἀν' ὃ διεθνῆς ὀρίζον, πού εἶνε ἀρκετὰ θαλαμῶν αὐτῇ τῇ στιγμή, δέν ξεκαθαρίσθ' ὁ λόγος.

Γιὰτὶ μὲ τὴν κατασκοπεία συμβαίνει, ὅτι καὶ μὲ τὰ καινοῦργα ὅπλα, πού ὁ κόσμος μηχανισμὸς τὸν ὅταν πια εἶτε ἀκρίβεια, γιὰτὶ ἔχουν ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλα τελεῖστέρα. Καὶ σὴν κατασκοπεία, τὰ τεχνήματα καὶ αἱ μέθοδοι παλαιώνουν πολὺ γρήγορα. «Ἄλλ' ὅχι τόσο ἴσως, ὅσο θὰ ἐπιθυμοῦσε ἡ περίεργεια τοῦ κοινού».

Ὅπωςδὴποτε, μερικὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ γίνονται γνωστά. Καὶ ἔνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἡ περιέργη καὶ ἀρκετὰ μυστηριώδης περίπτωσης ἐνός Γερμανοῦ κατασκόπου, πού κατάρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ σὴν 'Αγγλία κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1942.

Φαίνεται, ὅτι ὁ κατάσκοπος αὐτὸς δέν ἦταν ὁ μόνος, ὅπως δὲ ἀποδείχθῃ ἀπὸ τὴν συνέχεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Πῶς εἶχε φθάσει σὴν 'Αγγλία; Αὐτὸ ὑποθέσεις ὑπόχουν γι' αὐτό. «Ἡ ὅτι εἶχεν ἔλθει μὲ ὑποβρύχιο, πού τὸν ἀπεβίβασε σὲ κάποια ἐρημικὴ ἀκτὴ ἢ ὅτι εἶχε πέσει μὲ ἀλγέτωπο ἀπὸ ἀεροπλάνου. Καὶ ὁ αὐτὸ ὑποθέσεις εἶνε πιθανές, γιὰτὶ ἡ πυκνὴ ὁμίχλη πού εἶνε τόσο συχρὴ σὴν 'Αγγλία δὲ μποροῦσε ἀξιόλογα νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν προσέγγιση ἐνός ὑποβρυχίου ἢ τὸ χαμηλὸ πέταγμα ἐνός ἀεροπλάνου, παρ' ὅλη τὴν αὐστηρὴ ἐπαγρυπνήσιν τὸν παραλίων καὶ τοῦ ἀέρος».

Ἄλλὰ φαίνεται πῶς εἶνε ἐγκολιότερο νὰ πῶς κανεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἢ νὰ ἀνέλθῃ μὲσα ἀπὸ τὴ θάλασσα παρὰ νὰ ἐρευνῇ ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς 'Ἰντέλλιγενς Σέρβις.

Καὶ αὐτὸ συνέβη καὶ τῇ φορᾷ αὐτῇ.

Ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος, πού εἶνε φανερό ὅτι ἤξερε πῶς ἐπρεπε νὰ πάει καὶ τί ἐπρεπε νὰ γῆρησθ' ἐπαρυσίασθηκε, μὲ μὲρα σὲ Καμπριτζ καὶ ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα ἀπομονωμένον σπίτι, πού βρισκόταν σὴν ἀκρὴ τῆς πόλεως, στὸ βάθος ἐνός μικροῦ κήπου.

Στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ εἶπε ὅτι ἦταν Ὀλλανδὸς πρόσφυγ καὶ ὅτι λεγόταν Ζὰν Μπράουν. Ὅπως τὸν ἐξήγησε, ἦταν συγγραφεὺς μυθιστορημάτων καὶ ζητοῦσε τὴν ἡμερία καὶ τὴ γαλήνη γιά νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποπερατώσῃ κάποιον ἔργο του.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐκίνησαν τὴν συμπάθεια τοῦ 'Αγγλοῦ ἰδιοκτήτου, πού προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ νοικιάσῃ τὸ σπίτι του καὶ μάλιστα σὲ ἀρκετὰ εὐθνή τιμή.

Πόση ὁμως ἦταν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν, λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸν ἐπισκέφθηκε ἕνας καλοντυμένος κύριος πού τοῦ ψιθύρισε μερικὲς λέξεις σ' αὐτό.

Ἦταν ἕνας πρᾶκτωρ τῆς 'Ἰντέλλιγενς Σέρβις, πού τοῦ συνέστησε νὰ προσέξῃ τὸν ἐ-

νοικιαστὴ του καὶ νὰ εἶνε ἐτοιμὸς νὰ βοηθήσῃ τὴς ἀρχές ἀν' παρίστατο ἀνάγκη.

Ἔτσι, ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες.

Ὁ... Ὀλλανδὸς συγγραφεὺς ἐβγαίνει ἐλάχιστα ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ φαίνεται πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὴν ἐργασία του.

Μία μέρα, ὁμως, πού εἶχε βῆ γιά νὰ κάμῃ μερικὰ ψώνια, δὺς ἄνθρωποι ἐγγύστησαν μὲσα στὸ δωμάτιό του.

Οἱ ἀποσκευές του, τὰ ρούχα του, τὰ βιβλία του, τὰ πάντα ἐρευνηθήκαν μὲ μεγάλη προσοχή. Δέν ὑπῆρχε πούθεν τίποτε τὸ ὑποπτό. Ἄλλὰ, ἁφνικά, μὲ ταυτοῦτες ἐπέσε ἀπὸ τὴν τσέπη ἐνός σακακιό του. Φαίνεται καὶ αὐτὴ κανονικὴ. Ὅταν, ὁμως, ὁ δὺς πρᾶκτορες τῆς 'Ἰντέλλιγενς Σέρβις τὴν ἐξήτασαν λεπτομερέστερα μὲ ἕναν εἰδικὸ φακὸ, ἡ πλαστικότητα τῆς ἀνεκαλύφθ' ἀμέσως. Ἡ μελάνη μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν γραμμένη δέν ἦταν ἀγγλική προελεύσεως. Καὶ ἡ σφραγίδα ἦταν παραπομπή.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη, οἱ πρᾶκτορες τῆς 'Ἰντέλλιγενς κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ. Μία προεκτικὴ ἐρεύνα ἔφερε σὲ φῶς ἐκεῖνο πού ζητοῦσαν: ἕνα πομπὸ ἀσυρμάτου, πού ἦταν κρυμμένος σὲ μὴ γωνία καὶ ἀσκεπασμένος μὲ μερικὰ παλινδρομήματα.

Οἱ δὺς ὑπάλληλοι τῆς ἀγγλικῆς ὑπηρεσίας δέν χρειάζονταν τίποτε ἄλλο, ὅ ἔως ἀπ' αὐτοὺς πλησίασε τότε στὸ ἀντικτὸ παράθυρο τοῦ

Τὰ μουσικὰ ὄργανα μποροῦν νὰ ἐπιδράσουν σὲ τὴν θεραπεία διαφόρων ἀσθενειῶν. Ὁ δόκτωρ Γκόρντον ὡς ντὲ Ἀκόστα, καθηγητὴς τῆς ἱστορίας καὶ τῆς φιλοσοφίας στὸ πανεπιστήμιό τῆς Χαβάνας ἔκαμε μὴ μελέτῃ πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ κατέληξε σὲ μερικὰ πολὺ ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα.

Υποστηρίζει, λοιπὸν, ὅτι τὸ βιολὶ ταιριάζει περισσότερο στοὺς ὑποχονδριακοὺς καὶ τοὺς μελαγχολικοὺς. Ἡ ἁγρὴν-κάσσα θεραπεύει τὴς νευρικές ἀτονίες. Ἡ ὄρη ἔχει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα στὴς ὑστερικές καταστάσεις. Ὁ βαρυλόφωνος ἐπαναφέρει τὴν ἡρεμία καὶ τὴ γαλήνη. Τὸ ἀγγλικὸ κέρας καταπραίνει τὸ θυμὸ. Ἡ σάλπιγγα ἐξοφᾷ τὴν μανία καταδιώξεως. Τὸ κωρνετό εἶνε ὑφέλιμο ἐναντίον τῆς παχυσαρκίας καὶ τοῦ τρομπῶνι ἐναντίον τῆς βαρικοκίας. Τὸ τυμπάνο, τέλος, ταιριάζει σὲ ὅλες τὴς νευρικές παθήσεις καὶ περισσότερο στὴς φρενολογικές διαταραχές.

Μερικές ἄλλες ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις εἶνε οἱ ἑξῆς:

Τὸ πιάνο περισσότερο καὶ σὲ δευτέρη μοῖρα τὸ βιολὶ προλαμβάνουν ἢ σταματοῦν τὴν φάλακρα, ὅχι βέβαια γιά τοὺς ἀκροατοὺς, ἀλλὰ γιά τοὺς παίζοντες τὰ ὄργανα αὐτά.

Οἱ μουσικοὶ πού παίζουν βιολὶ δέν γλυτώνουν ἀπὸ τὴν φάλακρα, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἡ ἐκτασίς τῆς περιορίζεται σημαντικὰ. Τὸ βιολοντσέλλο, ἡ ἁγρὴν-κάσσα, ἡ βιόλα, ἡ ὄρη προστατεύουν ἐναντίον τῆς τριχοειδοῦς. Εὐεργετικὴ ἐπίδρασις ὡστόσο, τὸ κλαρινέτο καὶ ὁ αὐλὸς, ἀλλ' ἡ ἐπενεργιστικὸ ἔτος.

Ἀντιθέτα τὰ πνευστὰ χάλκινα ὄργανα ὑποδύουν τὴν τριχοειδοῦς καὶ τὸ κωρνετό, τὸ κέρας καὶ τὸ τρομπῶνι. Τὸ κέρας, ὅμως, κάνει τὸν ἄνθρωπο ὁλόκληρα φολακρό.

Ὅλα τὰ ὄργανα, ἀλλὰ περισσότερο τὸ βιολὶ καὶ σὲ ἀρκετὲς μάλιστα περιπτώσεις ἐπιμελῶς ἀμνηστία μὲ τὸν τρόπο αὐτό.

Τὸ ἀκκορντεόν ἔχει ἐπίσης πολὺ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις καὶ ἰδιαίτερα στὴς νευρικές παθήσεις. Τὸ φλάουτο, ἐκτός τοῦ ὅτι ἐξοφᾷ τὸν σπῆθος, ἐρεθίζει τὰ νεύρα ἀντὶ νὰ τὰ κατευνάζῃ καὶ

ἐπάνω πατώματος καὶ ἔκαμε κάποιο μυστηριώδες σῆμα μὲ τὸ χέρι του.

Μερικά λεπτά ἀργότερα, τὸ σπίτι εἶχε ζωσθῇ ἀπὸ παντὶ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπεριμεναν τὴν ἐπιστροφή τοῦ ψευτο-Μπράουν γιά νὰ τὸν συλλάβουν.

Συνέβη, ὁμως, ἕνα πρᾶγμα ἀρκετὰ παράξενο. Ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος δέν γύρισε καθόλου σπίτι του. Καὶ μόνο τὴν ἄλλη μέρα τὸν βρῆκαν νεκρὸ μὲσα σ' ἕνα δημόσιο καταφύγιον. Εἶχε αὐτοκτονήσῃ, φουτεύοντας μὴ σφαῖρα στὸ κεφάλι του.

Ὅπως εἶνε φανερό, κάποιος τὸν εἶδοποιήσῃ ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχεν ἀνακαλύψει τὰ ἱχνη του. Καὶ εἶχε προτιμήσῃ νὰ τεματίσῃ μόνος τὴ ζωὴ του, γιά νὰ μὴν ὑποστῇ τὸν δι' ἀπαγχονισμὸ θάνατον, πού ἡ ἀγγλικὴ δικαιοσύνη ἐπιβάλλει στοὺς κατασκόπους, ἐφ' ὅσον δέν εἶνε στρατιωτικοὶ καὶ δέν φέρουν τὴ στολή τους κατὰ τὴ στιγμή πού θὰ συλληφθῶν.

Ποῖος ὁμως τὸν εἰδοποίησε; Ἐδῶ εἶνε τὸ αἰνigma. Καὶ μὴ μόνον λύσει τοῦ αἰνίγματος αὐτοῦ ὑπάρχει: ὁ τι κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην βρισκόταν σὴν 'Αγγλία καὶ ἄλλοι Γερμανοὶ κατὰσκοποι, πού ἐπέστρεψαν αἱ εἰδοποιήσεις τοῦ συντράφεό τους ὅτι κάθε προφύλαξις ἦταν πιά περιττὴ καὶ ὅτι ἦταν χαμένος.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Γερμανοῦ αὐτοῦ κατασκόπου, πού τὸ δυνάμει του παραμένει ἀγνωστο καὶ σήμερα ἀκόμη.

★ Ὁ χαρακτήρ ἐνός ἀνθρώπου φαίνεται ἀπὸ τὴν ὑπομονή του.

★ Ὁ ζηλιάρης ἀδυνατίζει, βλέποντας τὸν ἄλλο νὰ παχαίνει.

Ὁ ράτιος

Ἀσθένειες, πού θεραπεύονται μὲ τὴ μουσικὴ

Οἱ ἰδιότητες τῶν διαφόρων ὀργάνων

ὀδυνεῖ μάλιστα σὲ πράξεις ἐξαιρετικῆς βιαιότητος.

Ἡ ἐπίδρασις τῶν μουσικῶν ὀργάνων εἶνε περισσότερο φανερὴ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ τὸν τοκετό.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, μὴ ἐγκυὸς γυναίκα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐκλεκτικὴ σὲ μουσικὴ πού ἀκούει. Τὸ καλύτερο, μάλιστα, θὰ ἦταν νὰ τὴν ἀποφεύγῃ ὅσο μπορεῖ, γιὰτὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς δέν περιορίζεται μόνο σὴν ἴδια ἄλλ' ἐπεκτείνεται καὶ στὸ παιδί πού ἔχει μὲσα στὰ σπλάγχνα τῆς. Γυναίκες πού ἀγαποῦν πολὺ τὴ μουσικὴ ἔχουν ὀδυνηρὸ τοκετό, οἱ ἀποβολές καὶ ἄλλες παρόμοιες ἀνωμαλίες εἶνε ἐπίσης πολὺ συχνές σὲς γυναίκες αὐτές.

Ὅπωςδὴποτε, οἱ ἐγκυὲς δέν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ὄργανα μὲ τὰ ὁποῖα βρίσκονται σὲ ἀμεση ἐπαφῇ, ὅπως εἶνε ἡ ὄρη, ἡ λύρα, ἡ κιθάρα κτλ. Γιὰτὶ λόγῳ τῆς ἀμεσῆς αὐτῆς οἱ δυνάμεις μεταδίδονται εὐκολότερα καὶ συγκλονίζουν ὁλόκληρον τὸν ὄργανισμὸν, πράγμα πού μπορεῖ νὰ ἔχη πολὺ δυσάρεστες συνέπειες.

Δέν εἶνε λιγότερο βλαβερὸ τὸ πιάνο. Οἱ περισσότερες ἐγκυὲς γυναίκες ὅταν καθίσουν στὸ πιάνο αἰσθάνονται πόνους στὰ νεύρα, πού σὲ λίγο ἀπλώνονται σ' ὅλη τὴν κοιλιακὴ χώρα καὶ εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπιμονοὶ καὶ ἐντονοί.

Ἡ μουσικὴ ἐπίδρα κατὰ τρόπον, εὐεργετικὸ ἐπίσης στὸν πνευρὸ καὶ συνθέστερα προκαλεῖ μὴ πῶσι τῆς θερμότητας.

Πειράματα πού ἐγίναν σὲ κουνέλια, σὲ κόττες καὶ σὲ ἰνδοκίτους ἀπέδειξαν ὅτι ἡ θερμότητα τοῦ σώματος κατενέχεται ὅσο διαρκεῖ ἡ μουσικὴ καὶ ἀνεβαίνει ἀμέσως μόλις σταματήσει. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει σὲ περισσότερα καὶ τὰ ὁκτὰ πτηνὰ, πού ἡ θερμότητάς των αὐξάνει ὅσο διαρκεῖ ἡ μουσικὴ.

Ὁ καθηγητὴς Ἀκόστα λέγει ὅτι στὸν ἄνθρωπο ἡ μουσικὴ ἔχει πάντοτε κατευθυντικὰ αποτελέσματα καὶ ὅτι κατεβάζει τὸν πνευρὸ ἢ ὁπωσδήποτε ἐμποδίζει τὴν ἀνάδο του.

Σὲ χρόνιες καταστάσεις, ἡ μουσικὴ ὅχι μόνον ἀνακουφίζει τὸν ἀσθενή, ἀλλὰ καὶ ἐπιφέρει αἰγὰ-αἰγὰ τὴν θεραπεία του ἰδίως σὲ παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, σὴν ὑπερκόπωση, τὴ χλῶρωσι κτλ.

ΑΓΟΡΑΣΕ... ΤΟ ΤΡΑΜ!

Τὸ πάθημα ἐνός φελλάχου

Οἱ αἰγυπτιακὲς ἐφημερίδες διηγούνται ἕνα κωμικὸ περιστατικὸ πού συνέβη τελευταίως στὸ Κάιρο. Εἶχε φθάσει ἐκεῖ ἕνας ἀπλοϊκὸς φελλάχος, φέρνοντας μαζί του τὴς οικονομίας του: 100 λίρες περίπου. Ἦθελε νὰ διαθέσῃ κάπως αὐτὰ τὰ χρήματά του, γιά νὰ πλουτίσῃ. Ἐκεῖνο πού τοῦ ἔκαμε περισσότερη ἐντύπωσι ἀπ' ὅσα εἶδε σὴν μεγάλη πόλιν, ἦταν τὰ τραμ. Σκέφθηκε λοιπὸν ὅτι, ἀν ἀγόραζε ἕνα ἀπ' αὐτά, θὰ γίνονταν γρήγορα πλούσιος μὲ τὴς εἰσπράξεις τῶν εἰσιτηρίων. Ἀνασάθηκε τὴ χαρὰ του, ὅταν γνώρισε τυχαίως ὁ κύριος, τοὺς ἐξομολογήθηκε τὴν ἐπιθυμία του καὶ ἔμαθε ἀπ' τοὺς ἰδίους ὅτι πᾶσαν οἱ ἰδιοκτῆτες ὅλων τῶν τραμ τοῦ Κάιρου! Οἱ νέοι γνώριμοι τοῦ τοῦ εἶπαν πᾶς δέν πούλουσαν τὰ τραμ τους, ἀλλὰ θάκαναν ἐξαιρέσι γι' αὐτὸν, γιὰτὶ τὸν συμπαθοῦσαν. Τὸν πῆγαν λοιπὸν στὸ ἀμαρτωσίον καὶ τὸν βοήθησαν νὰ διαλέξῃ ἕνα ἀπ' τὰ τραμ, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσῃ τὴ στιγμή ἐκείνη. Πῆραν τὴς λίρες, τὸ ἔδωσαν κανονικὴ ἀπόδειξι καὶ τὸν ἔβρισαν ν' ἀνεβῇ στὸ τραμ του. Ἐπειτα πλησίασαν τὸν ὁδὸν καὶ τοῦδωσαν κρυφὰ ἕνα πούρ-μπουάρ, μὲ τὴν παράκλησι νὰ πάρῃ ὡς τὸ τέρας τῆς γραμμῆς τὸν ἐκκεντρικὸ ἐκεῖνο ἐπιβάτη. Ὁ φελλάχος ἔκαμε ἔτσι ἕνα θαυμάσιον περπάτημα. Στὸ τέλος τῆς διαδρομῆς, ὁ φελλάχος εἶδε τὴν ἀπόδειξι καὶ ἔκτισε ἀπ' τὸν εἰσπρακτορὰ τὸ ἀντίπαιον τῶν εἰσιτηρίων πού εἶχε μαζέψῃ!... Τότε μόνον ἀνακαλύφθηκε πὺς εἶχε πῆσει ὅλην ἀπατεῶν. Ἦταν ὡστόσο τυχερός: Ἐνῶς πλούσιος πασᾶς, συμπαιώτης του, διάβασε τὸ πάθημα του σὲς ἐφημερίδες, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἐπέστρεψε τὴς 100 λίρες μαζί μὲ τὰ ἐξόδα ἐπιστροφῆς τοῦ χωρίου του, ἀφού ὁμως πρῶτα τὸν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῇ πῶς δέν θὰ ξαναπαύσῃ ποτὲ τὸ πόδι του στὸ Κάιρο!

Ἐκεῖνος ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ μ' ὅλην τὴν καρδίαν.

— Στὸ Κάιρο; εἶπε. Ἐορκισμένο νὰ εἶνε! Βαγανόντηδες ἄνθρωποι, μπρὲ γυῖο μου αὐτοὶ οἱ Κάιρινοι! Σοῦ πούλανε ἀκόμη καὶ τὰ τραμ αἶψε ὅδους. ὅτου! Ἐορκισμένοι νάνε μὲ τὸν ἀπῆγαντο!...

Ἐκεῖνος ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ μ' ὅλην τὴν καρδίαν.

— Στὸ Κάιρο; εἶπε. Ἐορκισμένο νὰ εἶνε! Βαγανόντηδες ἄνθρωποι, μπρὲ γυῖο μου αὐτοὶ οἱ Κάιρινοι! Σοῦ πούλανε ἀκόμη καὶ τὰ τραμ αἶψε ὅδους. ὅτου! Ἐορκισμένοι νάνε μὲ τὸν ἀπῆγαντο!...

Ὁ ράτιος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος 'Αγγλος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χολμς συνομιλεῖ μὲ τὸ φίλον καὶ συνεργάτη του γιὰ τὸ Οὐάτσον ὅταν ἡ οἰκονομία του κ. Χούδσαν τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ζήτη νὰ τὸν δι' ἐπιμῶνας μὴ ἀνυστὴ τοῦ δεσποινίς, ἡ μὲς Μαίρη Μόρσαν. Ἡ μὲς Μόρσαν εἶχε μὴ ἐξανθὴ γαλανομάτα κοπέλλα, μ' ἀγγελικὰ πρόσωπα. Ζήτηε τὴ βοήθειά τοῦ ἀστυνομικοῦ γιά κάτι σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδες πού τῆς συμβαίνει καὶ τὸ ἀφηγεῖται ὅτι εἶνε ὁρατὴ ἡ μὲς Μαίρη, κόρη τοῦ λοχαγοῦ Μόρσαν, πού ὑπερτελοῦσε σὲς 'Ἰνδίες. Μικρὴ τὴν ἔστειλε ὁ πατέρας τῆς στὸ Λονδίνο καὶ κλείστηκε σ' ἕνα Παρθενωγαγεῖο τοῦ 'Εδιμβούργου ὡς τὰ 17 τῆς χρόνιαν. Στὰ 1878

— πρὸ δεκαετίας — ὁ πατέρας τῆς πῆρε ἀδεια καὶ γύρισε σὴν 'Αγγλία. Ἡ νέα ἔτρεψε νὰ τὸν συναντήσῃ στὸ Λονδίνο. Μὰ δέν τὸν βρῆκε στὸ ξενοδογεῖο του. Ὁ λοχαγὸς Μόρσαν ἐξαφανίσθηκε μυστηριώδως τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀφίξής του καὶ παρά τὴς ἐρευνῆς τῆς ἀστυνομίας δέν βρέθηκε πούθεν. Ἡ Μαίρη ζήτησε πληροφορίας ἀπὸ τὸ φίλον τοῦ πατέρα τῆς συσταγματοῦ Σόλτο, πού ὑπηρετοῦσαν στὸ ἴδιο σύνταγμα καὶ βρισκόταν στὸ Λονδίνο. Ἐκεῖνος ὁμως τῆς ἀπάντησε ὅτι οὔτε ἤξερε καν ὅτι ὁ πατέρας τῆς γύρισε στὸ Λονδίνο. Τέσσερα χρόνια πέρασαν. Πρὸ ἑξαετίας ἡ Μαίρη διάβασε ἁφνικά στοὺς «Τίμης» μὴ ἀγγελία πού τὴν ὅπου ληροῦσαν τὴν διεύθυνσιν τῆς. Δημοσίευσε τὴν ἄλλη μέρα τῆς διεύθυνσιν τῆς, χωρὶς νὰ ἔβη ποῖος ἐνδιαφέρεται γι' αὐτή. Καὶ αὐθιμὲρον ἔλαθε ταχυδρομικῶς ἕνα κουτάκι μ' ἕνα θαυμάσιον μαργαριτάρη, χωρὶς κανένα σημεῖωμα διαφωτιστικόν. Ἀπὸ τότε κάθε χρόνο, τὴν ἴδια μέρα, λάβαινε κ' ἕνα μαργαριτάρη μὲ τὸν ἴδιο πρόπο. Κ' ἔξαφνα ἔλαθε ἕνα γράμμα μὲ τὸ ὁποῖο τὴν καλοῦσαν σὲ μὴ συνέντευξι νικητρίν μὲρς σ' ἕνα θέατρο. Τῆς ἔγραψαν πᾶς πληροφορίες νὰ συνοδεύεται κ' ἀπὸ δὺς φίλους, ὅχι ὁμως ἀστυνομικῶς. Ὁ Χολμς τῆς συνιστὰ νὰ πάη στὸ νυκτερινὸν αὐτοῦ καὶ ὁ Οὐάτσον καὶ ἡ Μαίρη ἀποφασίσῃ νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον ὅλης αὐτῆς τῆς σκοτεινῆς ὑποθέσεως. Τὸ βράδυ, πρὶν ξεκινήσῃ, ἡ μὲς Μόρσαν δειχνε στὸ Χολμς κ' ἕνα περίεργον σχεδιάγραμμα πού βρέθηκε σὲς ἀποσκευὲς τοῦ πατέρα τῆς, ἕνα κιτρινωπὸν χαρτί μὲ τὸ σχέδιον ἐνός κτιρίου, τέσσερες στανουρὲς ἐπάνω, τὴ φράσι: «Τὸ σῆμα τῶν τεσσάρων» καὶ τέσσερα ὀνόματα: «Ἰωάννης Σιμῆλ, Μαχαμέτ Σίγκ, 'Αβδουλάχ Χάν, Δούτ 'Ακέρ».

Ὁ Χολμς τῆς συνιστὰ νὰ κρύψῃ τὸ χαρτί καὶ ἐκεῖνον. Στὸ θέατρο συναντοῦν ἕνα νιγαντοῦσμον ἀμαρτὰ νὰ περιμενῇ τὴ μὲς Μόρσαν. Τὸν παίρνει στὸ ἀμάξι του γιά νὰ τοὺς δειγνῇσθ' ὅπου πρέπει. Περνοῦν διάφορος λαϊκὲς συνοικίες καὶ φθάνουν σ' ἕνα ἐρημικὸν σπίτι. Ἐνῶς 'Ἰνδὸς τοὺς ἀφίγει τὴν πόρτα καὶ τοὺς ὀδνεῖ σ' ἕνα σαλὸν στολισμένον μὲ παραμυθένια ἀνατολικτὴ πολυτέλεια. Ἐνῶς ἀνθρώπου τοὺς περιμενεί ἐκεῖ. Εἶνε ὁ Θεοδόσιος Σόλτο, γιὸς τοῦ ἀποθανόντος συσταγματοῦ Σόλτο, τοῦ φίλου τοῦ Μόρσαν. Ὁ Σόλτο λέει σὴν νέα εἰς τὴν ἐξίτησιν τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσσεως τοῦ πατέρα τῆς. Ἰσως θ' ἀνακαλύψῃται νὰ ἐπισκεφθῶν καὶ τὸ δίδυμο ἀδελφὸν τοῦ Βαρθολομαίου Σόλτο. «Ὁ πατέρας μου, συνεχίζει, ἦταν ὁ μόνος ἀνθρώπος πού ἤξερε τὸ μυστήριον τῆς ἐξαφανίσσεως τοῦ Μόρσαν. Κ' ὁμως δέν

ρεῖχε τὸ θησαυρὸ καὶ τραυματίσθηκε σοβαρὰ στὸ μέτωπο. Ὅταν ἐκκυμα κόντὰ τὸ ἀνακάλυψα μὲ φρίκη ὅτι ἦταν νεκρός!

Ἦταν λίγες στιγμὲς ἐμνεῖα ἀναστροφῆς, ἀσπασμῶν, ἐντρομῶν. Τί ἐπρεπε νὰ κάμω; Ἄν εἰδοποιῶσα τὴν ἀστυνομία δέν θὰ μὲ πίστευαν. Θὰ ἔβλεπαν καὶ τὴν τρομερὴ πλῆγη στὸ μέτωπο τοῦ λοχαγοῦ καὶ θὰ ἐνίεντο γινωστὴ ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἡ ἱστορία τοῦ θησαυροῦ, κ' αὐτὸ ἀκριβὸς ἤθελε νὰ κρύψω, μὲ κάθε τρόπον.

Ἦταν σὴν αὐτὴ μὴκε μὲσα ὁ ὑπέρτης μου Λάλ Σουδάρ καὶ μὲ εἶπε: «Μὴ φοβόσαστε, Σαχίτ. Κατένας δέν θὰ μάθῃ ὅτι τὸν σκοτώσατε. Κρύψτε τὸ πτώμα κ' ἔτσι κανένας δέν θ' ἀνακαλύψῃ τίποτε. Τὸ παράθυρό καὶ τὸ τζάμι πού τὰ εἶχαμε κλείσει καλά, ἦσαν ὁρθῶντα καὶ ὁ κοῖτων ἀνάστατος. Κάποιος εἶχε μὴ τὴ νύχτα κρυφὰ καὶ εἶχε ἐρευνήσῃ δια τῶν σφραγίδων, εἶχε ἀναποδογυρίσει τὰ πάντα, σάν κατὶ νὰ ζητοῦσε νὰ βρῇ. Κ' ἔξαφνα, πᾶν στὸ στήθος τοῦ νεκροῦ ἀντικρύσαμε καρφισμένον ἕνα χροῖον στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένη ἡ φράσις: «Τὸ σῆμα εἶς τοῦ θανάτου».

...Τὴ ἐσημείωναν οὕτως οἱ λέξεις: Ποῖος ἦταν ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης; Δέν τὸ μάθαμε ποτέ.

Ὡστόσο δέν εἶχε κλείσει τίποτε. Τότε γιὰτὶ εἶχε μὴ στὸ νεκρικὸ θάλαμον;...

...Μετά τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ πατέρα μας, ὁ ἀδελφός μου κ' ἐγὼ ἀρχίσαμε νὰ ἐρευνήσῃ γιά τὸ θησαυρὸ. Ἀνασκάψαμε ὅλο τὸ περιδῶν, μὰ τοῦ κάκου. Ἦμαστε ἔξω φρενῶν. Πῶς θὰ πραγματοποιήσ

τη μυστηριώδη και δραματική Ιστορία. Αν θέλετε μπορούμε να πηγαίνουμε τώρα αμέσως.

Η μίς Μόρσταν, αν και ήταν πολύ συγκινημένη δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Σόλτο φόρεσε ένα χοντρό γούνινο παλινόφορι. Ήταν καστανό-ντοκό και κατέβηκαν κάτω. Στην είσοδο έστεκε ένα άμαξι. Μπήκαν μέσα και ξεκίνησαν.

Στο δρόμο ο Θαδδαίος Σόλτο μιλούσε διαρκώς:

—Ο Βαρβολομαίος, κύριοι μου, είναι νέος έξυπνος. Ξέρετε πως βρήκε το θησαυρό; Είχε την ύποψια ότι έπρεπε να βρίσκεται μέσα στο σπίτι. Μέτρηση λοιπόν τού ύψους της οικοδομής εξωτερικώς κι' εσωτερικώς κι' ανακάλυψε ότι πάνω από το τελευταίο πάτωμα, κάτω από τη στέγη έ-ποσε να βρίσκεται μια εύρωχη κρυψώνα. Άνοιξε λοιπόν μια τρύπα στο ταβάνι, μπήκε στην κρυφή αυτή σοφίτα και βρήκε το κιθάριο με το θησαυρό. Το κατέβασε στο επάνω πάτωμα και το άνοιξε. Υπολογίζει ότι η αξία των πολυτιμών λίθων που βρίσκονται στο κιθάριο φτάνει τα δώδεκα εκατομμύρια στερλίνες!...

Κυτάξαμε με συμπάθεια και θαυμασμό την μίς Μόρσταν. Η καλή αυτή κόρη δα γινόταν από παιδαγωγούς βασιλικούς, πέρνοντας το μερίδιό της.

Το άμαξι σταμάτησε έξωφρα. Ο άμαξις πήδησε κάτω κι' ά-νοιξε την πόρτα.

—Μίς Μόρσταν, είπε ο Σόλτο, φτάσαμε στο Πενθέρου Λότζ.

Και την βοήθησε να κατέβη.

ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΛΟΤΖ

Ο σκοτεινός δγκος μιάς οικοδομής όρφανόταν έμπρός μας. Ήταν το σπίτι του Βαρβολομαίου Σόλτο, τριγυρισμένο από ψηλόν τοίχο. Η όψη του ήταν πένθιμη μέσα στη σκοτεινιά της νύχτας.

Ο Θαδδαίος χτύπησε την πόρτα.

Βήματα ακούστηκαν από μέσα. Ήταν ο θυρωρός, παλιός παλαιστής.

Άνοιξε λοιπόν Μάκ Μάρδο, που είχε ο Σόλτο. Τι διάβολο ά-πορώθηκες έτσι! Ο αδελφός μου με περιμένει.

Ο θυρωρός, πριν άνοιξη κύ-ταξε τους συντρόφους του Θαδ-δαίου.

—Άνοιγω αμέσως, είπε, αλλά μόνο για σας. Δεν έχω έντολη ν' άνοιξω σ' άλλο κανένα.

—Τρελάθηκες, Μάρδο;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

ZΩΡΖ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 7

Φέρει εις γνώσιν της αξιοτίμου πελατείας του ότι ήρχισε έργάζομενον και τὰ άπογεύματα.

ΩΡΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ:

8—1 και 3½—7½

ΤΗΛ. 34-670 και 20-918

Katia

Τα πιο μοντέρνα καλλυντικά

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΔΟΝΑΣ ΚΟΗΛΙΑΣ

Μεξικανικό διήγημα

Όταν ο Μαδέρο, αφού εσέηκα-σε ολόκληρο το Μεξικό εναντίον της δικτατορίας του δόν Πορφύ-ριο Ντιάζ, κατόρθωσε να κυριεύ-ση την πρωτεύουσα, ο πλούσιος με-γιστοκρηματίας Ροδέρτος Τόρρες επέστρεψε τούς γάμους του με την νεαρή και άραιοτάτη δόνα Όρ-φιλία Άλμεινταρέζ, ώστε να περάση το μήνα του μέλιτος στην Ευρώπη κι' έτσι ν' αποφύγη τούς κινδύνους που θα διέτρεχε, όπως και όλοι οι άλλοι κάτοικοι από τον έμφύλιο πόλεμο.

Την ημέρα λοιπόν του γάμου, εϋθύς μετά την τελετή, έπηρε το τρένιο για τη Βέρα Κρούζ, όπου όπολογιζε να επιθεσθή σ' ένα ύ-περωκεάνειο. Άλλά στη μέση του δρόμου μια συμμορία ληστών που συνεννοηόταν με τούς έπικινδύνους, όπιο την αρχηγία του στρα-τηγού ληστών Ραμόν Ολίβα-ρέζ, είχε βάλει δυναμίτιδα στη γραμμή και άνατίναξε την άμαξο-στοιχία.

Μαζί με πολλούς άλλους έπι-θετας σκοτώθηκε κι' ο Ροδέρτος Τόρρες, ενώ η Όρφιλία δεν έπαθε άπολύτως τίποτα. Έτσι η άτυχη κυρία, σε ηλικία δεκάετη μόλις χρόνων, έμεινε χήρα, προτού άκο-μα γίνη σύζυγος.

Περιμάζεψε τα κομμάτια του ά-νδρος της, τόν όπιο άναπόσε μ' όλη τη δύναμη της φλογερής με-λικανικής ψυχής της και του έκαμε μεγαλοπρεπή κηδεία. Πάνω στον τάφο του όρκίσθηκε μίσος αιώνιο εναντίον του στρατηγού ληστών-χου Όλίβαρέζ, που ήταν ο αίτιος της δυστυχίας της κι' έδωσε ρητή άπόσχεση στο νεκρό και στον έ-αυτό της να μην ξαναγεννηθή. Αν δεν έκδικησε προηγουμένως το θανάτό του.

Κι' επειδή είχε μείνει πιά ελεύ-θερη, λόγω της χρείας της, και πάμπλουτη, χάρις στην κολοσι-σία περιουσία που είχε κληρονομή-σει από τόν άνδρα της, ο όποιος δεν είχε άλλους συγγενείς, άπο-τραχέθηκε σχεδόν έντελώς από τόν κόσμο.

Ήγνε η' έγκρατεστάθηκε στα

κτήματά της, στη μοκρινή έ-πορχία του Μιχούκας, κοντα στις έκβολές του ποταμού Μπυλάας, στον Ειρηνικό.

Έκει περιούσαν τα χρόνια, το ένα μετά το άλλο, μονότονα, ήρε-μα κι' όχι μόνο δεν είχαν δυσά-ρεστη επίδραση στην όμορφη της, αλλά και την δυνάμειαν, όπως δυ-ναμώνε μέσα στην ψυχή της το μί-σος εναντίον του άνδρου που είχε προκάλεσει το πένθος της.

Έπειτα από δέκα χρόνια, δέκα δολοκλήρα χρόνια καρτερικής όπο-μοιής, έτυχε ο ίδιος ο Όλίβαρέζ να πάη μόνος του, άνύποτος κον-τα της.

Ήταν η εποχή, που ο τότε πρό-εδρος Όμπρεγκόν, είχε άποφασί-σει να άπαλλοτριώση τα μεγάλα κτήματα και να τα μοιράση στους άγρότες. Την διεύθυνση της άπαλ-λοτριώσεως στην έπαρχία Μιχού-κα την είχε άναθέσει στον Όλίβα-ρέζ.

Κι' ένα άπόγευμα, ο Κορνήλιο, έμπιστος έπίστατης της δόνας Ό-φιλίας, που ήξερε το μυστικό της σχέδιο να έκδικηθή, έτρεξε να της άναγγείλη, ότι είχαν φτάσει και βρίσκονταν έξω από την έπαυλη ο κοινός στρατηγός Όλίβαρέζ με δυο όπασινοτάς και μ' ένα μικρό άπόσπασμα στρατού.

Δώσε στέγη και φαγητό στους στρατιώτες είπε η χήρα, και όδη-γησε το στρατηγό με τούς υπαιο-πistas του στο σαλόνι. Σε λίγο κα-τέβηκαν.

Δεν κατέβηκε όμως σε λίγο, αλ-λά έπειτα από πολλή ώρα. Ποτέ της δεν είχε άργήσει τόσο πολύ με την τουαλέττα της και ποτε δεν ήταν τόσο όμορφη, όσο όταν μπή-κε στο σαλόνι.

Ο στρατηγός ήταν ψηλός κι' ώραιος άνδρος, ο δεώδης τύπος της όμορφιάς μινώδος Μεξικανού και Ίνδιανου. Είχε τρώπους όρι-στοκαρτικούς, μα λίγο άπόταμους, άκριβώς όπως άρέσουν στις γυ-ναίκες και γι' αυτό στη ζωή του είχε σημειώσει άμετρητες έρωτικές έπιτυχίες. Έκτός αυτού φερνόταν σαν να ήταν μέσα στο δικό του

σπίτι, με όθος κατακτητό, στον όποιο όλα επιτρέπονται.

Από την πρώτη στιγμή άρχισε να φλερτάρη την ώραιά χήρα και να την πολιορκή όρμητικά.

Έκείνη φάνηκε σαν να μην έ-δινε προσοχή στο όπερωτικό της έθος. Άντιθέτως δέχθηκε τις έπι-θέσεις του με μια φιλάρεσκη έπι-σηλοκτητικότητα, που δεν την πε-ρίμενε κανείς εκ μέρους της, μα η όποια τώλιγε ύπουλα και σταθε-ρά στα έρωτικά δίχτυα τόν ώ-ραιό στρατηγό.

Ύστερα από ένα πλούσιο και μεγαλοπρεπές γεύμα, στο όποιο η Όρφιλία είχε έξαναλήσει όλη την έπινοητικότητα της ως οικωδοποι-νης, είπε, μ' ένα χαριτωμένο κτι πυρηνό χαμόγελο σαν να έδινε κά-ποια άπόσχεση:

—Στρατηγέ μου, το άπόγευμα αν έδαρεστήσε κάποιον ένα γύρο για να δήτε τα κτήματά μου. Έ-τσι θα σχηματίσετε καλύτερη έν-τύπωση, για τόν καταλληλότερο τρόπο της άπαλλοτριώσεως.

Ο στρατηγός δέχθηκε με ύψος μεγαλότητας.

Όταν οι έξοι της άποσύρθηκαν στα δωμάτια τους, για τόν με-σημέριό όπνο, η Όρφιλία πήρε κατά μέρος τόν Κορνήλιο και του έιπε σιγανά:

—Μα μού έρχε το άπόγευμα ασφαλμένο το άσπρο άλγος μου. Και την ώρα που δα λείποναι στην έκδρομη να μού ετοιμάσης γρήγο-ρα τις άποσκευές μου. Το βράδυ φεύγω για την Ευρώπη.

—Κι' ο στρατηγός, ρώτησε ο έπίστατης.

—Θα μείνη εδώ!

—Κατάλαβα, κυρία.

★

Έπιπτοι ο στρατηγός κι' η Ό-φιλία, μόνοι οι δυο τους, γυρίαν μέσα στο άπέραντο δάσος, περ-νούσαν δίπλα από τις μικρές λι-μνοθάλασσες και τα άναρίθμητα έλη. Εσπρίαν κι' Όρφιλία σπρηνούσε το άλγος της, το όποιο άρχισε να καλύπτει σαν άνεμος. Ο Όλίβα-ρέζ προσπαθούσε να την πτάση αλ-λά δεν μπόρεσε κι' έχασε τα ί-χνη της.

Ωρα πολλή πλανιόταν εδώ κι' εκεί χωρίς να κατορθώνει να βυθί από το δάσος. Έπ'ι πέλους, ενώ περνούσε δίπλα από ένα μεγάλο έλος, άκουσε ένα γέλιο και είδε στην άπέναντι όχθη την Όρφιλία.

—Στρατηγέ μου, μ' έχασες; του έιπε ειρωνικά. Έδώ είμαι, Έ-

Ανύποτος και βιαστικός να βρεθί το γρηγορότερο κοντά της έκείνη, χτύπησε το άλγος του και μπήκε στο νερό. Άλλά έπειτα από μερικά μέτρα, το ζώο σταμά-τησε κι' άρχισε να βυθίζεται. Ο στρατηγός κατάλαβε ότι βρισκό-ταν μέσα σ' ένα από τα φοβέρα μεξικανικά έλη, η άσπη των ό-ποιων γίνεται τάφος για όσους την πατούν. Ήταν χαμένοσι!...

Μάντεψε τότε την αλήθεια. Κι' αμέσως τράβηξε ο περσιότροφο του κι' άρχισε να πυροβόλη με λύσσα εναντίον της Όρφιλίας. Άλλά η Όρφιλία βρισκόταν εκ-τός βολής κι' έκάλυψε προς την έπαυλή της.

Κορνήλιο, έιπε μόλις έφθασε εκεί στον έπίστατή της, ο σκοπός μου έξελιγράφη. Και τώρα φεύ-γω. Φρόντισε για την έκποίηση του κτήματος κι' έλα να με βρής στο Παρίσι. Τώρα πιά η καρδιά μου είν' έλεύθερη. Πάω να ζήσω και να γλεντήσω.

ΛΟΥΓΙΤΖΙ ΓΚΑΡΡΟΝΕ

Αισθητικών Έπιστημονικών

Έργαστήριο

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμβάνει την εξέλιξη των δ-λων των δυσμορφιών του προσώ-που, ως και την ριζική άποτή-χωση. Εξασφαλίζει στα ρυτίδες, οδούς, έγκαύματα, στίγματα (πα-ράδες), στίγματα εολογίας και θε-ραπεύει την τριχόπτωση.

ΓΚΑΦΑ 24 ΚΑΡΑΤΙΩΝ

Όσοι έχετε φαντασία, μπορείτε να μαντέψετε το σουλούπι της. Είμε μά-λον ψηλή, παχουλότερη και καπνίζει, σαν άρτίστα του καμπαρέ. Φορεί όπο-ρο παπούτσια, μιλεί γρήγορα και διαδάζει άστυνομικά μυστηριώματα. Τη λάνε Σό-νια, πίνει καφέδες και είνε φουριόζα.

Όμορφη; Μπρί! Άσχημη; Ούτε. Ά-πλως νοστιμούλα. Άλλά στην έξυπνά-δα είνε σπύρο μοναχο. Ατσίδα προγ-ματική. Έχει όμως ένα φάνιο: Ίδρωσε και διεύθυνει ένα γραφείο. Ίδεων και συμβούλων! Πουλάει δηλαδή ιδέες και δίνει συμβουλές. Βιδίτσσι!

Αυό χρόνια σωστά είνε που άνοιξε το γραφείο της. Άλλά λείπουν οι πε-λάτες. Ούτε για δέγναι δεν έκαμε χε-ρίδιο. Κορόϊδο δεν βρέθηκε κανένα να την έπισκεφθή. Κι' η Σόνια πίνει καφ-φέδες και καπνίζει. Και βιάζεται σε άμνηχανία, σαν κόττα που δεν βρίσκει τόπο να γεννήνη τ' αυγό της. Προχτές όμως...

Άκούσε να δήτε τί έγινε. Το διπλανό γραφείο άπ' το δικό της το έχει ένας θεατρικός έπιχειρηματίας. Τόν έπιχειρη-ματία αυτόν τόν έπισκεπτόνται τακτικά διάφοροι δημοσιογράφοι για το σχετι-κό ρεπορτάζ. Προχτές λοιπόν περνώντας η Σόνια να πάη στο γραφείο της, είδε άπ' την άνοιχτη πόρτα, ένα συντάκτη να κρατά σημειώσεις του τι του έλαγε ο θεατρικός έπιχειρηματίας. Κι' η καρ-διά της καυμένης της Σόνιας πέταξε μέσα της, όπως άκριβώς χορεύουν σου-ζυγκ οι καρδιές όλων τών θηλυκών, ό-ταν διασπορεύονται με μίαν ώμορφη γυναίκα—και ζηλεύουν. Τι θα τού κά-λυπτε αυτό το δημοσιογράφου αν έρ-χόταν να της πάρη κι' έκείνης μια συ-νέντευξη!

Έκλειδωσε την πόρτα και μπήκε στο γραφείο της. Κάθισε μελαγχολική σαν φακίρης στο τραπέζι της και μη έχον-τας τίποτα καλύτερο να κάνει άρχισε να λύνη κάποιο σταυρόλεξο για ν' άκο-νισή το μυαλό της, όπως ο στρατηγός παίζουν σκάκι για τόν ίδιο λόγο. Ό-ταν σε λίγο χτύπη η πόρτα και μπαί-νε ο δημοσιογράφος!

Σας έτυχε ποτέ να δήτε άνθρωπο να διαδάζη στην έφημερίδα ότι κέρδισε το πρώτο νούμερο του λαχείου; Ακριβώς αυτήν την έκφραση πήρε το πρόσωπο της Σόνιας.

—Καλημέρα σας, έιπε ο έπισκέπτης. Διανομή λαχείου ήταν ο άντικαιρε-τισμός της Σόνιας.

—Ξέρετε, είμαι... πήγε ν' άρχιση ο δημοσιογράφος.

Άλλά η διεύθυντρια του γραφείου Ίδεων και συμβούλων δεν έκοψε:

—Άλλοίμονο, και βέβαια ξέρω

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΘΛΟΓΙΑ

Βαρύτιμα στέμματα

—Το στέμμα του τέως αυτο-κράτορος της Γερμανίας είχε μπροστά ένα μαύρο αετό με ένα σταυρό άδαμαντοστόλιον, από πάνω δε 4 τόξα επίσης άδαμαν-τοστόλια, τα όποια ένώνονταν με μια χρυσή σφαίρα.

—Το ελαφρότερο στέμμα είνε το άγγλικό, το όποιο είχε γίνει για τη βασίλισσα Βικτωρία πρό 90 περίπου έτών. Έστοίχισε τότε 7.500.000 φράγκα.

—Ένας σάφερος, ο όποιος βρίσκειται έπ' αυτού, άντικε στον Έδουάρδο τόν Όμοιοιότη. Έ-να ρουμπίνι δε ήταν άλλοτε του βασιλέως της Γρενάδας.

—Στους όπασινοτάς του Πάπα υπάρχουν 2 στέμματα, τα όποια εκόστισαν 12.500.000 φράγκα.Το ένα από αυτά το δώρησε ο Να-πολέων στον Πάπα Πιο τόν VII και το όποιο έχει το μεγαλύτε-ρο σμαράγδι του κόσμου που η τότε αξία του ήταν 7.500.000 φράγκα.

—Το άλλο το δώρησε η βα-σιλισσα της Ισπανίας Ισαβέλλα επίσης στον Πάπα Πιο VII. Η α-ξία του ήταν την εποχή εκείνη 5.000.000 φράγκα.

ποιός είστε! Καθίστε πα-ρακάτω! Είμαι τή δια-θεσί σας.

—Θέλω να σας ύπο-βάλω μερικές έρωτήσεις.

—Ό,τι θέλετε. Ένα τσιγαράκι;

—Μερσί. (Ο έπι-σκέπτης παίρνει τσιγάρο, τ' ανάβει. Βγάζει άπ' τη σάκκα του κάτι χαρτιά και είνε μολύδι.) Πότε ίδρύσατε το γρ-αφείο σας;

—Πριν από δυό χρόνια.

—Είσαθε μόνη, ή έχετε και συνταί-ρους;

—Μόνη, μόνη.

—Υπαλλήλους έχετε;

Δεν είχε βέβαια, αλλά δήλωσε πως είχε και μαύισια τρεις.

—Πόσα κερδίζετε περίπου το μήνα;

—Καμμία διακοσμία χιλιάδες.

—Μπράβο! Όστε πάνε καλά οι δουλειές σας;

—Ε, δόξα το Θεό. Έχω πολλούς πελάτες και διαρκώς μεγαλώνει ο ά-ριθμός τους, ώστε σκοπεύω να ίδρύσω και... ύποκατάστημα στον Πειραιά.

—Ευχαριστώ αυτό. Τ' όνομά σας πα-ρακάτω;

—Σόνια Περισίδου.

—Μάλιστα, εύχριστό πολύ.

—Ο έπισκέπτης μάζεψε τα χαρτιά του με την ίδια τρυφερότητα που οι κόττες μαζεύουν τα κλασσόπουλα κάτω άπ' τα φτερά τους και σηκώθηκε. Η Σόνια χαρούμενη σαν άγγελος μετά το άρ-μενιο, σηκώθηκε κι' αυτή και τοδύωσε το χεράκι της.

—Σε ποιά έφημερίδα θ' όδημοσιευ-θι η συνέντευξή μας; τόν ρώτησε μ' ένα νοπεκτικό χαμόγελο.

—Ο έπισκέπτης πήρε το άπορμένο έ-κείνο ύφος που παίρνουν τα μωδρα τών μαθητών, όταν οι καθηγητές τους βα-ζουν να λύσουν ένα τριγωνικό όριζμό.

—Πώς είπατε, μονάχα;

—Σε ποιά έφημερίδα, λέω, θα δη-μοσιευθι η συνέντευξή μας; έπανέλαβε η Σόνια με το καλύτερό της χαμόγελο.

—Μα δεν είμαι δημοσιογράφος ενώ! παρατήρησε ο έπισκέπτης.

—Άλλά τι είπατε; τράβηξε η δυστο-χιόμένη η Σόνια.

—Εφοριακός όπάλληρος.

N. BYZANTINOS

♦♦

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Έμπειροτέχναι Ρώσοι έχουν άρ-χίσει ν' αναζητούν στη Γερμανία τα καλλιτεχνικά έργα που έκλεψαν άπ' την πατρίδα τους οι Ναζίδες. Υπολογίζεται ότι οι Γερμανοί έ-χουν πάρει άπ' τη Ρωσία 34.000 κομμάτια μουσείων και 14.000 κομ-μάτια παλαιά έπιπλώσεως—χωρίς να λογαριάσουμε τις πορσελάνες και τα χαλιά. Ίδιως αναζητούνται τα θαυμάσια κινητόματα από φερ-φορς και τα άγαλματα του πάρι-κου του Πιέτερχου, μεταξύ τών ε-ποιών είνε και ο (Σομφών) του γλυ-πτου Κοζλόφσκυ.

Η λεηλασία των ρωσικών παλα-τιών, εκκλησιών, μουσείων, κλπ., έι-χε διοργανωθεί στρατηγικά από τούς Γερμανούς στρατηγούς φόν Λέμπι και φόν Κούεχλιν. Είχε δε άνατεθι σε ειδικά στρατιωτικά άπο-σπάσματα.

Ό,τι δεν μπορούσε να μεταφερθή, έπρεπε να καταστρέφεται έπι τό-που. Έτσι, εκάπκαν τα μοναδικά ζύλβια παντ του άνακτορου του Μαρλν, οι δε μεγάλοι και δυσμετα-κρίσιμοι ζωγραφικοί πίνακες, έργα περιφώνων καλλιτεχνών, κομμάτια-σθηκαν με μαχαίριες. Οι αρχαίες και πλούσιες εκκλησίες του Πετρον-πόλεως άνοπινάθηκαν με δυναμί-τιδα. Οι ιστορικές αίθουσες του Πι-τέρχου έρημώθηκαν.

Έπειτα οι άρχι-ναζίδες, και πρώτος ο Γκαίρινκ, διάλεγαν ό,τι τους άρεσε από τήν έλη, και τα ύπολοιπα μοιράζονταν στα διά-φορα μουσεία της Γερμανίας.

♦♦

Οι δόμβες γίνονται γλάστρες

Στο Μπρούκλιν, πουλήθηκαν σε δημοπρασία άπ' την Υπηρεσία Πο-λεμικών Πλεονασμάτων 5.000 έμ-πορικές δόμβες άδειανές φυσι-κά, και άκορητες πιά έφ' όσον τε-λειώσε ο πόλεμος. Οι άγοραστές τις πήραν για να τις μεταχειρισθούν για... γλάστρες!

Για την πατρίδα

Πάνω στο ύψωμα το τελευταίο ολόλευκο σπιτάκι με τις δυό βεράντες και τις μουκοβίλιες, το άν-καλοισμένο από τα λαουδιότα που το τριγύριζαν, ήταν τόν καπετάν Άνδρέα Μπροστά του είχε τη θάλασσα με τα μπουρίνια της, και πίσω του τόν ήρεμο κάμπο του νησιού.

Δυό ψυχές μονάχα ζούσαν σ' αυτό το σπιτί: ο καπετάν Άνδρέας και η μοναχοκόρη του η Βιολέττα. Δεν ήταν και τόσο γέρος ο καπετάνιος. Είχε δεν είχε πενήντα χρόνια στη ράχι του. Τι να κάνη όμως όταν τού έλειπε το ένα του μάτι και δεν τόν προτιμούσαν στα καρδιά που μπαινόβγαζαν στο λιμάνι του νησιού του; Σάν άποστράτος πργαινόρ-χοταν νευρισμένος από το λιμάνι στο σπιτί. Δεν ήθελε να το βάλη κάτω. Τόν ήξερε και τήν ήξερε τη θάλασσα καλά, κι' έτσι μια μέρα χάθηκε από το σπιτί, δίχως να πιά σε κανένα τίποτα, ούτε στην κόρη του.

Αυό λέξεις έλαβε μονάχα ο ναύτης του ο Νάσος: «Θύλαγε το σπιτί μου και το κορίτσι. Σάν θα γυ-ρίσω θα γίνη γυναίκα σου η Βιολέττα. Τοιμουδιά. Δεν θέλω να μάθ κανείς τίποτα».

★

Τέσσερα χρόνια τόν περιμένει τώρα η Βιολέττα κι' όλο τα μάτια της γυρίζουν προς τη θάλασσα. Σε κάθε καρδί, π' αγναντεύει λακταρά η καρδιά της. Γιατί δεν περιμένει έναν μονάχα η Βιολέττα. Περιμένει δυό: Τόν πατέρα της και το Νάσο.

Είχε παρατήσει κι' αυτός το νησί.

Άκουσε δώ, Βιολέττα, της έιπε. Σ' αγαπώ. Μα ψυχοπαίδι ένώ δεν γίνουμαι. Έφυγε ο καπετάν Άνδρέας... Θα φύγω κι' εγώ. Ούτε το σπιτί, ούτε κι' εσύ έχετε ανάγκη από φύλαξη. Όταν γυρίσω θα παντρευτούμε.

Τη φίλησε κι' έτρεξε για το λιμάνι. Πού πήγαινε; Να πολεμήση κατά τών κατακτητών της πατρίδος του.

Γιόλλιο φεύγων κρυφά με φαρδιά καϊκία και φτάνανε με χίλιους κινδύνους στον προορισμό τους. Μ' άλλοιμονο, είδησι άπ' τους δικούς της δεν είχε λάθει η Βιολέττα. Ούτε αν έφθασαν, ούτε τι άπό-γιναν.

Έπλεκε τ' άπογέματα στη βεράντα, και τη νύ-χτα άναστέναζε παρακαλώντας την Παναγία και τόν Άν Νικόλα.

Δεν είχε όπ' μέρα καλή από τότε που πέθανε η μάνα της. Ο πατέρας της διαρκώς έλειπε σε τα-ξείδια. Κι' όταν έκαμε το μάτι του σ' ένα ταξείδι και γύρισε σπιτί του γρινιάζε από το πρώι ως το βράδυ, κι' όλο το φταίξιμο, όλα τα κακά και τα στραβά στη Βιολέττα τάρρινε.

—Εσύ φταίς, για όλα, της έλεγε. Έσύ φταίς που δεν θέλησες και τόν Πέτρο γι' άντρα σου. Κ' έτσι θα πάρης τόν Νάσο, τόν άκαίρετο.

Το Νάσο, τόν άκαίρετο, όμως τόν άγαπούσε η Βιολέττα.

Και τέσσερα χρόνια τώρα τούς περιμένει. Τέσ-σερα χρόνια άναμονής, γεμάτα τυποκαρδία. Ός που έβγαφα έλαβε ένα τηλεγράφημα από κάποιο πατριώτη της. Την πληροφορούσε ότι ο πατέρας της κι' ο Νάσος πνίγηκαν με το ίδιο καράβι που χτύπησε πάνω σε μια νάρκη.

Η Βιολέττα βυθίστηκε σε μούρη άπελπισία. Δεν περιμένε πιά κανένα!

Θάφινγε την καρδιά της, και θά φρόνιζε για τόν εαυτό της και για ό,τι της άπέμεινε.

Θάφινγε από το νησί—την είχε μισήσει τόσο πολύ αυτή τη θάλασσα!—και θά πήγαινε σε μια βεαία της στην Άθινα. Εμοιάζε τού πατέρα της στο πείσμα και στην άπόφαση.

Πήγε στην Έκκλησία την Κυριακή, έκανε μνη-μόσυνο και για τούς δυό έπειτα έκλεισε το σπιτί και κατέβηκε στο μώλο. Το καίκι του καπετάν Ζα-χαρία την περιμένε. Νημέρη στα μούρα με τα μά-τια χαμηλωμένα και θαμπά άπ' τα δάκρυα έκανε να πηδήσι από καίκι. Μα έννοιωσε άεσφα ένα αλ-λοκοτό σφίξιμο στο χέρι, έννοιωσε να την άδουν σ' άμπαρι, έννοιωσε κάποιον να κατέβει δίπλα της και να της λέη:

—Μισάτε στο ίδιο Έγγλέζικο καράβι όταν άνοι-ξε στα δυό. Τόν είδα να παλεύει με τα κύματα. Είχε χτυπήσει. Τόν κράτησε όκτώ ώρες στο νερό. Δεν άνθεξε. Το αίμα τόν εξάντλησε. Πέθανε στην α-γκαλιά μου. Σάν ξεψυχούσε μού ψιθύρισε: «Τη Βιο-λέττα και τα μάτια σου... Και φευγάτε... πηγαί-νετε όπου θέλετε... Η μείνει στο νησί λή σέ πιάσουν... Φευγάτε. Πέθανω ευχαριστημένος για την πατρίδα...»

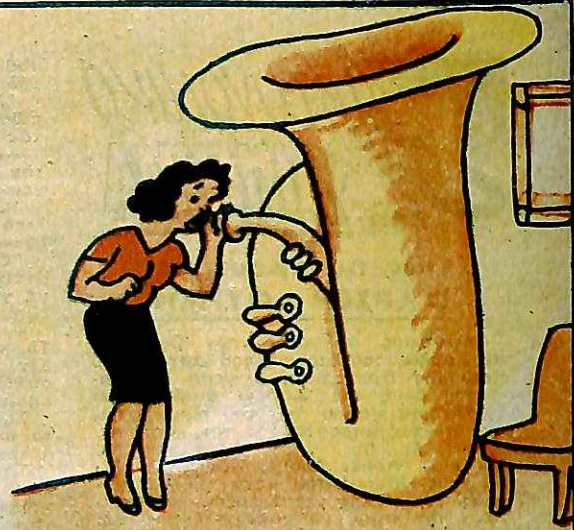
Είν' η φωνή του Νάσου... είν' ο Νάσος μετα-φωσμένος. Θεέ μου, τι ζαωνική χαρά!... Σάν ο-νειρο της φαίνεται της Βιολέττας. Κλαίει από χαρά και λύπη. Γιατί ζαναδάρκε τόν καλό της, για το χαμό του άτυχου του γέρου της.

Βιολέττα της λέει ο νέος, σ' αγαπώ και γύρισα κρυφά. Δεν ήθελα να ξέρη κανείς πως ζω. Ένα άναφυλλίτο τόν έπνιξε. Έκλαιγε τώρα κι' έκείνη στην άγκαλιά του. Κι' έβγαζε τα χείλη τους εμοίαν σ' ένα θερμό ριλι, ενώ το καράβι έ-σχιζε τα ήρεμα νερά της θάλασσας...

MIPANTA

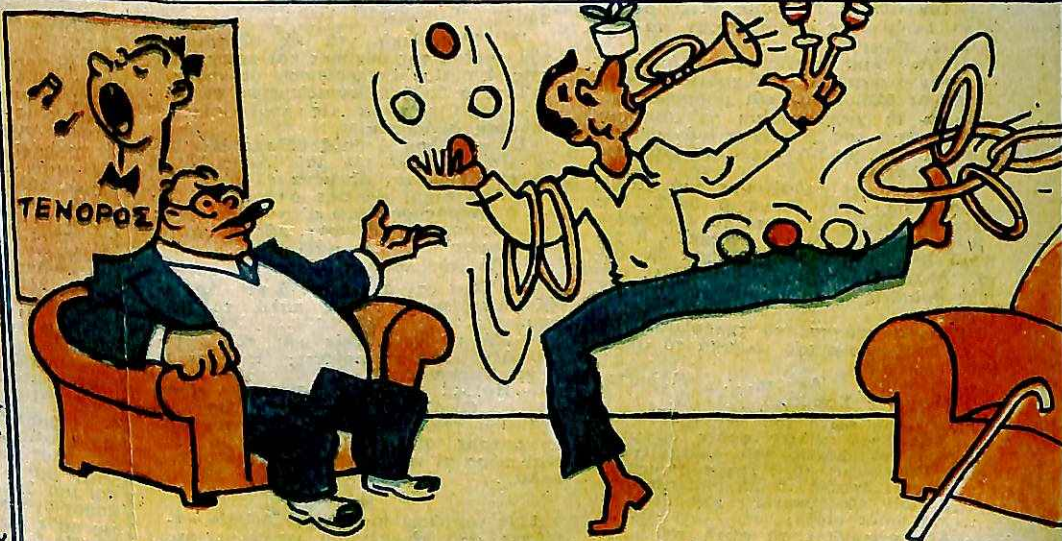
—Παίξε άφοβα, Μαρίκα. Με τέτοιο τερματοφύλακα είναι αδύνατον να
μας βάλουν γκολ!...
(Συνεστήθη γυναικεία ποδοσφαιρική ομάδα).
Από τις έφημερίδες

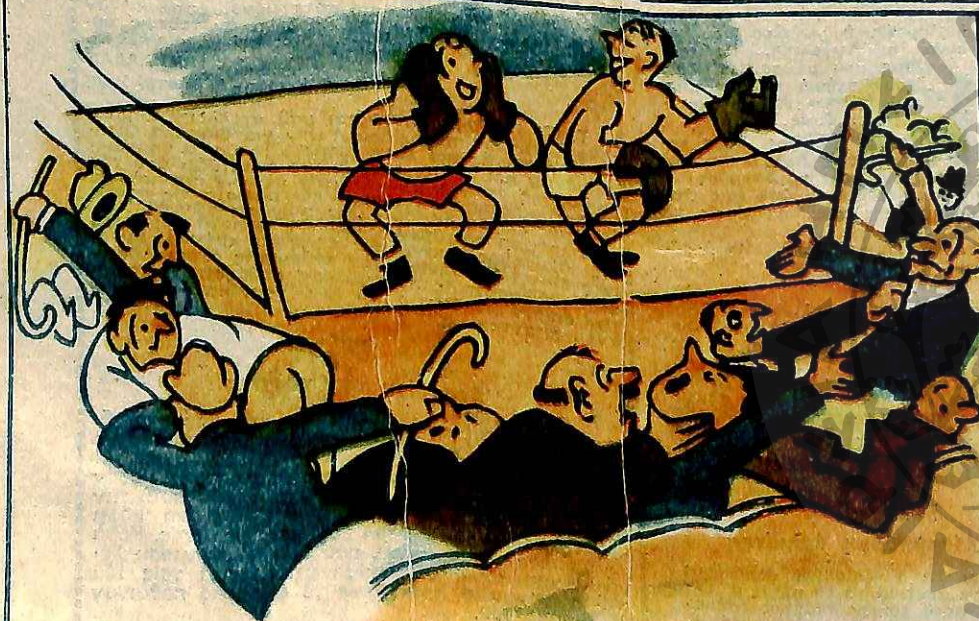
—Γιάννη, Γιάννη!... Μπορείς να βγεις
"Εφυγε ό ράφτης σου.

—Τι κρίμα να δέσουν μια κατασρόλα στην
ούρά της γάτας!...
—Είνε δική σας ή γάτα;
—"Όχι... ή κατασρόλα!

—Πώς σας φαίνεται τó νούμερό μου;
—Καλούτσικο... 'Αλλά μένουν τρία δάχτυλα κι' ένα πόδι σας, χωρίς
να κάνουν τίποτε.

ΟΙ ΠΥΓΜΑΧΟΙ ΣΠΑΝΕ ΚΕΦΙ
—Σήμερα τó μάτς είναι περίφημο!...

—Πρό τριών έτών καταδικάσθηκες γιατί έκλε-
φες ένα ζευγάρι παπούτσια. Τώρα ξανάκαμες
την ίδια κλοπή.
—Μά πόσα χρόνια θέλατε να μου κρατήση ένα
ζευγάρι: παπούτσια, κ. Πρόεδρε;